

ДЕБИ МАКОМБЪР НОРА

Част 3 от „Орчард Вали“

Превод от английски: Румяна Македонска, 1993

chitanka.info

ГЛАВА ПЪРВА

Този каубой беше твърде млад, за да умре!

Нора Блумфийлд бе втренчила поглед в бялото като платно лице на мъжа, който лежеше в спешното отделение на болницата в Орчард Вали. Беше изпаднал в безсъзнание, имаше вътрешни наранявания и счупен десен глезен. И въпреки всичко той беше най-големия късметлия, когото бе виждала някога. Беше жив!

Екипът от лекари положи максимални усилия за това. Независимо, че изпълняваше своята роля на медицинска сестра в тази драма, Нора изпитваше и известно любопитство. Който и да беше той, бе претърпял самолетна катастрофа. От слуховете, които се носеха, тя разбра, че се бе опитал да кацне с едномоторния „Чесна“ в една нива. Крилото обаче се беше врязало в земята и самолетът се беше преобърнал. Истинско чудо беше, че бе успял да изпълзи изпод купчината смачкано желязо.

Пациентът беше млад, на около трийсет години, красив, мъжествен, тъмнокос, с волева брадичка. Имаше вид на упорит човек. От оскъдните дрехи, останали по него, можеше да се съди, че е каубой. Предполагаше се, че е участвал в родео.

Погледът ѝ се плъзна надолу към лявата му ръка. Не носеше брачна халка и това донякъде я успокои. Щеше да ѝ е неприятно, ако някоя млада съпруга нетърпеливо кръстосваше болничната стая в очакване на новини за състоянието на съпруга си. Естествено липсата на халка не означаваше още, че не е женен. Много мъже и без това не носеха халките си.

Глезенът му беше счупен лошо. Когато укрепнеше физически, щеше да бъде подложен на операция. Нора нямаше голям опит с фрактури, но предполагаше, че той ще стои в гипс поне няколко седмици. Подобно счупване изискваше месеци, а може би и години, за да заздравее напълно.

Тази вечер Нора не беше на смяна, но бе повикана по спешност в болницата. Бе планирала да си седи вкъщи, за да се подготви за

сватбата на най-голямата си сестра — Валери.

Щяха да присъстват поне половината от жителите на Орчард Вали, защото сватбата се очертаваше да стане събитието на годината. Пет седмици по-късно, другата ѝ сестра — Стефи, щеше да се омъжи за Чарлз Томазели.

Това лято из въздуха витаеше любов. И двете ѝ сестри се омъжваха неочаквано, а Нора явно нямаше късмет. Нито един мъж в Орчард Вали не бе успял да плени сърцето ѝ. Въпреки че се радваше на щастието на сестрите си, тя изпитваше известна завист към тях. Ако някой определеше коя от трите е най-подходяща за женитба, то това бе именно Нора. Беше родена за семейство. Още от ранна възраст смяташе, че ще се омъжи първа от трите, макар да беше най-малката. Дори като студентка Валери си нямаше гадже, а Стефи беше толкова импулсивна и непредсказуема, че не се задълбочаваше в нито една връзка. Или поне така изглеждаше...

А сега и двете се омъжваха. Всичко беше станало само за няколко седмици. Преди два месеца би се шокирала, ако някой ѝ споменеше, че Валери ще става съпруга. Най-голямата ѝ сестра се интересуваше само от работата и кариерата си, в която напредваше успешно. Когато обаче баща ѝ получи инфаркт, тя долетя вкъщи веднага. И преди да осъзнае, Валери се влюби в доктор Колби Уинстън...

Нора така и не разбра какво точно ги беше привлякло един към друг. Сестра ѝ беше динамична бизнес дама и по това приличаше на баща си. Беше започнала работа в търговския отдел на софтуерната корпорация ЧИПС и за по-малко от четири години бе стигнала до отдела за управление. Беше енергична, интелигентна и със силна воля. Не можеше да си я представи влюбена в доктор Уинстън, който беше извънредно упорит, и изцяло се бе посветил на професията си.

Единственото, което ги свързваше по някакъв начин, бе, че и двамата бяха влюбени един в друг. Като ги наблюдаваше, Нора научи някои неща за любовта и за взаимното обвързване. Искаха бракът им да бъде успешен и затова бяха готови да правят компромиси и да изгладят различията в характерите си.

Представяше си, че ако Валери някога се омъжеше, то мъжът трябваше да бъде някой като Роуди Касиди, собственикът на ЧИПС. В продължение на месеци писмата на по-голямата ѝ сестра бяха

изпълнени с подробности за него. Беше успял да превземе Уолстрийт с новаторските си идеи и много скоро се бе превърнал в решаващ фактор в бизнеса. Въпреки че се възхищаваше искрено от шефа си, Валери се беше отказала от работата си в корпорацията, без ни най-малко да съжاليا. Бе казала, че съществуват и други служби, но само един Колби Уинстън. И ако трябваше да избира — както Касиди я беше принудил, то изборът беше ясен. Не беше виждала друг човек по-любен от Валери, освен ако не се смяташе Стефи.

Тя се беше завърнала след едно дълго и тежко пътуване, за да види болния им баща. С нея се случи почти същото, както с Валери. Най-неочаквано се натъкна на Чарлз Томазели, редактор и журналист в местния вестник „Апел“, а сега вече — и негов издател. В продължение на няколко години той и Стефи се бяха карали. Именно Чарлз бе причината тя да реши да замине да учи в Италия. По-важното в случая бе, че двамата бяха успели да изгледят недоразумението и да се обяснят във взаимна любов.

Сватбеното им тържество ще протече съвсем нетрадиционно. Церемонията щеше да се състои в ябълковата градина между редовете от натежали от плод дървета. Оркестър щеше да изпълнява камерна музика.

И така в течение само на няколко седмици двете ѝ сестри щяха да се омъжат. За разлика от Валери, Нора не бе срещала наскоро някой непознат и красив мъж. За разлика от Стефи, не изпитваше съкровени любовни чувства към никого. Освен ако не се смята Майкъл Йорк. Беше изгледала всички филми, в които той участваше, поне по десет пъти. А бе твърде неправдоподобно, такъв известен актьор като него да я метне на рамо и отвлече...

Нора се готвеше да си тръгне след час. Независимо, че каубоят се намираше в критично състояние, бе прескочил трапа. Той, естествено, не осъзнаваше в момента, че е имал невероятен късмет да оживее.

На тръгване тя чу някой да споменава името му. Спря неочаквано и почти се препъна от изненада.

— Кой казахте, че е той? — попита Нора, като се обърна към колегите си.

— Според личната карта, името му е Роуди Касиди.

— Роуди означава opak — изсмя се Сюзън Парсънс, една от медицинските сестри. — Името приляга на човека напълно, няма що!

Той е истински кавгаджия. Лично аз не бих искала да съм край него, когато дойде в съзнание.

Роуди Касиди! Нора пое дълбоко въздух. Този мъж беше шефът на Валери. „Бившият шеф“, поправи се тя. Сигурно е идвал за сватбата, когато е станала катастрофата.

Тя не знаеше как да постъпи. Сестра ѝ беше хладнокръвна, що се отнасяше до бизнеса. Около сватбата обаче се беше превърнала във възел от нерви. Любовта я беше изненадала и още не се беше опомнила от нея. Не беше редно точно в този момент да се споменава името му. И без това Вал си имаше достатъчно проблеми. От друга страна, не беше честно да не ѝ каже истината.

Как да постъпя, питаше се тя. Беше след полунощ, когато се прибра. В къщата светеше, но не се мяркаха никакви хора. Оставаха по-малко от дванайсет часа до сватбата на Валери и доктор Уинстън.

Нора тайничко се надяваше поне баща ѝ да не е заспал. Напоследък той си лягаше рано и спеше до късно. Възстановяваше се след прекарания инфаркт и последвалата операция.

— Здравей! — поздрави я весело Стефи. — Тъкмо се чудех кога ще се прибереш.

Нора впи поглед в сестра си. Можеше да сподели с нея новината.

— Нещо случило ли се е? — гласът на Стефи прозвуча настойчиво.

— Станала е катастрофа с едномоторен самолет. За щастие само един човек е бил на борда.

— Оживял ли е?

— Валери спи ли? — не отговори на въпроса Нора.

— Знам ли?! — въздъхна сестра ѝ. — Никога не съм очаквала, че ще бъде толкова нервна преди сватбата си.

— Ела с мен в кухнята — подкани я Нора, като погледна набързо нагоре към стълбите. Не искаше Валери да я чуе.

— Какво има?

— Човекът, който е претърпял катастрофата...

— Кой е?

— Роуди Касиди.

— Сигурна ли си?

— Напълно! Вероятно е идвал за сватбата.

— Сигурно е долетял, за да ѝ попречи.

— Да попречи ли? Какво искаш да кажеш?

— Добре знаеш, че когато Валери му беше споменала за разкриване на филиал на корпорацията, беше дал съгласието си, но не я назначи за директор. Беше ѝ отказал този пост, защото искаше от нея да работи по двацет и четири часа в денонощие. Само в случай, че предпочетеше Роуди Касиди и кариерата пред Колби, тогава можеше и да я назначи.

— Какъв противен начин на действие! — възмути се Нора.

Сестра ѝ се съгласи с това определение.

— Валери беше бясна. Беше се надявала да продължи да работи в корпорацията и след като се омъжи. А Касиди ѝ е поставил условие да остане в Тексас. Вал нямаше друг избор и затова подаде молба за напускане, като обяви намерението си да се омъжи. Вероятно Роуди не ѝ е повярвал и мисли, че това е някаква женска приумица, с която да го накара да признае любовта си към нея.

— Струва ми се, че господин Касиди не я познава добре. Тя е достатъчно пряма и никога не би се подиграла с чувствата на който и да било мъж към нея.

Когато Валери пристигна в Орчард Вали заради инфаркта на баща им, Нора не подозираше, че Роуди сигурно харесва сестра ѝ. От друга страна, разбра, че и Вал се възхищава от него, но не го обича. Чувствата ѝ към Колби напълно потвърдиха това.

— Какво те кара да мислиш, че иска да попречи на сватбата? Ако продължава да я обича, положително се е надявал да направи нещо в последния момент — каза Нора.

— Обади се преди два дни. Говори с мен. Можех ли да ѝ кажа?

— Какво по-точно да ѝ кажеш?

— Че я моли да не предприема нищо, преди да я види.

— Какво например? — любопитстваше Нора.

— Ами да не се жени.

— Сигурно се е шегувал, нали, Стефи?

— Не мисля така. Говореше съвсем сериозно, че има да ѝ съобщава нещо много важно.

— Наистина ли не ѝ каза?

— Не съм — въздъхна Стефи. — Сега разбирам, че трябваше, ала когато съобщих на татко...

— Татко знае?!

— Дори не се изненада, само се усмихна и каза най-невероятното нещо!

— Кога ли пък не е говорил абсурдни неща?! И какво беше този път?

Стефи не отговори веднага. След малко вдигна поглед и отвърна:

— „Касиди идва тъкмо навреме.“

— Смяташ ли, че може да е позвънил и да е говорил и с татко?

— Знае ли човек...

— И баща ни смята, че не трябва да й казваш?

— Тя и без това си има достатъчно тревоги. Според мен Роуди е пропилял шанса си. Приел е молбата й за напускане. От друга страна, стана по-добре, за да може Вал по-спокойно да се подготви за тържеството. Напоследък спомена нещо и за нова работа.

— Би било чудесно! Страхотна е! — възкликна Нора.

— Любовта изцяло промени сестра ни.

— Любов...

— Никога преди това не е била влюбена — додаде Стефи.

— Това, което най-много ме учудва, е как мигновено се успокоява при появата на Колби.

— Действа й благотворно, както Чарлз на мен.

— Да й казвам ли за Роуди Касиди, а, Стефи?

— Разбира се, само че те съветвам да стане, след като се омъжи.

Много сериозно ли е пострадал?

— Приет е в болницата в критично състояние. По-късно ще оперират крака му. Има и вътрешни наранявания, ала, изглежда, не са толкова сериозни, колкото ги смятахме отначало.

— Значи има надежда да се оправи?

— О, да. Надяваме се до утре следобед да дойде в съзнание.

— Тогава нека да не разлайваме кучетата. Не смятам, че посещението на Валери би му помогнало. Поне засега.

— Убедена ли си, че постъпваме правилно, Стефи? — според нея Валери имаше право да знае за катастрофата на шефа си.

— Не, но не бих искала да я огорчаваме...

Нора не знаеше нито какво да мисли, нито как да действа. Очевидно Роуди държеше на по-голямата й сестра, за да долети дотук. Само че любовта му бе закъсняла...

Малко преди обяд на следващия ден Нора стоеше в църквата, заедно с останалите шаферки. Денят, който Валери очакваше с такова нетърпение, най-сетне бе настъпил. Нора беше като замаяна. Макар и за трети път шаферка, тя се вълнуваше, защото много обичаше сестра си.

Въпреки че никога не беше споменавала за това, Нора много харесваше Колби Уинстън. Та кой не го харесваше? Беше мил и внимателен, а едновременно с това — и много мъжествен.

Най-голямата им сестра усърдно се бе готвила за тържеството и резултатът бе налице. Църквата изглеждаше празнично. Прекрасни букети от гардении украсяваха редовете. Цветята, церемонията, любовта между Валери и Колби — всичко беше великолепно. На няколко пъти се просълзяваше. Не обичаше да бъде сантиментална и сълзлива, ала не успя да се сдържи. Това беше най-красивата, най-затрогващата сватба!

Сестра ѝ сияеше, когато се усмихваше на съпруга си.

След като всичко приключи, баща ѝ хвана Нора под ръка и я поведе към лимузината.

— Чух за Касиди. Как е той?

— Позвъних в болницата сутринта — почти през цялата нощ си беше мислила за него и не мигна. — Керъл Франклин беше дежурна и ми каза, че току-що е излязъл от операция.

— И?

— Както се очакваше, той е добре.

— Мисля, че ще е честно някой от нас да се поинтересува за него по-късно. Следобеда ще съобщя на младоженците. Сигурен съм, че ще искат да го видят.

— Аз ще се обадя в болницата — предложи Нора.

Баща ѝ кимна и пъкна ключа в ръката ѝ.

— Измъкни се, щом можеш. Ако питат за теб, ще намеря извинение — отдалечи се, преди дъщеря му да успее да го попита още нещо.

Очевидно Дейвид Блумфийлд одобряваше напускането ѝ на такова важно събитие, за да посети един чужд човек в болницата. И имаше право! Дори без съвета на баща си, тя смяташе да стори същото. Сега си обясни защо беше така неспокойна и развълнувана.

Някакво вътрешно чувство ѝ подсказа да провери на място как е пострадалият.

Когато пристигна, в болницата всичко беше спокойно. Дори хората, които я видяха в дълга розова рокля, с бели ръкавици до лакътя и с широкопола шапка с панделка, да сметнаха за необичайно облеклото ѝ, те не казаха нищо.

— В коя стая е Роуди Касиди? — попита Нора на информацията.

— Двеста и петнайсет — отговори Джанис Уилсън, след като провери в компютъра.

Когато се изкачи на втория етаж, Нора се отправи право към стаята му. Отвори вратата и отиде до леглото, като внимаваше да не го стресне.

— Здравейте!

Очите му се присвиха.

— Искате ли глътка вода?

— Да, моля ви.

Тя взе чашата вода със сламка и я пъкна в крайчеца на устата му. Той отпи жадно и вдигна поглед към нея.

— Да не би да съм умрял?

— Не сте.

Очевидно лекарствата бяха успели да притъпят болката, в противен случай щеше да разбере, че не е умрял.

— Сигурно съм жив — прошепна Роуди с усилие.

— Вие сте истински късметлия, господин Касиди.

— Коя си ти, приказна моя кръстнице? — помъчи се да се усмихне, ала без особен успех.

— Аз съм Нора Блумфийлд, сестрата на Валери. Медицинска сестра съм.

— Имате необикновена рокля!

— Идвам от сватбата на сестра ми.

Ако преди малко не беше успяла изцяло да го заинтригува, сега успя.

— Значи Валери все пак се омъжи?

— Да.

В стаята настана тишина.

— Проклетата глупачка! — промърмори той след малко. Обърна глава встрани и тя забеляза, че устните му се свиха болезнено.

Погледът му помръкна.

Не ѝ остана нищо друго, освен да размишлява дали болката му е физическа, или душевна...

ГЛАВА ВТОРА

— За двацет години не съм имала по-неприятен пациент — оплакваше се Карън Джонсън, когато Нора влезе в сестринската стая. — Първо отказа да вземе болкоуспокояващото, въпреки предписанията на лекаря, след това избухна и захвърли подноса със закуската на пода.

— За кого става дума? — попита Нора.

— За Роуди Касиди от самолетната катастрофа. Между другото, той май пита за теб. Искал да види Блумфийлд, която била облечена в приказна рокля. Тъй като знам, че Стефи ходи обикновено с джинси, а Валери е на сватбено пътешествие, вероятно е имал предвид теб.

Нора се усмихна, като си припомни краткото посещение при него в деня на сватбата на сестра си. Значи си спомняше за нея!

— Не се чувствай задължена да го посетиш — посъветва я Карън. — Струва ми се, че е много разглезен.

Още щом го видя, Нора разбра, че ще бъде труден пациент. Беше енергичен и решителен, свикнал на бързи действия. Освен това беше побеснял, че е пропуснал сватбата. Всичките му планове бяха осуетени. Въпреки че не познаваше предишния шеф на сестра си, имаше чувството, че рядко са го отблъсквали. Изпитваше известно съжаление към него. Беше рискувал с чувствата си и беше загубил. Вероятно най-искрено се е надявал, че ако пристигне в Орчард Вали, сестра ѝ ще промени решението си и няма да се омъжи.

Тя чакаше да стане единайсет и половина, за да го посети през обедната си почивка. Когато влезе при него, в стаята беше мрачно — щорите бяха спуснати. Щом я забеляза, Роуди се помъчи да седне.

— Чух, че сте искали да говорите с мен.

Последва мълчание.

— Наистина ли сте медицинска сестра или просто сте си сменили роклята?

— Медицинска сестра съм.

— Валери се омъжи, нали?

— Разбира се!

Той помръкна и се намръщи.

— Чувам, че не сте искали да се храните — каза Нора.

— Да не сте ми майка?

— Не съм, но когато се правите на дете, трябва да очаквате да се отнасям към вас като такава.

Отправи се към прозорците и вдигна щорите. В стаята нахлу слънчева светлина. Роуди присви очи.

— Случаят със закуската е случайност. А сега ще ви помоля най-учтиво да спуснете щорите.

— Днес явно сте в доста мрачно настроение.

— Не ви искам съвета.

— Ще ви го дам безплатно. Ако ви сложа болкоуспокояваща инжекция, ще се почувствате по-добре. Нали не се страхувате?

— Спуснете тези проклетите щори! Имам нужда от сън!

— Няма да заспите, ако не ви сложа болкоуспокояващо. Проявете малко здрав разум.

— Не вярвам на лекарства!

— Трябваше да ни го кажете, когато ви докараха в спешното отделение или когато ви заведоха в операционната. Не смятате ли, че операцията щеше да бъде твърде оригинална? Какво бихте ни посъветвали да правим? Да ви накараме да захапете парче дърво ли?

— Започвам да откривам познати семейни черти. Външно не приличате на Валери, но говорите като нея.

— Приемам го като комплимент!

Силите очевидно го напуснаха. Лежането го изтощаваше. Странно, че изобщо помръдваше. Тя се приближи до леглото му и оправи възглавниците. Роуди се отпусна върху тях и въздъхна.

— Щастлива ли е Валери?

— Не съм виждала по-красива булка от нея. Заминаха за две седмици на сватбено пътешествие.

В погледа му отново се появи болка. И този път Нора не разбра дали беше физическа, или се дължеше на това, че е загубил безвъзвратно сестра й...

— Къде отивате?

— Ще се върна след малко — отвърна Нора и излезе от стаята.

Дойде след няколко минути с Карън Джонсън. Дясната ръка на Карън беше скрита заговорнически зад гърба й.

— Изведете я оттук! — просъска той, като видя Карън.

— Моментът за това още не е дошъл, а сега, господин Касиди, сестра Джонсън ще ви сложи инжекция.

— По дяволите!

Изглежда протестът му се чу чак в другия край на коридора, ала това не разколеба двете медицински сестри да изпълнят задълженията си. Последва порой от ругатни.

— Аз ще ви дам да се разберете... Ще ви уволнят!

— Ако желаете, мога да ви кажа и името на директора — Джеймс Болтън.

— Не одобрявам постъпката ви! — заяви той с нов прилив на сила.

— Знам, ала инжекцията ще ви помогне да заспите, а това е твърде важно за вас.

— Помислих си, че съм умрял — процеди Роуди през зъби.

— Жив сте, господин Касиди.

— Посети ме един ангел, облечен в розово. Толкова красив, че почти ми се дощя да съм умрял.

— Спете — подкани го тя.

Сърцето ѝ подскочи при мисълта, че си спомня за нея. Беше го казал веднъж и сега, под влияние на наркозата, го споменаваше отново. Въпреки че очите му бяха притворени, протегна ръка към нея. Нора се отдръпна встрани.

— Не си отивайте! Останете още малко! Моля ви!

Подаде му ръка и се изненада колко силна е неговата. Когато го докосна, тя изпита странно чувство. Явно вече не го болеше — напрежението бе изчезнало от лицето му. Не можа да си обясни защо ѝ се прииска да оправи кичура коса, паднал върху челото му. Наградата ѝ беше една едва забележима усмивка от негова страна.

— Ангел... — прошепна ѝ още веднъж.

Само след няколко секунди Роуди спеше дълбоко. Ръката му отпусна нейната, ала Нора остана до леглото му дълго след това...

Когато се върна надвечер вкъщи, баща ѝ седеше на терасата на люлеещия се стол. Все още се уморяваше лесно заради прекараната операция и често сядаше навън, за да се наслади на лятната топлина и на ябълковите градини.

— Как е пациентът? — попита той, когато тя се заизкачва по стълбите.

— Господин Касиди се подобрява физически, макар че не мога да кажа същото за психиката му.

— Би трябвало да дам няколко наставления на този младеж!

Престоят на баща ѝ в болницата беше вид тест за неговото търпение и за това на персонала. Не беше от най-приятните пациенти, особено когато почна да се възстановява. В стремежа си да се прибере час по-скоро у дома Дейвид често ставаше раздразнителен и неприятен. Може би е искал да се убеди, че персоналът не по-малко от него желае изписването му.

Тя седна за малко, за да си почине. Денят ѝ, прекаран през по-голямата си част в спешното отделение, беше дълъг и уморителен.

— Татко, какво имаше предвид, когато си казал на Стефи, че Роуди Касиди е пристигнал тъкмо навреме?

Баща ѝ се залюля на стола, преди да отговори:

— Аз ли?

— Според Стефи — ти! — усмихна се Нора.

— Тогава сигурно е така — повдигна рамене той.

Откакто беше оживял след операцията, Дейвид Блумфийлд непрекъснато правеше романтични „предсказания“ за съдбите на дъщерите си. И те се сбъдваха!

Когато баща им се бе събудил от наркозата, беше споменал, че е бил в отвъдното и е говорил там с майка им Грейс, починала преди няколко години от рак. Бил надникнал и в бъдещето и знаел за кого ще се омъжат и трите му дъщери. Колби и Валери доказаха предсказанията му по неоспорим начин. За всички беше очевидно, че те ще се оженят. Никой не се изненада, когато лекарят ѝ подари годежен пръстен.

За да усложнят още повече обстановката, Стефи и Чарлз се влюбиха един в друг, точно както беше предрекъл Дейвид.

Нора не знаеше за тяхната връзка отпреди, ала скоро след завръщането на Стефи стана очевидно, че двамата възнамеряват да се оженят. Те успяха набързо да изгладят недоразуменията помежду си — та нали любовта им беше издържала тригодишната раздяла!

Дейвид беше стигнал дори до предсказания относно появяването на внуци. Първа щяла да роди Валери — еднополови близнаци —

девет месеца и три седмици след сватбата им. Нито ден по-късно! Беше споменал също, че е идеално, задето Роуди Касиди приел оставката ѝ, защото в скоро време щяла да става майка на близнаци.

И все пак беше факт, че баща ѝ не бе споменал нищо относно мъжа в нейния живот, с изключение на това, че щяла да бъде майка на шест деца. Идеята беше налудничава. Разбираше от медицина и отказваше да приеме предсказанията му за верни. Не желаше дори да участва в разговорите за тях. Освен това, всички, които познаваха двете двойки, знаеха много добре, че те щяха да се оженят и без помощта на видението на Дейвид Блумфийлд.

— Роуди Касиди е добър човек. Бъди търпелива с него! — посъветва я баща ѝ.

Тя тръсна глава, за да прогони мисълта за каубоя. Беше арогантен и своенравен, разглезен и егоистичен. Не желаше да има нещо общо с него! „Бъди търпелива с него!“ — спомни си думите на баща си и се изсмя наум...

— Слава Богу, че дойде — каза Карън Джонсън, когато я видя. Лицето ѝ беше зачервено и дишаше тежко, сякаш беше пробягала целия коридор до спешното отделение.

— Какво има?

— Отново онзи каубой! Исква да говори с теб, колкото е възможно по-скоро.

— Не е познал, защото съм дежурна.

Карън примига, без да знае как да действа по-нататък.

— Струва ми се, че нашата болница не е подходяща за човек като него, Нора.

— Какво е направил този път?

— Нареди да му инсталират телефон, за да може да се свързва с корпорацията си в Тексас. Някакъв човек пристигна късно следобед и ми се струва, че ще остане тук. Едва се надигна и вече върти бизнес, сякаш е в собствения си офис. Не знам точно как стана, но изглежда, че всички му угаждат.

— И какво иска от мен?

— Откъде да знам? Моята работа не е да задавам въпроси, а да се подчинявам.

— Карън, той е просто един мъж. Справяла си се със стотици други като него.

— Никога не съм срещала такъв! Ще дойдеш ли с мен?

— Няма да дойда.

— Опасявах се, че ще реагираш така. А би ли го направила заради мен, Нора?

— Карън!

— Говоря ти сериозно!

Нора се поколеба. Не беше слугиня, която да се подчинява на нарежданията на високомерни и надменни господи.

— Ще се отбия да го видя по-късно.

— Колко по-късно?

— През почивката.

— Благодаря ти, Нора!

Не би повярвала, ако не го бе видяла с очите си. Само преди няколко дена Карън беше готова на всичко, само да не се занимава с Роуди Касиди. Двадесет и четири часа по-късно изпълняваше поръчките му като покорен адютант, готов да угоди на пиратския си капитан.

Когато три дни по-късно Нора надникна в стаята на Роуди, той нареждаше на санитарката:

— Можеш да оставиш подноса с обяда ми там.

Младата санитарка явно се страхуваше да пристъпи прага на стаята му.

— Хайде, хайде, няма да те ухапя!

— На твое място не бих му повярвала — намеси се Нора и взе от ръцете ѝ подноса.

— Крайно време беше да се появите! — процеди той през зъби.

— Имате късмет, че дойдох.

Не ѝ харесваше това, което ставаше. Роуди разиграваше персонала, караше ги да задоволяват капризите му, а такива методи не бяха по вкуса ѝ.

— Минаха цели три дни. Къде се губите?

— Не знаех, че трябва да ви посещавам — намръщи се тя.

— Може би имате и известни морални задължения към мен.

Нора остави подноса на масичката и скръсти ръце.

— Нямам такива! — отново се намръщи.

— Къде прекарват Валери и съпругът ѝ медения си месец? Струва ми се, че на Хавайските острови. В кой хотел?

— Сигурно се шегувате, господин Касиди. Не можете да ме смятате за толкова глупава, че да ви дам името на хотела и да торхозите сестра ми през медения ѝ месец, нали?

— Аха! Значи наистина е на Хавайските острови. Тъкмо исках да ѝ изпратя цветя и шампанско, за да ги поздравя за сватбата, тъй като не можах да присъствам на нея.

— Цветя и шампанско ли?

— Вие не ме познавате добре, госпожице Блумфийлд. Може би смятате, че съм по-скоро от хората, които пречат на щастието на другите. Бях истински глупак да изпусна Валери, но сега, когато е омъжена за Карлтън, аз...

— Уинстън! — поправи го Нора.

— Добре де, Уинстън — повтори той. — Е, просто искам да ги поздравя.

— Не зная в кой хотел са отседнали.

— Тогава не ми остава нищо друго, освен да чакам завръщането на щастливата двойка.

— Чудесна идея! Валери не знаеше за катастрофата.

— Положително не е знаела!

— Това не би променило нищо. Трябваше да мисли за прекалено много неща, че да се тревожи и за вас. Затова решихме да не ѝ съобщаваме, преди да се омъжи.

— Вие скрихте от нея?!

— Точно така, скрихме!

Той пребледня и сви устни.

— Доктор Силвърмън наясно ли е, че ви е инсталиран телефон, за да водите служебни разговори? Уведомен ли е, че смятате да работите тук? — не се предаваше Нора.

— Не е. Да не би да му кажете? — погледна я той скептично.

— Бих могла.

— Няма значение. Ще гледам час по-скоро да се измъкна от този провинциален град.

— Убедена съм, че персоналът ще направи всичко възможно това да стане възможно най-бързо. Добро име си създадохте, няма що!

Преди да успее да ѝ отговори, на прага се появи Карън.

— Време е за инжекцията — каза тя.

— Не я искам!

— Убедена съм, Карън, че господин Касиди я желае силно.

— Съвсем не, госпожице Блумфийлд. Ако ми я поставите, няма да мога да говоря по телефона.

— Трябва ли да ви напомням, че сте в болница, за да се лекувате, а не за да работите? — пристъпи крачка напред, втренчила поглед в десния му крак.

— Добре, добре, но искам да знаете, че протестирам. Не играете честно.

Карън ѝ хвърли победоносен поглед. Роуди обърна глава, докато му слагаха инжекцията. Само след няколко минути лекарството започна да действа и той притвори очи.

— Благодаря ти, Нора — прошепна Карън.

— Какво става тук? — досега не бе забелязала никоя сестра да се оставя да бъде нагрубявана от пациент.

— И аз самата бих искала да знам. Единственият човек, с когото се държи прилично, си ти. Откакто е постъпил, целият коридор е заприличал на лудница. Не познавам друг човек, който така да разиграва хората. Дори доктор Силвърмън се е наплашил от него.

— Хари ли?! — Нора не вярваше на ушите си.

— Никога не съм очаквала с нетърпение изписването на пациент. Странното е, че никой не подозира, че той е тук. Най-вече пресата. Приятелят му ни заплаши да не си отваряме устата, особено пред масмедията. Страхуват се за борсовите си сделки.

Двете излязоха от стаята. Едва сега Нора разбра защо по телевизията бе излъчено кратко съобщение за катастрофата, без да споменават името на пилота.

— След колко време той ще може да се движи?

— Не зная точно, но няма да е скоро — отвърна Карън. — Колкото по-малко натоварва глезена си, толкова по-добре. Иначе ще се наложи да ползва бастун.

Нора не би могла да си представи гордия и всемогъщ Касиди да ходи с бастун. Тя се надяваше да не се стигне дотам.

Следобеда, когато се прибра вкъщи, мисълта за жизнения Роуди, подскачащ на бастун, продължи да я тормози. Не искаше да мисли повече за това.

Цели три дни не бе ходила при него, но той не излизаше от ума ѝ. Странно беше как е успял да вдигне толкова шум около себе си. Цялата болница беше вдигната на крак и центърът на внимание беше Роуди.

— Здравей — каза Стефи, като прекъсна мислите ѝ.

Нора правеше салатата за вечеря, но не ѝ спореше. Мислите ѝ бяха в болницата.

— Не знаех дали ще се върнеш за вечеря, Стефи.

— И аз самата не бях сигурна дали ще дойда.

Нора продължи да прави салатата, като от време на време вдигаше поглед към сестра си.

Стефи изглеждаше по-хубава от всякога и нейните плавни спокойни движения ѝ придаваха особен чар. Явно беше доволна от съдбата. Любовта действаше благотворно на всички.

През по-голямата част от живота си Нора беше смятана за най-привлекателната от трите сестри Блумфийлд. Беше русокоса, синеока и дребна на ръст. Напоследък обаче се чувстваше старомодна в сравнение с Валери и Стефани.

— Как вървят нещата в болницата?

— Мисля, че се интересуваш по-специално от Роуди Касиди.

— Да! — засмя се Стефи. — Знаеш ли, все още се чувствам виновна, задето не казах на Вал за телефонния разговор с Роуди Касиди.

— Не си само ти!

— И ти ли?! Значи се е обаждал повторно?! Боже господи!

— Не е говорил с мен, а с татко.

Всъщност Роуди никога не бе споменал за това, но беше намекнал, че неколкократно е търсил Валери. Щом като е говорил със Стефи само един път, а с нея нито един, оставаше само техният мил, намесващ се във всичко баща. Тъкмо искаше да го съобщи, когато телефонът иззвъня и тя посегна към слушалката. Само след две минути беше толкова ядосана, че едва си поемаше дъх.

— Не мога да повярвам! Какво нахалство! — извика тя, след като затръшна слушалката.

— Какво се е случило, Нора?

ГЛАВА ТРЕТА

— Успял е да ме премести в неговото отделение! — закрещя, като сви юмруци. — Представи си само!

— Но защо?

— За да мога всеки момент да му бъда под ръка, като всички останали.

— Но те не могат да те местят, без да те питат!

Нора продължи припряно да нарежда масата. Почуди се как можеше да мисли за вечеря.

— Очевидно нямам друг избор. Наредиха ми да докладвам на Карън Джонсън утре в седем сутринта.

— О, скъпа!

— Толкова съм бясна, че ми се иска да крещя.

— Каква е тази гюрултия? — попита баща ѝ, който тъкмо влизаше в кухнята.

— Отново този Касиди! — побърза да обясни Стефи.

— Мисля, че няма нужда да се тревожите, защото и без това скоро ще го изпишат — замислено рече той.

Думите му не успяха обаче да успокоят по-малката му дъщеря.

— Няма да е чак толкова скоро! — тросна се тя.

Дейвид се изкикоти тихичко и излезе от кухнята.

На следващата сутрин Нора отиде направо на втория етаж. Карън беше в сестринската стая и нанасяше данни в картона на някакъв пациент.

— Разбра какво стана, нали? — попита я Карън.

— Да, но това не ме радва — опита да се усмихне на приятелката си.

— Не съм и помислила, че ще си доволна, но какво да се прави, след като Негово Височество издава заповед?

— Буден ли е?

— Да, от няколко часа. Помоли да му се обадиш, щом дойдеш.

— Как е той?

— Физически е по-добре, но още не е укрепнал. Набутан бил в „някаква провинциална болница“, както той любезно нарича нашата, и този факт не подобрявал особено състоянието му. Но на мен ми се струва, че би намерил недостатъци и на Рая. Иска да излезе оттук час по-скоро и няма човек, който да не угажда на желанията му.

Когато Нора влезе в неговата стая, тя навигавите на белия си пуловер, готова за битка. Роуди ѝ се усмихна по момчешки, което я смути и обезоръжи. Не беше очаквала да го завари в добро настроение.

— Добро утро, госпожице Блумфийлд!

— Искам да сте наясно, че не одобрявам действията ви!

— За какво става дума? Та аз само помолих административния директор да ви премести на този етаж. Вие сама ми дадохте името му. Не се ли държите егоистично?

— Аз ли? Дори да съм егоистка, и какво от това?

— Чувствам се самотен. Вие сте единственият човек, когото познавам в целия град. Всъщност наричайте ме Роуди. А аз ще ви казвам Нора, ако не възразявате. Крайно време е да минем на ти.

Тя се замисли, обаче кимна. Въпреки това добави:

— Познаваш сестра ми, а не мен!

— Но аз ти вярвам, Нора. Бог да ми е на помощ, защото не знам защо. Ти призна, че Валери не е знаела за моето състояние до деня на сватбата ѝ. Единственото обяснение е, че си искала да ме запазиш за себе си!

Тя скръсти ръце и въздъхна дълбоко. Случаят бе явно безнадежден.

— След няколко минути ще ти донеса закуската.

Когато се върна, той вече седеше в леглото.

— Имам нужда от помощта ти! — заяви Роуди.

— Изглеждаш достатъчно добре, за да се нахраниш сам.

— Отегчен съм до полуда!

— Тогава прави, каквото правят и другите. Например гледай телевизия — отвърна му троснато тя.

Не желаше да се замисля дали бившият шеф на Валери се чувства самотен. Беше ѝ изиграл мръсен номер и нямаше намерение да го възнагради за това.

— Моля те, Нора, не ми се сърди! Говоря сериозно!

— И аз не се шегувам! — чувстваше, че няма да устои на чара му, както не бяха успели и другите — като Карън Джонсън например... Но на нея не ѝ се искаше да бъде като тях.

— Кога ще дойдеш пак? — попита Роуди, като се мръщеше на храната.

Препеченият хляб беше студен, маслото — замръзнало, яйцата бяха рохки, а овесените ядки приличаха на каша. Не му завиждаше.

— След малко ще дойде санитарката, за да отнесе закуската.

— Ти и сега можеш да я вземеш!

— Опитай се да хапнеш поне малко — предложи му тя съчувствено.

— Какво? Суровите яйца или овесената каша? Благодаря ти, но няма да стане. Ще мина и без тях!

— Обядът ще бъде по-вкусен!

— Да се хванем ли на бас? — смръщи вежди подигравателно.

Тя излезе от стаята, но след няколко минути отново се върна с две домашно приготвени кейкчета с боровинки. Очите му светнаха.

— Откъде ги намери? — той ги сграбчи така, сякаш Нора щеше да си ги вземе.

— Правих ги снощи и донесох няколко да почерпя колегите на закуска. Да ти е сладко!

— Сладко ми е — първият кейк моментално изчезна в устата му. — Прекрасни са! Мислила ли си някога да продадеш рецептата?

Тя се засмя. Някога ги правеше майка ѝ и рецептата вероятно бе взета от някое списание.

— Засега смятам да не я продавам — отговори Нора.

— Добре, но ако някой ден решиш да го направиш, кажи ми. Между другото, Нора, Кинкейд ще намине следобед, тъй че тази проклета инжекция се отлага.

— Кинкейд ли?

— Моят адвокат. Вчера говорих с него да донесе някои документи за подпис, така че мисълта ми трябва да е ясна. Разбра ли?

— Да, Ваше Височество!

Той се намръщи, ала не каза нищо. Внезапно портативният телефон иззвъня. Роуди го извади от нощното си шкафче. След

обичайните поздрави се унесе в дълъг разговор, като пренебрегна присъствието ѝ. Нора сви рамене, взе подноса и излезе.

Сутринта мина бързо и едва в три часа, към края на смяната ѝ, му се обади отново. Беше уморен и без настроение. Адвокатът беше стоял два часа при него.

— Когато си при него, е много по-спокоен — отбеляза Карън на тръгване.

На Нора не ѝ се вярваше, че той се държи по-различно в нейно присъствие. Може би колегката ѝ трябваше да бъде благодарна на адвоката, който е занимавал Роуди със служебни въпроси. Поне когато беше зает, нямаше време да обижда околните.

Изведнъж Нора реши да го види, преди да си тръгне. Той седеше в леглото и нетърпеливо сменяше каналите по телевизията. Очевидно нито едно предаване не му харесваше.

— Никога не съм вярвал, че дневната телевизия е в такова окаяно състояние — промърмори, като я видя. Натисна поредното копче и загаси телевизора. — Надявах се, че ще наминеш, преди да си тръгнеш.

— Как си?

— Ужасно!

— Искаш ли една болкоуспокояваща инжекция?

— Не! По-скоро бих се поразсеял с малко приказки. Ще седнеш ли до мен да си побъррим?

Нора погледна часовника си, въпреки че нямаше защо да бърза.

— Мога да остана за малко.

— Чудесно! — усмихна ѝ се лъчезарно.

Нищо чудно, че очароваше всичките си подчинени и им вдъхваше доверие. Наистина бе роден за ръководител. Валери работи четири години при него, като посвети таланта и времето си на корпорацията, така че нямаше вече собствен живот. Направи го по желание, вдъхновена от всеотдайността на шефа си.

— Как мина разговора с приятеля ти? — попита Нора.

Той се замисли, сякаш никога не беше смятал Кинкейд за свой приятел.

— Добре, всъщност твърде добре. Успяхме да запазим състоянието ми в тайна от пресата.

— Какво толкова щеше да се случи, ако се разбере, че си в болница? Карън спомена нещо за борсовите сделки.

— Наистина ли не знаеш? Ако борсовите агенти научат, че не съм добре, биха загубили доверие в корпорацията и акциите биха спаднали с няколко пункта.

— Толкова ли фатално щеше да е това?

— Да! — отвърна без колебание. — Загубата би достигнала милиони долари, а всяка голяма загуба води до намаляване на производството.

Той сигурно се надценяваше или пък беше песимист по характер. Тя се замисли над това. Нито разбираше, нито се интересуваше от бизнес и финанси. Беше оставила световните финансови сделки на способни хора като Роуди Касиди и Валери.

Нора стана и решително се упъти към вратата.

— Наистина ли трябва вече да тръгваш? — попита той с явно разочарование в погледа си.

— След малко ще се върна.

Бяха й необходими няколко минути, за да намери това, което търсеше. Когато се върна, очите му засияха.

— Какво е това? — попита я, като впи поглед в кутията, която тя носеше.

— Нали играеш разни игри?

— Често, но никога не ми е била нужна дъска.

— Това е игра на сила, умение и въображение.

Постави кутията в края на леглото и бавно повдигна капака. Беше приковала изцяло вниманието на пациента.

— Та това е дама! — възкликна той.

— Да! С кои ще играеш — с черните или с белите?

— С черните, за да подхождат на лошото ми настроение.

— Няма да споря с теб.

Двамата подредиха пуловете.

— Обикновено, когато играя, имам навика да се обзалагам за нещо. Това прави играта по-забавна.

— И сега ли ще постъпиш така?

— Да, но този път ще се обзаложим на нещо дребно.

— Например?

— Например на една вечеря.

— Вечеря ли? Искаш да кажеш, след като те изпишат от болницата, нали?

— Напротив! Още тази вечер!

— Какво си решил да правиш? Да поръчаш вечеря за мен от кухнята ли? Ако имаш предвид това, ще се наложи да откажа.

— Нямам никакво намерение да ти поръчвам вечеря от кухнята на болницата, защото смятам да победя.

И той наистина го направи. След втората ѝ загуба, Роуди се облегна на възглавницата, скръсти ръце и ѝ се усмихна самодоволно.

— За вечеря искам крехко телешко месо, печен картоф, зелен фасул и шоколадова торта с три реда сметана, поръсена с кокосово брашно. За предпочитане да е домашна. Имаш ли подходяща рецепта?

Тя отстъпи три крачки от леглото и постави ръце на кръста си.

— Това ли е обичайната ти диета? Нищо чудно, че си кандидат номер едно за инфаркт. Обзалагам се, че не правиш и никакви упражнения.

— Напоследък не — отправи поглед към счупения си крак. — Ще удържиш ли на баса?

— Не съм съвсем сигурна. Ще ти донеса вечерята, но не си прави устата за телешко!

— Не забравяй, че съм от Тексас и са ме закърмили с крехко месце!

— Тогава е крайно време да си провериш холестерина, каубой! Наскоро моят баща претърпя сърдечна операция, която съвсем не беше от леките. Съветвам те да си промениш навиците за хранене още сега!

— Добре, добре, ще се задоволя и с пица. И за да ти докажа колко съм разумен, поръчай я с онези дребни рибки. Ще бъде здравословно, нали?

— Може би с аншоа? Имаш ли представа колко е вредна?

— Човек не може да ти угоди. Говориш или за холестерол, или за други глупости. Преди да си тръгнеш, сигурно ще наредиш да ме оставят на хляб и вода, което практически е храната ми, откакто съм дошъл тук.

Нора се засмя отново.

— Ще приготвя вечеря на татко и ще дойда по-късно с твоята пица — обеща тя.

Когато се прибра вкъщи, баща ѝ я посрещна разтревожен.

— Този път се забави. Да не би да си имала проблеми в болницата?

— Не съвсем.

Не беше сигурна дали да му разкаже всичко за Роуди. Та нали той беше влюбен във Валери? Само дето я ядосваше. Нямахме никакви причини да го харесва.

— Трябва отново да се върна в болницата — съобщи тя, без да дава повече обяснения. Искаше ѝ се да вземе един душ, да си почине малко и да се преоблече.

— Не се тревожи за вечерята. И сам мога да се справя. Хладилникът е пълен. Освен това на обяд си хапнах доста, тъй че не съм гладен.

Нора се замисли. Баща ѝ беше прав. Можеше вече да се справя без чужда помощ. Последното, от което се нуждаеше, бе нейното суетене. Отначало мисълта ѝ се стори почти еретична, ала после се усмихна и се успокои.

Когато се върна след няколко часа в болницата, цареше тишина. Старшата сестра се усмихна, като я видя да носи кутия с пица.

— Тъкмо се чудех какво си ми обещава, че е кротък като агънце цялата вечер — пошегува се Лавърн.

Нора само се усмихна и забърза към стаята му, като крепеше с една ръка пицата.

— Ето ме и мен — съобщи тя от прага.

Роуди седна в леглото.

— Бях започнал да си мисля, че няма да удържиш на обещанието си.

— Една Блумфийлд да не изпълни обещанието си? Никога! — постави пицата на масичката и я доближи до леглото му. — Все пак искам да те предупредя, че тази пица е здравословна.

— Чудесно!

— Гарнирана е с гъби, чушки и лук. Помолих да поставят аншоа само върху половината. Смятам, че трябва да оцениш предвидливостта ми. Не мога да понасям тези лигави малки рибки — отвратителни са!

— Не се тревожи! И без това няма да те карам да ги ядеш! Прекрасно! — сложи си салфетката и се пресегна към пицата.

Повдигна едно парченце бавно, притвори очи в блаженство и започна да дъвче. — Великолепна е! Просто е великолепна!

— Искам реванш на дама — каза Нора, като придърпа стола към леглото му. — Когато се нахраниш. Сега победата ще бъде въпрос на лично достойнство.

— Смятай се за победена още отсега! — промърмори бизнесменът с пълна уста.

— Моля?! — усети как започва да се вбесява.

Очевидно и той го забеляза, защото се ухили.

— Само те дразня.

— Значи си готов за атака?

— По всяко време, скъпа!

Не схвана думата „скъпа“ като израз на обич, затова реши да не ѝ обръща внимание. Поне такава беше намерението ѝ...

След като Роуди се нахрани, започнаха да играят. Той непрекъснато я наричаше „скъпа“ и тя се запита какво ли би означавало действително да бъде „скъпа“ за него. Беше упорит и имаше огромно самочувствие, но очароваше всички. Освен това беше мъж, постигащ всичко, което пожелае. Валери Блумфийлд беше едно от малкото изключения. Изведнъж Нора изпита тъга, като си припомни за чувствата му към сестра ѝ.

Заета с мислите си, Нора не успяваше да се съсредоточи върху играта. И преди да се опомни, загуби две игри. Беше допуснала глупава грешка, която ѝ костваше втората игра. Едва тогава се сети, че не се бяха обзаложили на нищо.

— Този път какво ще поискаш? — промърмори, ядосана от това, че се беше оставила толкова лесно да я бие. — Утре сутринта мога да ти донеса още едно кейкче с боровинки...

Роуди се усмихна самодоволно.

— Какво ще кажеш да играем за три от пет игри? — попита тя с надежда.

— Басът си е бас!

— Просто прекаляваш! Нямаше никакъв бас! Е... добре — вдигна двете си ръце в знак, че се предава. — Ти спечели! Не съм убедена колко честно игра, обаче наистина ме би.

— О, май че ставаш раздразнителна!

Тя не можеше да си обясни защо игра толкова разсеяно. Втренчи поглед в дъската и започна да прибира пуловете. Когато привърши, той протегна ръце към нейните, сграбчи ги в своите и я притегли към себе си. Знаеше, че трябва да се възпротиви или поне да направи някакво усилие да се отскубне от него. Но ѝ се стори невъзможно да помръдне, да проговори или да се отдръпне. Успя само да го погледне в очите.

— Смятам да те целуна, Нора Блумфийлд — заяви Роуди с тих глас. — Желая го много повече, отколкото исках пицата...

Тя седеше на края на леглото като хипнотизирана, без да може да помръдне. Сърцето ѝ биеше лудо.

Устните им се сляха и той зарови ръце в косите ѝ, като я притисна страстно към себе си. Тя се изненада от силната тръпка на желание, която премина по цялото ѝ тяло. Притвори очи и възбудата надделя над разума ѝ...

Нора не се усъмни нито за миг, че ако се бе възпротивила, той щеше да я освободи от прегръдката си. Но устните му бяха толкова топли и настойчиви...

Когато най-сетне я пусна, тя моментално се изправи и се отдръпна от леглото.

— Т-това н-не беше честно — заекна от притеснение Нора.

— Не беше честно ли? Защо?

— Ти не постави условията на баса и аз не бях готова за това!

— Имаше ли нужда от предупреждение?

— Не съм... Не съм сигурна — не знаеше как да реагира. — Струва ми се, че трябваше да ме предупредиш — ядосваше се на себе си заради своето объркване.

— Нора, какво има?

— В крайна сметка се оказа, че играта на дама не е била най-добрата идея — отвърна му хладно, като се стараеше да възвърне самообладанието си. Ръцете ѝ издайнически трепереха, когато вземаше дамата. Едва когато една сълза се търкулна по бузата ѝ, усети, че плаче и това я ядоса още повече.

— Нямах намерение да те обидя.

— Тогава защо го направи? Не можехме ли да бъдем само приятели? Защо трябваше да се стига дотук?

— Малко преувеличаваш нещата, скъпа. Съжалявам, ако съм те натъжил. Нямах такова намерение. Няма да се повтори!

Изведнъж ѝ се стори, че такова обещание не ѝ е нужно. Колкото и да не ѝ се искаше да го признае, целувката му ѝ бе харесала.

— Имаме вести от Валери и Колби — извести го тя ненадейно.

— Добре ли прекарват?

— Прекрасно!

— Само след месец сестра ти ще бъде отегчена до смърт. Казах ѝ го, когато ми връчи молбата за напускане. А и тя си го знае.

— Ще си намери друга работа.

— В Орчард Вали?! Не разчитай на това, Нора! Не и с нейната квалификация! Какво би могла да прави тук? Глупава жена — да се остави чувствата да направляват живота ѝ! Очаквах повече от нея!

— Сестра ми направи своя избор. Ако някой е бил глупак, то това си ти, Роуди!

Той сви устни и Нора се изненада, че само преди миг двамата се прегръщаха, а сега се карат.

— Сигурен съм, че тя и този Карлтън ще бъдат много щастливи.

Облегна се на възглавницата и лицето му доби болезнено изражение.

— Казва се Колби Уинстън! — избухна тя.

— Все ми е едно — явно бе раздразнен.

Тя разбра, че се заяжда с нея, защото изпитва болка.

— Ще помоля Лавърн да ти донесе успокоително.

— Нямам нужда от лекарства!

— Направи ми услуга и вземи лекарството!

— Не ти дължа услуга!

Тя се обиди от острия тон и от погледа му, който красноречиво говореше, че иска час по-скоро да се отърве от присъствието ѝ. Напомняше ѝ, че се интересува от сестра ѝ, а не от нея. Настъпи изпълнена с напрежение тишина.

— Добре, ще взема успокоителното, само престани да ме гледаш така, сякаш съм направил нещо ужасно — каза той най-сетне. — Та това беше само една целувка! За бога, да не би никога да не си се целувала?!

Изведнъж Нора разбра защо се чувстваше така, сякаш Роуди Касиди беше първият мъж, който я целуваше и прегръщаше. Като че ли цял живот беше чакала тъкмо този миг, именно този мъж.

Преди да осъзнае какво прави, тя се обърна и изхвърча от стаята.

На следващата сутрин, когато трябваше да докладва за състоянието на Роуди, Нора изпита страх. Стараеше се да го избягва, но се наложи да го навести.

— Добро утро — поздрави го тя с лъчезарна усмивка.

— Изглежда, че си в по-добро настроение от последния път — наблюдаваше я внимателно.

— Когато ме бият на дама, се ядосвам — отвърна му с фалшива веселост и остави подноса със закуската в скута му.

— Да не би да е от целувката, а не от дамата?

— Овесена каша и рохко сварени яйца тази сутрин — обяви тя, без да обръща внимание на думите му.

— Нора!

Сложи ръка върху нейната и ѝ попречи да си тръгне.

— От дамата е. Напразно се ласкаеш, ако смяташ, че една целувка може да ме разстрои или ядоса. Аз съм голямо момиче.

— Тогава може да опитаме пак...

— Недей да говориш абсурдни неща!

Роуди стисна ръката ѝ по-силно.

— Не е толкова абсурдно, колкото ти се струва. Ти си много мила, Нора Блумфийлд. Човек свиква с твоето присъствие.

Тя се поколеба за миг, защото не знаеше как да приеме думите му — като комплимент или като обида.

— Аз не съм играчка за забавление, Роуди — подчерта тя. — А сега моля да ме извиниш, но имам работа.

— Ще се отбиеш ли по-късно, Нора?

— В случай, че ми остане време.

— Ако донесеш дамата, ще ти дам още една възможност да се реваншираш. Дори ще те оставя да ме биеш, за да получиш от мен това, което желаяш.

— Точно по това се различаваме. Няма нещо, което да желая от теб.

— Ох! — престорено простена бизнесменът и се сви, сякаш тя го беше проболала с нож и той умираше от въображаемата рана.

Нора едва се сдържа да не се разсмее...

Три часа по-късно Карън я издири и ѝ каза:

— Виж какво става с каубоя, Нора. Нещо не е наред.

— Защо пък аз да ходя?

— Ти си единствената, която може да го доближи, без да й откъсне главата.

— Той ли поиска да ме види?

Сестрата се поколеба за миг.

— Да, но не го приемай като комплимент. Изреди много имена, между които на губернатора и на няколко конгресмени. Не бих се учудила, ако някой от тях дотърчи.

Карън не беше преувеличила. В момента, в който Нора приближи стаята му, чу някакви несвързани приказки. Не можеше да се разбере какво ломоти Роуди.

— Какво става, Роуди? — осведоми се тя от прага на стаята.

Вдигна поглед към нея, като постави ръка на мембраната на портативния телефон.

— Изтекла е информация, че съм претърпял самолетна катастрофа и съм в болница — въздъхна той тежко. — Акциите ни вече са спаднали с два пункта. Настъпила е страшна бъркотия.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

— Можеш ли да ми намериш отнякъде телефонен указател? — попита я Роуди на следващата сутрин, когато отиде при него. Имаше вид на човек, който може да управлява цяла империя от болничното легло. Погледът му беше остър и пронизателен.

— Вероятно някъде из болницата има.

— Донеси го! — нареди той, после добави: — Моля те!

— Изглежда си забравил, че се намираш в болница, а не в хотел.

— Не ме интересува, дори да бях в моргата! Нямам намерение да наблюдавам как бизнесът, който съм градил десет години, отива по дяволите само заради счупения ми глезен.

— Здравето ти е много по-важно от...

— Телефонният указател! — напомни ѝ той с нетърпящ възмущение глас.

Тя се ядоса, но донесе указателя от сестринската стая.

— Само това ли е? — попита с изумление той. — Та аз съм чел къси разкази, които са по-дълги от тази брошурка. Кинкейд и Боби летят насам днес. Ще пристигнат по обяд. Не ми е приятно да карам госпожа Емърих да пътува, но може би няма друг избор. Уведоми персонала на болницата, че следобед ще проведе пресконференция тук — потърка замислено наболата си брада. — Така и така си се заела с мен, би ли повикала и един бръснар тази сутрин? Трябва да бъде прилично избръснат и подстриган.

— Роуди! Намираш се в болница!

— Няма да остана тук нито ден повече! — заяви той.

— Нямам време да изпълнявам поръчките ти. Вероятно си забравил, че не си единственият пациент. Не мога да позволя да се опропасти болницата с телевизионни екипи и журналисти!

— Но пресконференцията ще подейства добре на всички останали пациенти. Ще разказват за нея на близките си в часовете за посещение.

— Ти изобщо не слушаш какво ти казвам — беше раздражена.

Погледът му бе решителен и неумолим. Продължи да говори, сякаш не я бе чул:

— Смятам да проведе пресконференцията тук, а ако не мога, ще я проведе другаде.

— Няма да те местим никъде!

— Само не се обзалагай, скъпа!

Дори и не си бе помислила подобно нещо. Роуди щеше да спечели, защото не търпеше да му се налагат по какъвто и да било начин. Тя го остави сам и съобщи на Карън Джонсън какво ѝ беше казал преди малко.

Нора не си спомняше добре случилото се по-късно.

Към обяд шефът на болницата, Джеймс Болтън, бе посетил Роуди. Не се знаеше какво са обсъждали двамата, но малко по-късно научи, че два телевизионни екипа ще дойдат в стаята му рано следобед. Стана така, както Роуди беше пожелал.

В болницата на Орчард Вали никога не се бе случвало подобно нещо. Чарлз Томазели, годеникът на Стефи, се появи и помоли Нора да го вреди да присъства на пресконференцията. В два часа следобед болницата заприлича на панаир.

— Сънувала ли си някога, че ще се стигне дотук? — попита я Карън, като наблюдаваше пресконференцията от вратата.

Нора, която стоеше до приятелката си, поклати глава. Не знаеше дали Роуди щеше да издържи на продължителното интервю. Мина близо час, а нямаше никакви изгледи пресконференцията да свършва. Стаята гъмжеше от репортери, които се блъскаха и държаха диктофони високо над главите си. Проблясваха светкавици на фотоапарати, бръмчеше камера.

Останалите пациенти бяха наизскачали от леглата си и наблюдаваха с любопитство ставащото. По коридорите плъзнаха какви ли не слухове. По някое време Нора дори чу, че бил пристигнал самият президент. Друг пък казваше, че кралското семейство щяло да дойде. Трети се обзалагаха, че са видели Елвис Пресли. С крайчеца на окото тя съзря адвоката Кинкейд. Той сякаш търсеше някого в тълпата. Интуитивно разбра какво се беше случило. Роуди беше към края на силите си.

Нора грабна поднос с лекарства и спринцовка и започна да си проправя път сред журналистите. Неохотно ѝ направиха път да мине,

но тя успя да влезе в стаята. Светкавиците и допълнителното осветление на един прожектор почти я заслепиха. За миг Нора разбра опасенията на Кинкейд. Роуди беше блед и видимо отпаднал, въпреки че се стараеше да го прикрива.

— Ще помоля да ме извините, но трябва да напуснете за няколко минути. Време е да направя клизма на господин Касиди.

Само за няколко секунди стаята се опразни. Роуди изчака да излезе и последния репортер и избухна в смях. В стаята останаха само двамата му колеги.

— Много умно! — похвали я Кинкейд.

— Не я бива на дама, обаче е страхотен професионалист — каза Роуди, облегна се на възглавницата и притвори очи от изтощение. — Ще направиш всичко необходимо, нали, Робинс?

— Веднага се залавям за работа — увери го Робинс.

За миг Нора се зачуди дали Роуди знае малките имена на хората от Управителния съвет. Обръщаше се към тях с фамилиите им, а наричаше сестра ѝ с малкото ѝ име — Валери...

Беше готова да се заяде с него, ала забеляза, че вече е заспал. Без да каже дума, тя изведе двамата мъже от стаята.

— Благодаря ви — прошепна Кинкейд с благодарност.

Нейно беше задължението да се грижи за здравето на болните. Не беше направила нищо особено.

Робинс беше млад мъж, висок и слаб, а Кинкейд беше на средна възраст, нисък и набит. И двамата бяха облечени в еднакви раирани тъмни костюми — униформата на компанията. Спомни си дамския вариант на фирменото облекло. Странното обаче беше, че не можеше да си представи Роуди в други дрехи, освен в джинси и каубойски ботуши.

— Разбрах, че сте сестра на Валери — поде разговор Робинс.

— Точно така — отвърна тя. Беше забравила, че навярно и двамата са работили със сестра ѝ.

— Тя много ни липсва.

„Не чак толкова, колкото на Роуди“ — помисли Нора и изпита някаква странна болка.

— Шефът ме мести в Портланд, за да ръководя проекта за разширяване на нашата дейност — каза Робинс, като я погледна, сякаш

очакваше да получи от нея информация. — Надявам се, че щом се установя там, може би Валери ще се съгласи да работи с мен.

— Не зная, ще трябва да говорите с нея.

Робинс хвърли нервен поглед към стаята на Роуди.

— Не му споменавайте за това. Тя бе по-подходяща за случая, но ми се струва, че двамата не се разделиха както трябва. Той ме назначи в същия ден, в който подписа молбата ѝ за напускане. А аз бих предпочел да остана в Тексас...

Нямаше съмнение, че Робинс би се преместил дори в Аляска, ако Роуди го помолеше. Явно шефът Касиди притежаваше много качества, за които Нора не подозираше. Едно беше сигурно — той вдъхваше доверие и респект у подчинените си.

— Валери и съпругът ѝ са на сватбено пътешествие. Ще се върнат от Хаваите тази седмица — поясни Нора. — Тогава ще имате възможност сам да ѝ кажете всичко — понечи да си тръгне.

— Госпожице Блумфийлд — спря я гласът на адвоката, — още веднъж ви благодаря много!

— Няма защо. За мен беше удоволствие да помогна.

— Искам да знаете, че на него никак не му е лесно. Той е много динамична натура и принудителното бездействие направо го влудява. Ако не бяхте вие, не знам какво щеше да прави.

— Ако не бях аз ли?! — не бе направила кой знае какво за Роуди. За развлечение поигра с него малко на дама, нахрани го веднъж с пица и го почерпи с кейк.

— Касиди спомена името ви няколко пъти. Искам да знаете, че всички служители в компанията високо ценим грижите ви за него.

Тя кимна в знак на благодарност, макар че се почувства крайно неудобно. Очевидно бившият шеф на сестра ѝ беше преувеличил и малкото, което бе направила за него...

Привечер, преди да си тръгне, Нора забеляза, че бяха започнали да обзавеждат стаята му с компютър, принтер, факс, бюро и въртящ се стол.

— Сега пък какво става? — промърмори тя.

Той явно си обзавеждаше кабинет. Тръгна по посока на стаята му. Когато стигна, спря изумена от промяната. Всичко беше така, както

очакваше. Това вече не беше болнична стая, а център за управление.

— Не ми е приятно да се намесвам, но какво, по дяволите, става тук?

— Връщам се отново към работата.

— Тук?!

— Нямам избор. Утре рано сутринта Робинс ще дойде със секретарката ми. Ще се опитвам да задействам повечето неща сам.

— Надявам се доктор Силвърмън и останалите колеги да не ти попречат.

Не чу сарказма в гласа ѝ, но дори и да беше, не му обърна внимание. Само въздъхна.

— Роуди, ти се намираш в болница! — настоя Нора. — Тук си, за да се възстановиш и да се върнеш към обичайния си начин на живот. Не можеш да работиш така, както си работил преди. Съжалявам, наистина съжалявам, ала...

— Или ще ръководя бизнеса си оттук, или изобщо няма да се връщам към него! — отвърна ѝ той троснато.

— Преувеличаваш!

— И четирите линии са свързани и работят — съобщи телефонният техник.

— Благодаря! Слушай, Нора, ти си страхотно добра медицинска сестра, но не знаеш как се управлява цяла корпорация. А сега се успокой, преди да разкажа на всички колко си слаба на дама.

Нора усети как се изчервява. Внезапно Роуди се пресегна и хвана ръката ѝ.

— Оправи ли се, скъпа?

— Не съм болна, че да се оправям!

— Искях да кажа... от целувката?

— Аз... Не зная за какво намекваш — бе смутена и объркана.

— Много добре знаеш, защото оттогава всяка минута мислиш за нея, както и аз — настоя той.

Това, което я тревожеше, бе, че наистина размишлява твърде дълго за целувката. Страхуваше се да остане насаме с него, защото бе убедена, че той ще разбере колко е объркана след докосването на устните им...

— Ти си необикновено красива жена, Нора!

Притисна дланта ѝ към устните си. Допирът им до кожата ѝ предизвика сладка тръпка по цялото ѝ тяло.

Роуди я придърпваше бавно към себе си, а тя безпрекословно му се подчиняваше. Притисна я до себе си, но тя намери сили да му се противопостави.

— Недей... Недей, Роуди! Аз съм Нора, а не Валери. Струва ми се, че още не си осъзнал разликата...

Отскубна се от прегръдката му и изхвърча от стаята.

Той извика след нея да я спре, но тя не му обърна внимание.

Следобедът беше облачен и мрачен, канеше се да вали. Нора завари баща си да чете на стола в кабинета.

— Научих, че днес е имало голяма олелия в болницата — вдигна поглед от най-новата мистериозна книга на Марта Мюлер.

— Вече си научил?

— Дори разбрах как си прекъснала пресконференцията. Винаги съм те смятал за умно дете.

— Роуди Касиди е направо невъзможен!

— Така ли? — небрежно подхвърленият въпрос не я подлъга.

Дейвид правеше всичко възможно да разбере как вървят нещата между нея и Роуди, защото напомняха много на това, което се беше случило между баща ѝ и майка ѝ. Грейс също беше медицинска сестра. Преди трийсет години се беше запознал с нея и се бяха оженили. Въпреки че не говореше много за това, Дейвид тайно се надяваше, че историята ще се повтори...

Нора дори се тревожеше, че не я бе разпитал подробно как вървят нещата между нея и бившия шеф на Валери. Баща ѝ почти не бе проявил интерес към него. Само бе споменал, че Роуди е дошъл навреме. И не бе казал нито дума за видението си, в което бе научил съдбата на трите си дъщери.

Не че вярваше в предсказанията на Дейвид, но пред очите ѝ те се бяха сбъднали!

Тя набързо намери някакво извинение и отиде в стаята си. Сега ѝ се прииска да бе позволила на Роуди да я целуне. От друга страна се ядоса, че мисли за него, след като знае колко много той държи на Валери.

Нора се преоблече и реши да слезе в кухнята. Когато обаче ненадейно отвори вратата, завари Стефи, седнала в скута на Чарлз. Бе насочила пълна лъжица със спагети към устата му. С очевидна неохота той премести поглед от Стефи към по-малката ѝ сестра.

— Благодаря ти, че ме вреди на пресконференцията днес, Нора.

— Няма защо.

Отвори хладилника и извади оттам едно шише с лимонада.

— Кога ще вечеряме? — попита тя, като се стремеше да не гледа към двамата влюбени. Взе си висока чаша, постави лед и си сипа лимонада.

— След около час и половина — отвърна Стефи и нежно се усмихна на годеника си.

Двамата бяха толкова щастливи, че гледката бе болезнена за Нора. Чувстваше се изоставена и самотна.

— Имате ли нужда от помощ за вечерята?

— Не, благодаря, ще се справим и сами!

Нора усети колко е напрегната вътрешно едва когато се върна в стаята си. Само след няколко седмици Стефи и Чарлз щяха да се оженят. Нямаше да вдигат пищна сватба, както Валери, ала така беше по-добре, защото Орчард Вали още не се беше съвзел от първата сватба в семейство Блумфийлд. Двете ѝ сестри заслужаваха любовта и щастието, което бяха намерили.

Любов! Тя изцяло бе променила живота на Валери. Най-голямата ѝ сестра никога не разкриваше чувствата си, но от момента, в който беше приела венчалния пръстен на Колби, се промени напълно. Стана по-жизнерадостна, по-често се усмихваше. Пред очите на Нора любовта превърна сестра ѝ в непозната за нея жена. Винаги сериозна и вгълбена в работата си, сега Валери бе опиянена от любов.

Стефи пък, която бе твърде импулсивна и емоционална и винаги изразяваше мнението си открито, напоследък се бе умълчала. Любовта сякаш я бе укротила. Когато беше с Чарлз, ставаше съвсем различна.

И Валери, и Стефани се омъжваха за мъжете, които обичаха.

Оставаше само Нора...

Изтегна се в леглото и впери поглед в тавана. Често се срещаше с мъже, но нито един от тях не ѝ беше повлиял така, както Колби и Чарлз бяха повлияли на сестрите ѝ. Дали и нейният характер щеше да

се промени? Тя не беше сериозна като Валери, нито пък буйна като Стефи...

В този момент чу извъняването на телефона и гласа на Стефи:

— Нора! Търсят те.

Вдигна слушалката:

— Ало!

— Какво ще кажеш да поиграем дама?

— Роуди! — сърцето ѝ трепна при звука на гласа му.

— Да не би да играеш с някой друг? Потресен съм!

— Аз... — не знаеше какво да отговори. Инстинктът ѝ подсказа да приеме поканата му. Разумът ѝ обаче надделя. — Няма да стане! — отсече твърдо тя.

— Обещавам, че няма да има повече... номера!

— Съжалявам, Роуди!

Последва дълго мълчание, преди той да го наруши:

— Всъщност имах сериозен повод да ти позвъня. Искях да ти благодаря за всичко, което направи за мен днес.

— Не беше нещо особено.

— Да, но ми помогна, за което съм ти задължен. Създадох доста неразбории в установения ред на болницата, нали?

— Да, наистина е така...

Постепенно първоначалното напрежение в разговора им се стопи. Говориха за града, за болницата... Внезапно Стефи повика помалката си сестра на вечеря. Нора погледна часовника и с учудване разбра, че е говорила повече от половин час с Роуди.

— Трябва да свършвам вече — каза тя.

— Добре... Още веднъж ти благодаря, Нора! Изглежда, че непрекъснато има за какво да съм ти благодарен...

След като затвори слушалката, Нора се затича надолу по стълбите. Вземаше по няколко стъпала наведнъж. Имаше чувството, че лети. Когато влезе в кухнята, баща ѝ, Чарлз и Стефи се обърнаха като по команда и изпитателно я изгледаха.

— Нещо не е наред ли? — попита Нора, като погледна дали блузата ѝ не е закопчана накриво.

— Нищо подобно! — баща ѝ многозначително намигна на Стефи.

Когато на следващия ден Нора отиде да занесе закуската на Роуди, стаята му беше превърната в команден пункт. Непрекъснато влизаха и излизаха хора. Робинс работеше на компютъра. Тъмнокоса жена на средна възраст пишеше на машина. Изглежда никой не я забеляза, дори Роуди, който подобно на генерал даваше нареждания от щабквартирата си.

— Надявам се, че не преча — изрече Нора, без да скрива сарказма си.

— Нора! — очите му засияха. Мигновено остави настрана папката, която преглеждаше. Бе сложил очила, които сякаш бяха кацнали на върха на носа му. Те му придаваха още по-привлекателен вид.

— Донесох ти закуската.

— Дали не е останало някое от кейкчетата с боровинки, а?

— Може и да се намери...

— И какво ще ми струва едно кейкче?

— Ще видим... — прегледа картоната, прикрепен към леглото му. От бележките на дежурилата през нощта медицинска сестра разбра, че Роуди е говорил по телефона цяла нощ.

Постави термометъра под езика му.

— Нямам температура! Защо настояваш да я мериш денонощно?

Тя първо отбеляза в картоната, че той няма температура, после премери пулса му и чак тогава каза:

— Цели осем часа си говорил по телефона!

— Да не би да ревнуваш?

— Може и така да е — беше много по-загрижена за здравето му, отколкото с кого е говорил.

— Трябваше да убеждавам някои хора. Гледа ли предаването по Си Ен Ен? Благодарение на самолетната ми катастрофа, Орчард Вали е нанесен на картата.

— Убедена съм, че кметът е поласкан от този факт!

— Желаете да ми подари ключа от града — усмихна се той.

— Чичо Джак? Не може да бъде!

Роуди се изсмя жизнерадостно.

— Е, още не ми го е връчил... А сега ще получи ли кейк или ще трябва да си го изпрося?

Тя извади от престилката си два кейка, увити в целофан.

— Това са последните. Баща ми ти ги изпраща с най-добри пожелания за бързо оздравяване.

— Бог да го благослови! — дори и не погледна към закуската. Вместо това започна да развива кейкчетата. — Запознай се със секретарката ми. А Робинс го помниш, нали?

Нора се усмихна на двамата му служители.

— Познавам сестра ви Валери — каза секретарката, госпожа Емърих. — Тя ужасно ни липсва. Поздравете я от мен!

Нора кимна, като внимателно наблюдаваше Роуди. Искаше да види реакцията му при споменаването името на сестра ѝ. Но той не реагира. Поне с нищо не се издаде...

— Доктор Силвърмън иска да се срещне с Роуди малко по-късно тази сутрин — уведоми тя секретарката и Робинс.

— В колко часа? — попита Роуди.

— В десет.

— Ще трябва да промени часа. В десет имам насрочено интервю с журналист от списание „Тайм“.

— Не можеш да караш доктор Силвърмън да си променя графика само защото имаш уговорена среща с журналист.

— Защо не? Журналистът ще долети чак от Ню Йорк. Сигурен съм, че доктор Силвърмън няма да има нищо против да почака. Освен това двамата може и да си поговорят. Ще се опитам да уредя една среща...

— Доктор Силвърмън ще бъде тук в десет — възрази тя непоколебимо. — Ако журналистът вече е дошъл, ще трябва да изчака навън като всеки друг посетител. Това е болница! Може да придумате другите, но на мен тези номера не ми минават. Достатъчно ясна ли съм?

Последва тягостно мълчание. Госпожа Емърих и Робинс зяпнаха, защото досега никой не се беше осмелявал да говори така на шефа им. Погледът на Роуди стана мрачен.

— Добре тогава! — каза той ядосано.

Тя се обърна рязко и излезе от стаята...

При прегледа доктор Силвърмън установи, че състоянието на Роуди се подобрява. Ако и глезенът зарастваше според очакванията, след две седмици можеха да изпишат проблематичния пациент. При

тази вест Нора изпита облекчение. Колкото по-скоро той се махнеше от болницата и живота ѝ, толкова по-скоро щеше да го забрави! Бяха се целунали веднъж, но за нея това беше повече от достатъчно. Съзнаваше, че този мъж беше опасен за нейното душевно равновесие. При това не биваше да забравя, че Роуди Касиди е влюбен в сестра ѝ!

Три дни по-късно, в понеделник следобед, тя се отби да види как е болният. В стаята цареше тишина, което се случваше рядко. Предположи, че госпожа Емърих и Робинс са излезли да обядват.

— Нося ти лекарството — каза Нора, изсипа две хапчета в шепата му и му подаде картонена чашка с вода.

Роуди глътна хапчетата. Изглежда, беше изтощен от работа.

— Казвал ли ти е някой, че приличаш на ангел? — стресна я гласът му.

— Никой, освен теб.

— Много си красива, Нора Блумфийлд!

— А ти си много уморен!

— Сигурно. Доскоро не се осмелявах да ти го призная.

— Какво да ми признаеш?

— Че имаш ангелско лице. Съвсем не приличаш на Валери.

Името на сестра ѝ, която обичаше и от която се възхищаваше, я смрази.

— Почивай си повече! — посъветва го Нора.

— Ще бъдеш ли при мен, когато се събудя?

Тя се поколеба. Нямахме време да остане край леглото му, защото я очакваха и други пациенти, въпреки че ѝ се искаше да направи точно това.

— Ще дойда по-късно, когато свърши дежурството ми.

— Обещаващ, нали?

— Обещавам!

Отметна кичура коса, паднал на челото му.

С всеки изминат ден ѝ ставаше по-скъп, а това я плашеше. От една страна, искаше час по-скоро да го изпишат от болницата, а от друга, не можеше дори да си представи, че няма да го вижда повече.

Когато госпожа Емърих и Робинс се върнаха половин час по-късно, Нора им предложи да си отидат и да си починат. Роуди щеше да

побеснее, но тя можеше да се справи с него.

Когато се събуди, „ангелът“ наистина седеше до леглото му. Навярно беше усетил, че е до него, защото ѝ кимна с глава и сънливо ѝ се усмихна.

— Колко е часът?

— Четири и половина.

— Толкова късно?! А те къде са?

— Освободих ги, за да си починат.

— Нора! Не биваше да правиш това! Очаквам няколко телефонни разговора — понадигна се и стрелна с поглед телефона.

Нора скочи и го включи.

— Изключила си телефона?!

— Вече ти казах, че имаш нужда от почивка.

Той стисна гневно устни и я изгледа с укор.

— Неведнъж съм ти обяснявала, че това е болница, а не телефонна централа. Ако разговорът е толкова важен, ще ти позвънят и утре. А имам и новина за теб. Валери и Колби се завърнаха днес следобед.

— Трябва веднага да видя сестра ти! Виж какво можеш да направиш по въпроса! — беше силно развълнуван...

ГЛАВА ПЕТА

— Валери току-що се върна от сватбеното си пътешествие. Сигурно не мислиш, че първата ѝ грижа ще е да те посети, нали?

— Разбира се, че трябва да я видя. Имаме да довършваме някои важни служебни неща.

Стомахът ѝ се сви на топка. Беше истинска глупачка, че бе седяла цял следобед при него, за да не го смуцават. Беше долетяла веднага след дежурството си... Това бе първата ѝ грешка. Реши твърдо да не допуска втора. Той обичаше Валери, а не нея.

— Валери е омъжена вече, Роуди. Нищо не е в състояние да промени нещата.

Изведнъж тя прочете в очите му болка. Сега, повече от всякога, осъзна какво бедствие е да се влюбиш в мъж, който обича друга, и то не коя да е, а собствената ѝ сестра. Нора разбра още нещо — преместването ѝ по негова молба бе не от желание тя да бъде близо до него, а да може да получава информация за Валери.

— Никога не съм те питала какво си смятал да постигнеш, като долетиш в Орчард Вали. Предполагам, че си имал по-възвишена цел от тази да се радваш на щастието на младоженците.

— Разбира се! Исках на място да се уверя, че сестра ти е наясно какво прави.

— Сигурно не си се надявал, че можеш да отмениш сватбата!

— Именно затова дойдох тук, за да се уверя на място какво мога да направя. Всеки има своята цена.

— Ти наистина мислиш така, нали?

— А защо не? Понякога помага. От една страна, не исках да загубя Валери, а от друга — не желяех да ѝ дам това, което иска. И затова рискувах. За нещастие тя успя, а аз загубих, но може и да не съм, ако не се смята катастрофата.

— Какво по-точно искаш да кажеш? Не си искал да дадеш на Валери каквото е искала? Какво?

— Брак!

Ако преди беше само изненадана, сега беше напълно шокирана. Трябваше да седне, преди да припадне. Стовари се безмълвна на стола до леглото. Този човек беше луд! Очевидно вярваше, че Валери е инсценирала годеща си с Колби, за да подсети Роуди да ѝ направи предложение за женитба.

— Не съм човек за женене, Нора. Сестра ти сигурно го е разбрала. Не мога да кажа, че сме говорили някога по този въпрос, но всеки, който е работил с мен, знае, че нямам време за семейство. Просто нямам нужда от него.

— Убедена съм, че е така.

— Да не би да ти е неприятно?

— Съвсем... не! Да! — скочи на крака. — Я да видя, дали те разбрах правилно. Искаш да доведе сестра ми, но заради теб. Не се интересуваш нито от нея, нито от съпруга ѝ, а само от себе си!

Той се поколеба за миг и смръщи вежди, като се замисли над думите ѝ.

— Нямам намерение да ти казвам защо искам да видя сестра ти.

— Не си прави труда! Знам всичко, което ми е нужно. Ако толкова искаш да говориш с Валери, накарай някой друг да я доведе!

Отпочинала след медения месец и с приятен загар от Хавайските острови, Валери садеше червено мушкато край алеята пред къщи — къщата, която тя и Колби бяха закупили близо в околностите на Орчард Вали. Нора пиеше чай с лед под един голям чадър и я наблюдаваше как работи. Из въздуха се носеше ароматът на прясно изцедени лимони. Времето беше горещо и влажно, но изглежда, че и двете не го забелязваха.

— Валери, какво се случи между теб и Касиди, когато ти се върна в Тексас?

— Не се разделихме много приятелски, но аз бях виновна за това — сестра ѝ вдигна поглед, заровила ръце в пръстта. — Говоря сериозно!

— Съжалявам, че трябваше да научиш за катастрофата му в деня на сватбата си. Татко, Стефи и аз просто не знаехме как да постъпим. Не ти казахме веднага, защото ти имаше други грижи.

— Не се тревожи! Татко вече ми го каза. Намирам, че сте постъпили правилно.

Нора стисна здраво чашата с чая. Загледа се в далечината замислено и промълви:

— Той е влюбен в теб...

Сестра ѝ побутна назад голямата си сламена шапка и се изсмя.

— Може да мисли, че е влюбен, но всъщност не е. Дори когато му връчих молбата си за напускане, нещата не се оправиха — натисна влажната пръст около току-що посаденото мушкато. — Подцених гордостта на Роуди. Той е от хората, които не обичат да губят. Само че няма опит в любовта и точно в това е проблемът. Толкова е богат, че може да купи, каквото си поиска. Да не говорим, че е в състояние да прельсти дори монахиня, стига само да реши.

— Знам, че не е моя работа, но... Какво стана, когато му събщи за Колби? — попита Нора предпазливо.

Валери се изправи и изтръска полепналата пръст от пръстите си.

— Не му казах веднага, че съм се сгодила, което беше грешка. Първото, което споделих с него, бе идеята за разширяване на корпорацията и в този регион. Нямах търпение да му покажа резултата от моето проучване. Представих му проекта в благоприятна светлина и го убедих, че сега е моментът да се действа. Преди да научи, че съм сгодена, изцяло заживя с проекта. Това ме поласка, защото исках да ръководя клона.

— Схваща много бързо нещата, когато се отнасят до бизнеса, нали? Гледам го как работи дори в болничното легло.

— Много е способен, но е голям инат и иска всички да вървят по гайдата му.

— Забелязах — каза Нора с усмивка.

— Обзалагам се, че е така.

— Както и да е, продължавай!

— И така, проектът беше приет, той му даде ход до момента, в който заявих, че искам да го ръководя. Смяташе, че ще е по-добре да остана с него в Тексас и да работим заедно. Хвана ме за ръка и ми се стори, че иска да ми каже нещо... романтично. Благодарна съм, че в този миг съзря годежния ми пръстен. Именно тогава му съобщих за Колби.

— Роуди сигурно е бил шокиран!

— Не само шокиран, но и вбесен — лицето ѝ помръкна при спомена. — Тогава намекна, че съм била твърде умна, за да се занимавам с такива глупости като любов и женитба. Омъжването щяло да бъде пагубно за кариерата ми. Не зная дали някога съм ти споменавала, че го харесвах, обаче това бе преди да срещна Колби. Когато се върнах у дома заради татко, имах чувството, че може би и той ме харесва...

— Наистина те харесва!

Валери се изсмя и поклати глава.

— Ще ми е интересно да видя Роуди, когато се влюби.

— Давай нататък! — подкани я Нора.

— До къде бях стигнала... О, да. Когато Роуди разбра, че наистина съм сгодена, започна да ме убеждава да не се омъжвам. Дори спомена, че е негов дълг, като мой приятел и шеф, да направи каквото може, за да не допусне такава ужасна грешка.

— Не му липсва дързост, нали?

— Ни най-малко! Смяташе, че Орегон е най-неподходящото място за мен, затова предложи проекта на Ърл Робинс. Тогава му казах, че в такъв случай нямам друг избор. Написах си молбата за напускане и му я връчих. Сметна, че блъфирам. Прие молбата с неудоволствие и ме предупреди, че ще осъзная грешката си и ще се върна на работа в корпорацията. Но аз няма да го сторя, дори да се наложи да напусна Орегон.

— Не се ли изплаши, че оставаш без работа? Единственото, което си спомням, беше, че спомена за някаква по-продължителна отпуска след медения месец.

— Отначало плановете за сватбата отвличаха вниманието ми, а и Колби ми помагаше много. Заедно обсъждахме различни възможности. Подадох молба за работа в няколко фирми в Портланд, но засега не изпитвам голяма нужда да работя. Честно казано, наслаждавам се на слънцето и на цветята.

— Какво по-точно би искала да работиш?

— Двамата обсъждахме дали да не стана консултант към някоя фирма. Така ще мога сама да си определям часовете за работа. Преди това обаче трябва по-подробно да проуча фирмите. Засега това ме задоволява.

— Роуди иска да те види — съобщи Нора внезапно. — Тормози ме от момента, в който разбра, че сте се върнали.

— Аз и без това смятах да го посетя. Това е най-малкото, което мога да направя.

Нора не беше напълно убедена...

— Чу ли вече? — попита Роуди, когато Нора се появи при него.

— Какво да чуя?

— Акциите ми са се качили с цели два пункта.

За нея беше истинска агония да слуша за „Дау Джонс“. Все пак учтиво рече:

— Моите поздравления!

Той я погледна изпитателно.

— Сърдиш ли ми се за това, което ти казах последния път?

— Разбира се, че не — излъга тя. — Защо да ти се сърдя? Ти искаш да говориш със сестра ми и това е напълно естествено. Нали сам ми напомни, че не е моя работа да се меся.

— Напоследък не ме посещаваш.

— Бях много заета.

— Дори и за мен? — нацупи се като дете и тя едва сдържа усмивката си.

— Сигурно ще се зарадваш, ако ти кажа, че видях Валери вчера — продължи Нора, като се стараеше да не го гледа в очите, за да не прочете истината в тях. — Споменах, че искаш да я видиш. Обеща да наmine през някой от следващите дни.

— Дано не се забави много, защото доктор Силвърмън вече е наредил да ме изпишат от това проклето място в петък.

Тя се стресна, защото не успя да си даде веднага сметка за чувствата, които изпита. Беше започнала да опознава този мъж и въпреки всичките му недостатъци беше луда по него. По много въпроси бяха на различно мнение, но това не можеше да повлияе на чувствата ѝ. Подчинените му бяха извънредно предани, а това не се купуваше дори с много пари. От друга страна, тя разбираше колко опасно е за нея да се навърта край Роуди. Той събуждаше най-различни чувства у нея — гняв, ярост, гордост и още много други, които засега ѝ

беше трудно да определи. Бе твърде лесно да се влюби в него... При мисълта за това я побиха тръпки.

— Няма ли да кажеш най-сетне нещо, Нора?

— Ще ни липсваш! Какво ще правим без теб?

— Ще си измислите нещо! — увери я той.

— Несъмнено, но ми се струва, че Орчард Вали вече няма да е същият, когато си заминеш.

— Госпожо Емърих, водете си бележки — настоя Роуди, без да сваля поглед от Нора. — Малките градчета в Орегон да не влизат вече в дневния ми график. Представяват риск за здравето ми.

— Сигурно си даваш сметка, че щом те изпишат от тук, не бива да се връщаш към предишния си начин на работа.

— Чух го вече. В продължение на няколко месеца ще трябва да провеждам терапия.

— Не я пропускай! Наистина се нуждаеш от нея.

Беше ѝ ясно, че допълнителната терапия не му беше особено по вкуса. Но — о, ужас — той още не си беше тръгнал, а тя вече се тревожеше за него. Колко много щеше да ѝ липсва!

Роуди явно забеляза съжаление в очите ѝ, защото погледът му помръкна и стана сериозен.

— Можеш ли довечера да дойдеш при мен за малко? Трябва да те попитам нещо.

— Добре.

— Около седем... И недей да вечеряш!

Не знаеше какво да очаква тази вечер. Облече една бледорозова рокля без ръкави, подобна на тази, която носеше като шаферка. Беше си сложила висящите златни обеци от майка си. Слагаше ги само при специални случаи... Баща ѝ не я попита къде отива, но явно подозираше.

— Изглеждаш прекрасно! — възхити се той, когато я видя да слиза надолу по стълбите. — Пожелавам ти да прекараш една прекрасна вечер.

— Сигурно ще бъде такава!

— Няма да те чакам.

— Тогава и на теб ти пожелавам приятна вечер, татко!

— Сигурно ще е приятна. Положително! — потвърди Дейвид и в следващия миг направи най-неочакваното нещо — повдигна глава, притвори очи и промърмори нещо, което тя не чу.

Когато Нора отиде в болницата, видя, че Роуди е превърнал стаята си в романтично кътче. Щорите бяха спуснати и пропускаха само ивици вечерна светлина. Свещи блещукаха на масата, покрита с ленена покривка. Отгоре се мъдреха няколко вази с цветя. Бутилка бяло вино се изстудяваше в сребърна шампаниера. В стаята се разнасяше нежна музика. За миг Нора се зачуди дали не е попаднала в някакъв приказен свят, или просто сънува.

— Боже господи! — прошепна тя.

Роуди не беше в обичайния болничен халат, а бе облякъл черна риза с вратовръзка и обул джинси, сцепени в единия край, за да влезе гипсирания крак. Усилията, които беше положил, за да бъде обстановката романтична, я трогнаха.

— Сигурно си гладна — ухили ѝ се по момчешки той.

— Умирам от глад — потвърди Нора и се приближи до леглото. — Какво е менюто?

— Прегледай го сама. Доставиха вечерята само преди минута.

Тя повдигна капака на двете блюда и откри скариди, раци, пилаф, прясно цветно зеле и моркови. До чашите за вино бяха поставени две парчета пай с извара и ягоди.

— Помолих главния готвач да провери процента на холестерол в храната, ако това те интересува.

— О, Роуди, страхотен си!

— По някакъв необясним начин предположих, че си падаш по пая с извара.

Беше истина! Почувства се замаяна от вълнение и щастие.

— А сега, виж си подаръка, който е в края на масата.

Съзря малката, красиво опакована кутийка, взе я и с въпросителен поглед попита:

— Какво е това?

— Отвори я и ще разбереш!

— Не съм направила нищо особено, за да заслужи подарък. Просто си върших работата.

— Престани да спориш с мен, а я отвори! — нареди той.

Нора внимателно разопакова подаръка. От хартията се показва кадифена кутийка със златна инкрустация на името на скъп бижутер. Нора погледна към Роуди с недоумение.

— Отвори я! Сам съм я избирал! — подкани я той.

Без да успее да си поеме дъх, тя повдигна капачето и пред нея блесна колие от сапфири и диаманти, с изключително изящна изработка.

— О, Роуди! Никога не съм виждала толкова красиво нещо! — ахна Нора от удивление и възторг.

— Значи ти харесва, а?

— Харесва ми, но не бих могла да го приема...

— Глупости! Я се обърни, искам да видя как ти стои.

Обърна се грациозно и леко докосна колието, когато ѝ го постави на шията. Никога не ѝ бяха подарявали нещо толкова ценно и красиво.

— Това е израз на благодарността ми за всичко, което направи за мен, Нора!

— Но аз...

— Ти беше моят ангел спасител. Споровете ми с теб бяха едно от нещата, които ме спасиха в началото. Беше всеотдайна и мила, въпреки че аз се държах като разглезено хлапе. Искам да изразя по някакъв начин благодарността си към теб.

— Добре, тогава ще я приема. Благодаря ти много... Много! — в очите ѝ напиха сълзи.

— Да отворим ли бутилката вино? — предложи Роуди набързо, защото не искаше да забележи колко я беше трогнал.

— Сигурен ли си, че можеш да пиеш, когато взимаш лекарства?

— Доктор Силвърмън ми разреши. Ако не ми вярваш, можеш да го попиташ. Остави телефонния си номер, в случай че се тревожиш. И добре ще е да започваме, защото всичко ще изстине и няма да е вкусно. Следващия път, когато вечеряме заедно, ще седя на масата срещу теб — обяви той развеселено.

Тя седна и постави ленената салфетка върху скута си.

— Много е вкусно! — каза Нора след първата хапка. Притвори очи и с блаженство се наслади на прекрасното съчетание от морската храна и леко подлютения сос.

— Остави място и за десерта! — засмя се той.

Нора хвърли поглед към пресните ягоди върху пая.

— Ще се справя и с това!

Изпита леко неудобство, че седи сама на масата и след втората хапка си взе чинията и я занесе до нощното шкафче на Роуди.

— Няма нищо да ми стане, ако постоя малко, докато си хапвам. Така ще ми остане повече място за пая с ягоди.

Той ѝ се усмихна. С напредването на вечерта в стаята започна да става тъмно, но светлината на свещите придаваше интимност на обстановката. Сякаш светлината танцуваше под ритъма на нежната музика. Нора осъзна, че и двамата са престанали да се хранят. Много нежно Роуди я хвана през кръста и я придърпа към леглото.

— Седни до мен!

Тя внимателно се отпусна на крайчеца на леглото.

— Нищо чудно, че те помислих за ангел. Толкова си красива!

Гласът му я накара да потръпне от възбуждане. Досега никой мъж не беше събуждал подобни чувства в душата ѝ. Не искаше да ги изпитва и сега, особено с Роуди, но не можеше да устои.

Той докосна лицето ѝ и прокара пръста си по влажните ѝ устни, но не я целуна. По цялото ѝ тяло преминаха тръпки на възбуда.

— Роуди! — произнесе името му като молба.

В този момент той я сграбчи и впи устни в нейните. Всичките ѝ съмнения изчезнаха, съпротивата ѝ се стопи и тя изцяло се отдаде на страстните му целувки. В мига, в който тя помисли, че ще припадне в прегръдките му, Роуди я целуна нежно по шията. Покорена напълно, Нора се предаде.

— Искях да го сторя още в мига, в който те видях — прошепна той. — Когато се появи в онази дълга розова рокля и приличаше на ангел. Опитвах се да бъда търпелив, да се отърся от замайването, но не успях. Не мога да чакам нито миг повече!

Тя зарови пръсти в гъстата му тъмна коса и започна да го целува по лицето. И тя го беше желала — толкова силно, че я беше страх да си признае. Отново се целунаха — този път по-пламенно.

— Мислех, че през последните две седмици ще полудея. Не исках нищо друго, освен да те притискам в прегръдките си и да те целувам. Ти беше съвсем близо до мен, а всъщност — толкова далеч! — прошепна Роуди.

Започна да я целува така страстно, сякаш никога през живота си не бе изпитвала по-прекрасно усещане. Сълзи на щастие изпълниха

очите ѝ. Отметна глава назад, за да усети целувките му и по шията си. Цялата тръпнеше от удоволствие и възбуда.

— Ела с мен в Тексас! — думите му бяха настойчиви. Така я притискаше до себе си, сякаш никога нямаше да я пусне.

Тя трябваше да се опомни от опиянението, за да схване смисъла на думите му.

— Да дойда с теб в Тексас ли?! — постепенно се освободи от прегръдката и впи поглед в очите му. Сърцето ѝ трепна.

— Като моя лична медицинска сестра.

Не беше сигурна дали го е чула добре. Той искаше Нора да замине с него като медицинска сестра! Само за миг беше помислила, че я желае като жена, и то — завинаги. Бе мечтала, че... Като разбра каква глупачка е била, по бузите ѝ изби руменина. И преди ѝ бе казвал, че не се интересува от семеен живот. Щом като не беше пожелал да се ожени за Валери, която обичаше, тогава положително не се интересуваше и от Нора. Корпорацията беше животът му, единственият смисъл на неговото съществуване. Сама беше свидетел на начина, по който той отдаваше всичките си сили, енергия и чувства за благо и успеха на службата.

— Ще имам нужда от някой, който да се грижи за мен — продължи той, като леко я погали по ръката. — От някой, който да внимава да не се преуморявам. Ще дойдеш ли с мен, Нора? — повдигна ръката ѝ към устните си и я целуна. — Имам нужда от теб!

Колко дълго бе мечтала да чуе тези думи, но ѝ се искаше те да означават нещо друго... Затова не се поколеба и отговори:

— Не мога да напусна Орчард Вали!

— Защо?

— Тук е моят дом! Тук съм живяла целия си живот. Баща ми е тук, тук е и моето семейство. Всичко, което има значение за мен, е тук.

— Но ти ще се върнеш отново след време. Няма да се нуждая повече от... Ела, да кажем, за няколко месеца.

Отдръпна се от него. Малкото, което бе хапнала, сякаш заседна в гърлото ѝ. Беше се постарал да направи всичко тази вечер, за да я склони да замине с него като медицинска сестра. И нищо повече!

— Размисли! — помоли я той. — Обещавам, че няма да е за дълго!

Нора поклати отрицателно глава. Нямахше какво повече да мисли. Устните му се свиха в нескрито раздражение.

— Заслужава си да дойдеш, защото ще ти плащам три пъти повече от това, което получаваш в болницата.

Тя не се съмняваше в това. Но не парите имаха значение.

— Благодаря ти, че ме покани, но няма да стане!

— И защо, по дяволите? Имам нужда от човек и това си ти!

— Но аз не съм за продаж!

— Съвсем нямах предвид това — избухна Роуди и прокара гневно пръсти през косата си.

Усети разочарованието и гнева му. Може би беше подло от нейна страна, но изведнъж почувства удовлетворение от себе си. Искаше и той да усети нейното разочарование.

— Не зная какво става с вас, сестрите Блумфийлд — продължаваше бизнесменът. — Човек не може да ви угоди, нали? Не съм срещал по-упорити жени през живота си!

— Ти ще се справиш чудесно и без мен! — опитваше да се отърси от първоначалното опиянение. Валери бе права — Роуди Касиди знаеше как да защитава интересите си. Убеден, че го харесва, се бе опитал да я подмами с вино, изискана храна и... с целувки.

Роуди така срязва парчето пай, сякаш искаше да счупи чинията.

— Проклетата глупачка!

— Ако желаеш, мога да ти препоръчам една агенция, която ще ти намери медицинска сестра.

— Не искам друг! Само теб! — набоде на вилицата си една ягода и я вдигна към устата си. — Още не можеш да ми простиш, че бях откровен с теб, нали?

— За какво?

— За чувствата ми спрямо Валери. Още когато ти казах, съжалих, и се оказа, че съм бил прав.

— Това няма нищо общо със сестра ми.

— Тогава защо не дойдеш с мен в Тексас? Частният ми самолет ще ни вземе. Няма да ти липсва лукс, а ако желаеш, за благоприличие, мога да помоля и госпожа Емърих да ни придружи.

— Не е там работата!

— Трябваше да очаквам такъв инат от твоя страна. Семейна черта е, нали?

— Как позна?!

— Аз лично не смятах, че вечерята ще има успех. Госпожа Емърих я предложи — наведе се и изключи музиката.

Тя стана и отиде до прозорците и вдигна щорите. Скръсти ръце и промърмори нещо, което той не можа да чуе. Внезапно на вратата се почука.

— Влез! — изръмжа Роуди.

Вратата леко се откряна и в стаята влезе самата Валери Блумфийлд Уинстън...

ГЛАВА ШЕСТА

— Надявам се, че не ви попречих — каза тя и се спря колебливо на прага.

— Разбира се, че не си — Нора успя първа да се опомни и да проговори. За миг се почувства на пет години, когато я бяха хванали да бърка в бурканчето със сладко.

Роуди само присви очи — примирен да си има отново работа с някоя от сестрите Блумфийлд.

— Би могла да влезеш, ако нямаш нищо против — покани я не особено любезно.

— Ако предпочитате, ще мина друг път... — предложи Валери, като им хвърли подозрителен поглед. — За мен няма да е проблем — зърна сестра си, чиито бузи бяха пламнали.

— Не се тревожи! Ни най-малко не ни пречиш!

— Тъкмо ме молеше да го придружа до Тексас... Като медицинска сестра — обясни Нора с преплетен от смущение език. Посочи неловко масата с виното и вечерята.

— Аха... — сестра ѝ беше достатъчно умна, за да разбере за какво става дума. — Съгласи ли се?

— Отказах! — отвърна категорично най-малката от сестрите Блумфийлд.

Роуди отново се намръщи.

— Трябваше да се сетя, че и тя е инат като теб. Не приема службата, дори и срещу десеторно заплащане. Иска кръв!

— Време е да тръгвам — смути се съвсем Нора. — Вие и без това имате да си говорите.

— Не си отивай! Предпочитам да присъстваш на разговора ни — помоли Валери. Вдигна бутилката с вино и се загледа в етикета. Очевидно ѝ направи впечатление, защото каза с учудване: — Виждам, че съвсем не си жалил средства!

— Да злорадстваш ли си дошла или да говорим? — попита Роуди с раздражение.

— Става капризен, когато не му се угажда — отбеляза Валери.

— Престани да говориш така, сякаш не съм тук! Трябва най-сетне да изясним нещата помежду си, Валери Блумфийлд!

— Подозирам, че си прав — съгласи се тя. — А между другото, вече се казвам Уинстън.

Нора съзнаваше, че трябва да си тръгне, но не можеше да помръдне. Погледът ѝ се местеше от Валери към Роуди и обратно.

— Независимо от всичко, което ти наговорих, ти се омъжи за Карлтън!

— Уинстън — поправиха го едновременно и двете сестри.

— Който и да е — отвърна той с раздражение. — Омъжи се за него, нали?

За да потвърди думите му, Валери повдигна лявата си ръка и му показа пръстена.

— И се прости с кариерата си, но това ти е вече известно, нали? — ядосано говореше той. — Наблюдавал съм хиляди пъти как блестящи кариери отиват по дяволите, и то в името на любовта. Що се касае до мен, намирам го за истинска глупост.

Валери промълви:

— По едно време да работя за теб и за корпорацията беше най-важното нещо в живота ми.

— Виждаш ли? — изкрещя Роуди, като погледна Нора и посочи към Валери. — Вече се започва! А е омъжена само от две седмици!

— От три — поправи го Валери.

— От три и мисленето ѝ вече е деформирано.

— Любовта понякога променя човека.

— Тогава господ да ни е на помощ! — кръстоса ръце и нарочно се обърна към прозореца. — Ти беше една от най-добрите! Срамота е човек да те загуби!

— Доколкото си спомням, не ми даде голям избор. Не ми възложи поста, който исках. А знаеше много добре, че няма да остана в Тексас.

Той се вгледа във Валери и Нора зърна съжаление в погледа му, както и онази позната болка, която се появяваше при споменаване на Валери. На свой ред Нора изпита остра болка, защото знаеше, че мъжа, когото обича, все още държи на сестра ѝ...

— Има вероятност да съм действал малко прибързано. Робинс е добър професионалист, ала не притежава твоята решителност, когато се касае за вземане на важни решения. Съгласи се да поеме работата, защото го помолих, обаче ако трябва да бъде честен, не той, а ти си подходящият човек.

Валери крачеше напред-назад из стаята. На Нора ѝ се искаше сестра ѝ да каже най-сетне нещо, за да спадне напрежението. Валери ѝ бе разказала твърде малко за спора между нея и Роуди. Сега бившият ѝ шеф се мъчеше да стопи леда помежду им и дори да се извини.

— Какво по-точно искаш да кажеш? Да ме върнеш отново на работа при теб ли?

— Точно така, дявол да го вземе!

— Никога вече няма да бъде такава бизнес дама, каквато бях. Бракът ме развали.

Той се поуспокои малко, дори опита да се усмихне.

— Има още малко надежда. Ако се върнеш, ще работиш, както намериш за добре. Първоначално Робинс и аз ще ти помагаме, за да можеш да си възвърнеш предишната форма.

Тя не отвърна. Нора впи поглед в сестра си, сякаш за да я накара да му отговори. Дали Валери осъзнаваше колко му е трудно да признае, че е сбъркал?

— Поласкана съм! — каза Валери.

— Ще ми откажеш, така ли? — ядоса се Роуди. — Познавам твоя упорит поглед. Очевидно това е фамилна черта! — този път гледаше към Нора.

— Още не съм в състояние да реша. В продължение на месеци проектът ще ми отнема всяка свободна минута и не съм убедена, че сега искам тъкмо това — призна честно Валери.

— Но по-рано ти толкова много държеше да поемеш ръководството на клона на компанията! Какво е по-различното сега?

— Омъжена съм. Имам задължения и към друг човек. Не желая повече корпорацията да властва над живота ми.

— Какво смяташ да правиш? Да ходиш боса и бременна през остатъка от живота си ли?

— Роуди! — намеси се гневно Нора, обидена, че говори по този начин на сестра ѝ.

Той се престори, че не я чува. Гледаше войнствено към Валери.

— Колби и аз искаме да имаме деца. В главата ми се върти мисълта да започна частен бизнес.

— Може би софтуер? — гневни пламъчета засвяткаха в очите му. Нямахте две мнения по въпроса, че Валери ще бъде негов сериозен конкурент.

— Не — отвърна със задоволство тя. — Ще стана консултант. Сама ще определям часовете за работа, ще подготвям други кадри, тъй че един ден, когато работата се разрасне, да имам квалифицирани хора под ръка. По този начин ще мога да комбинирам работата със семейните си задължения по най-подходящ за мен начин.

— В тази работа има смисъл! — кимна той одобрително.

— Не беше чак толкова трудно да го признаеш, нали? — попита развеселено Валери.

— Не беше — съгласи се и я погледна по-дружелюбно. Сякаш беше забравил, че и Нора присъства. — Бях истински глупак, че те оставих да напуснеш Тексас. Между нас можеше и да се получи нещо хубаво. Нещо наистина хубаво!

Погледите им се срещнаха и в неговия Нора прочете толкова чувства! Сестра ѝ високо ценеше Роуди Касиди, но уважението, което хранеше към него, не можеше да се сравни с любовта, която изпитваше към съпруга си.

— Знам, че вече е твърде късно — каза Роуди. — Е, пожелавам на теб и Карлтън всичко най-хубаво!

— Уинстън — напомниха сестрите в един глас и тримата избухнаха в смях...

— Прибираш се по-рано, отколкото очаквах — отбеляза Дейвид Блумфийлд, когато един час по-късно Нора влезе вкъщи. Баща ѝ бе по халат и чехли. Седеше на любимия си стол в кабинета и прелистваше някакво списание. — Тъкмо се канех да си приготвя чаша шоколад. Ти искаш ли?

— С удоволствие — последва баща си в кухнята. — Къде е Стефи?

— Излязоха да вечерят с Чарлз. Сигурно ще се забавят.

Не беше за вярване, че само след две седмици щяха да се женят. Сватбата им нямаше да е толкова официална, както на Валери, въпреки

че сигурно щеше да има много смях и закачки.

— Забавлява ли се? — попита небрежно Дейвид.

Тази вечер не ѝ се говореше.

— Вечерях с Роуди. Беше се погрижил за всичко.

Баща ѝ се приготви да слуша.

— Татко, ако ти имаше възможност да заминеш някъде, за да работиш, би ли го направил?

— Зависи! Къде трябва да пътуваш?

— Далеч от дома, макар и не чак толкова — в Тексас. Няма да е за удоволствие, а по работа, но не неприятна.

Роуди си мислеше, че има нужда от нея, но тя знаеше, че не е така. В крайна сметка ще се окаже, че тя няма да има работа и ще си клати краката. А що се отнасяше до господин бизнесмена, той едва ли щеше да я послуша и да намали темпото си на работа. Доколкото Нора прогнозираше нещата, щеше да му е нужна само за развлечение. Нали ѝ беше казал веднъж, че обича да се заяжда с нея?

— Правилно ли разбирам, че те е помолил да тръгнеш с него, когато напусне Орчард Вали?

— В качеството си на негова лична медицинска сестра. Само за няколко седмици.

— Не си сигурна точно какво искаш, нали? Съблъзнява те да тръгнеш с него, но не си съвсем наясно. Прав ли съм?

Изненада се колко лесно баща ѝ е схванал дилемата.

— Роуди Касиди ти харесва, нали? — попита я той внимателно.

— Инати се като магаре. Не съм срещала толкова самовлюбен човек, освен това е много арогантен и...

— Но на теб ти харесва — повтори баща ѝ този път не под формата на въпрос, а като твърдение.

— Сигурно нещо не е наред с мен, татко. Влюбен е във Валери. Можеше да си го каже направо!

— Убедена ли си?

Бе убедена само в едно — че Роуди не би я прегръщал и целувал така, ако наистина беше влюбен в сестра ѝ.

— Докато бях при него, Валери дойде да го види. Той я помоли да се върне отново на работа... — обърна се към печката и започна да бърка течния шоколад. Не ѝ беше много ясно какво точно се е случило между сестра ѝ и Роуди. Какво означаваше предложението му? Толкова

силно ли искаше да я върне край себе си, че да я откаже от брака? Преряза я остра болка.

— Сигурна ли си, че не бъркаш съжаление с любов? — попита я Дейвид. — Те са работили заедно доста дълго. Годещът ѝ беше истински шок за него. Имам чувството, че последния път, когато тя отлетя за Хюстън, и двамата са си наговорили неща, за които после са съжалявали.

— Не му е отказала предложението, макар че ѝ е било нужно време, за да размисли. Не е пожелала да се обвързва.

Нора наля димящия шоколад в чаши и ги остави на масата.

— Струва ми се, че Роуди е очаквал от нея точно това. В началото се е ядосал, но ми се струва, че е искал само да я сплаши.

Баща ѝ се усмихна, после отпи от горещия шоколад.

— Предполагам, че двете ми дъщери накуп са го измъчили така, че той е бил в шоково състояние.

— А ти откъде знаеш, че съм му отказала?

— Просто знам. Не съм съвсем сигурен по какви причини, обаче знам. Да не би да си се разколебала вече?

— Да. Само преди час мислех, че съм взела правилно решение, но вече не смятам така.

Роуди нямаше нужда от медицинска сестра и дори да беше приела великодушното му предложение, нямаше да му помогне кой знае колко. Тя въздъхна дълбоко.

Баща ѝ посочи колието от сапфири и диаманти.

— Ново ли е?

Нора вдигна ръка към шията си и кимна.

— Той ми го подари като примамка. Ще трябва да му го върна. Дори бях забравила, че съм го сложила. Красиво е, нали?

— Много! Ако искаш съвета ми за колието, задръж го! Никога не би ти го дал като примамка. Наистина ти е благодарен за всичко, което направи за него — дори шоколада и стана.

— Откъде си толкова сигурен?

Баща ѝ се поколеба за миг, като смръщи вежди.

— Сигурен съм и толкова!

Когато на следващия ден Нора отиде на работа, леглото на Роуди беше празно. Застана вцепенена на прага на стаята му. Бе прекарала безсънна нощ в разсъждения за плюсовете и минусите на предложението му. После реши, че трябва отново да говори с него, дори да трябваше да отиде в болницата през почивния си ден.

— Търсиш ли някого? — чу гласа на Роуди зад гърба си.

Обърна се и го видя седнал в инвалидна количка. Гипсираният му крак бе протегнат напред.

— Кога си станал?

— Преди няколко минути. Страхотно е да не си повече на легло! — изсмя се.

— Изчакай ме за минутка, веднага се връщам! — обеща тя и изтича до сестринската стая. Погледна епикризата му и бързо се върна.

— Сега пък какво си намислила? — попита я той, когато Нора застана зад количката и започна да я бутва по коридора. — Ей, какво правиш? Не толкова бързо! Вие ми се свят... Освен това искам да погледам наоколо. В продължение на седмици съм гледал само четирите стени на стаята.

— Имай малко търпение! — каза му, като се забавляваше.

Когато видя празното му легло, щеше да ѝ прилошее. Веднага щом реши какво да прави, се успокои.

— Отвлечаш ли ме? Изглежда странно, обаче ще го понеса — пошегува се Роуди, когато стигнаха до асансьора.

— Кротувай! — нареди тя, като се усмихна на свещеника, който беше в асансьора.

— Винаги съм знаел, че си луда по мен, но не знаех, че си чак толкова — продължи да нарежда Роуди.

— Роуди! — направи му знак да млъкне, после се обърна към свещеника. — Ще трябва да го извините, отче, ала последните няколко седмици беше прикован на легло.

— Разбирам — свещеникът погледна гипсирания му крак.

— Имаше и други усложнения... — добави Нора с въздишка.

— Бедният човек! Ще се моля на Бога за него!

— Благодаря ви, отче! — каза Роуди със сериозен тон.

Утрото беше прекрасно! Слънцето грееше, по тревата още се забелязваха капчици роса, уханье на пролетни цветя се носеше из въздуха. Птичките весело огласяха околността.

Тя подкара количката към един храст от рози. На това място се откриваше прекрасна гледка към града. Орчард Вали беше като пъстър килим. Тя пристъпи напред, за да види изражението на лицето му, когато види изгледа. Отначало Роуди не каза нищо, после възкликна:

— Спокойно местенце, а?

— Да, спокойно е и хората много държат един на друг — седна на една скамейка и вдъхна свежия утринен въздух.

— Заради това ли не искаш да дойдеш с мен? — попита я той и погледна към града. — Защото не искаш да го напуснеш ли?

— Не. Причината си ти.

— Аз?! — в гласа му се долавяше не само учудване, но и обида. — Заради колието е, нали? Сигурно си мислиш, че щом съм ти направил такъв подарък, ще поискам от теб да бъдеш повече от медицинска сестра.

— Съвсем не. Подобна мисъл изобщо не ми е минавала през ума. Причината е съвсем различна. Никой друг мъж не ми е правил толкова силно впечатление, както ти, Роуди Касиди. Твоята решителност, твоята работоспособност, твоята деловитост. И твоята доброта. Тъкмо когато се убеждавам, че ти си най-суетният и самовлюбен мъж, правиш нещо прекрасно, което напълно ме обърква...

— Като например?

— Като предложението ти да вземеш сестра ми отново на работа.

— Спрямо нея се държах като глупак. И двамата го осъзнахме и трябваше да ѝ се извиня. Може би ти смяташ, че продължавам да си падам по нея. Кълна ти се, няма толкова нещо! Ако искаш да знаеш, когато тя си дойде в Орчард Вали и се сгоди, аз се почувствах измамен. Ужасно ми липсваше през всичките онези седмици и се надявах да се върне. Не стига това, ами ми съобщи, че ще се омъжва за някакъв лекар. Когато научих за Уинстън, имах чувството, че някой ми е зашлевил шамар.

Сякаш голям товар падна от плещите ѝ. Наведе се импулсивно напред и едва докосна с устни бузата му.

— Това пък какво беше? — обърка се той.

— Награда за това, че произнесе правилно името на Колби — усмихна се Нора с облекчение. Неприязнтя му към съпруга на Валери се беше изпарила и макар малко неохотно, вече бе възприел както ситуацията, така и Колби.

— Не бързай толкова! — Роуди скръсти ръце и примижа. — Какво би направила, ако кажа три пъти името на Колби безпогрешно?

— Не зная. Може би напълно ще полудея от радост и ще буйствам.

Той се засмя, после лицето му придоби сериозно изражение.

— По дяволите, ще ми липсваш, Нора!

— И ти ще ми липсваш! — едва промълви тя и сведе поглед.

— Ела с мен, Нора! — протегна ръце към нея. — Ще се справя някак с управата на болницата. Ще купя цялата проклетата сграда, ако се наложи. Искам да си до мен!

Изкушението бе толкова силно, че тя притвори очи от удоволствие при мисълта, че отново ще бъде с него.

— Не мога...

— Но защо? Искаш да дойдеш, убеден съм. А аз желая да си до мен! Толкова ли е трудно за разбиране?

Тя погали лицето му. Толкова ѝ беше скъп! Сълзи напиреха в очите ѝ.

— Трябва да ме разбереш, Роуди! Ти ме познаваш като способна медицинска сестра и като малката сестра на Валери, а в действителност не знаеш нищо за мен. Имам много приятели и обичам да излизам, ала по природа съм домашар. Харесва ми да пътувам от време на време, обаче истински обичам да плета и да правя сладкиши. Всяка година садя много зеленчуци в градината... — по израза на лицето му разбра колко е изненадан. — Ние с Валери изобщо не си приличаме. Тя е много способна, докато аз не съм...

— Да не би да мислиш, че ви бъркам?

— Не, но те моля да не ме смяташ за неин заместник.

Зениците му се разшириха от учудване.

— Съвсем не те смятам за неин заместник. Кълна ти се!

— Не се нуждаеш от медицинска сестра. Ще се справиш и сам, стига да проявиш малко разум. Щом ти махнат гипса, ще направиш физиотерапия, в която не мога да ти помогна. Не съм квалифицирана в тази област.

— Обичам, когато сме заедно! Какво толкова лошо има в това?

— Нищо лошо няма.

— Тогава какъв е проблемът?

— Не знаеш що за човек съм...

— Именно това бих искал да узная. Дай ми шанс и престани да се инатиш!

— Старомодна съм и почитам традициите, а ти... Ти не си такъв. Аз съм от онзи тип жени, които обичат да седят вечер край камината и да плетат. Не съм авантюристка като Валери. Харесвам уютния малък свят около мен. И... някой ден бих искала да се омъжа и да създам семейство.

— Искях да те наема като медицинска сестра, а ти ми говориш за сватби и бебета. И без това разби сърцето ми. Права си. Забрави какво ти предложих!

Явно не се беше изразила точно. Опасяваше се, че е възприел думите ѝ като предложение за женитба, а тя беше далеч от подобно нещо. Отказът ѝ да работи при него беше само вид самозащита. Беше твърде лесно да си загуби ума по Роуди Касиди. А това не биваше да се случва!

Според собствените му признания, той не беше от тези, които напират да се женят. Нищо в живота му нямаше да има по-голямо значение от работата му в корпорацията — нито съпруга, нито деца...

Трябваше да го изпишат рано на следващата сутрин. Беше дежурна от седем часа предната вечер. Точно в девет часа започнаха да пристигат цветята — огромни букети от рози и орхидеи — за целия персонал от втория етаж. Беше ги поръчал, за да изрази благодарността си за отличните грижи, положени за него. Този жест дълбоко я трогна, като ѝ напомни колко е мил и щедър, когато пожелае.

Нора събираше кураж за този ден от доста време. Само след няколко часа невъзможният пациент щеше да напусне болницата и Орчард Вали. Беше поръчал лимузина. Карън Джонсън беше помолила Нора да го изкара с количката до лимузината.

От болницата щяха да го откарат до Портланд, където щеше да се състои кратка пресконференция. След това бизнесменът щеше да отлети с частния си самолет за Тексас.

Скоро той щеше да забрави престоя си в Орчард Вали. Корпорацията го очакваше. Нора инстинктивно разбра, че щом замине, Роуди Касиди никога вече няма да се върне...

Час по-късно тя побутваше празната количка към стаята му. Тъкмо тогава зърна баща си. Спря се от изненада.

— Татко, какво правиш тук?

— Не може ли човек да дойде на посещение, без да го тормозят с въпроси?

— Разбира се, но не знаех, че някой от твоите приятели е в болницата.

— Дошъл съм да поговоря с онзи негодник Касиди.

— Роуди ли?

— Да не би да имате и друг каубой негодник, а аз да не подозирам?!

— Нямаме, ала... него тъкмо го изписват.

Не можеше да отгатне какво точно е намислил баща ѝ. Изглежда, че изведнъж цялата ѝ фамилия беше започнала да проявява интерес към Роуди. Карън бе споменала, че Колби Уинстън се е отбил вчера, за да го види. Бяха ги чули да се смеят...

— Ще го почакат. Обещавам, че няма да го задържам.

— Но, татко...

— Ще ни отпуснеш десет минути, нали? И моля те, да не ни смущават! — Дейвид Блумфийлд спря рязко и сложи нежно ръка на рамото ѝ. — Няма да му казвам нищо за видението си. Може така да се уплаши, че никога повече да не го видим.

— Татко!

— Не би било разумно да му казвам за шестте деца, защото в миг ще изхвърчи оттук като тапа.

— Тогава защо искаш да го видиш?

— Това ще си остане между мен и каубоя, скъпа дъще.

Нора притежаваше спокойния нрав на майка си. Трудно беше някой да я изкара от равновесие, обаче този път Дейвид бе успял да го направи. Тя закрачи нервно по коридора, като се чудеше за какво си говорят двамата мъже. След няколко минути, които ѝ се сториха цяла вечност, баща ѝ се появи, ухилен до уши. Тя замръзна, когато го видя да излиза от стаята.

— Той е почтен човек, нали?

Беше твърде слисана, за да отговори, затова само кимна. Трябваше ѝ цяла минута, за да се овладее. Когато се втурна в стаята му, Роуди седеше на леглото, облечен. Каубойската му шапка беше до него.

— Баща ти беше при мен.

— Зная. Нещо важно ли имаше да ти казва?

— Да! — кратко отвърна той, без да дава обяснения.

Робинс дойде да съобщи, че лимузината чака. Нора вкара количката в стаята и нагласи гипсирания крак на Роуди. Тя се стараяше да забави неизбежното...

Госпожа Емърих вече седеше в лимузината. Шофьорът и Робинс предложиха на шефа си своята помощ, ала той отклони любезността и на двамата. С помощта на патериците успя да се измъкне от количката и да се изправи на крака.

— Е, ангел мой, дойде време за раздяла! — подхвана Роуди, като се обърна към Нора.

Тя не успя да продума. В гърлото ѝ бе заседнала буца.

— Искам да ти кажа, че за мен беше голямо удоволствие да пребивавам в тази болница — продължи бизнесменът.

— Ще се възстановиш бързо — най-сетне успя да изрече тя.

— Надявам се! — протегна ръка и нежно я докосна.

— Пази се — каза само Нора и се обърна, за да не види той издайническите ѝ сълзи...

ГЛАВА СЕДМА

Беше истински глупак! Можеше поне да я целуне за довиждане! Нора реши, че трябва да го прогони от мислите и сърцето си. И то незабавно! Тръгна към болницата с намерение да се обади на Рей Фолсъм от рентгеновото отделение. Преди около седмица я беше поканил да вечерят заедно, но тогава му бе отказала. Спря на рецепцията, за да му остави бележка. Джанис Уилсън, която беше дежурна, я попита:

— Мога ли да ти помогна с нещо?

Нора въздъхна и се опита да каже нещо, после се отказа. Още не бе в състояние да си урежда среща с други мъже.

Измина цяла седмица, която ѝ се стори най-дългата през живота. За щастие, приготовленията около сватбата на Стефани помогнаха на Нора да запълнят липсата на Роуди. Почти всяка вечер имаше да се върши нещо и тя беше благодарна, че умът ѝ е зает с нещо съвсем различно. Забелязваше колко внимателно я наблюдават близките ѝ, затова се стараеше да се прави на весела и безгрижна. Ясно беше, че проклетият бизнесмен нямаше намерение дори да позвъни! Беше ѝ отправил страхотно предложение, а тя му беше отказала. Всичко бе приключило!

— Роуди обаждал ли ти се е? — попита Валери уж нехайно, когато трите сестри седнаха около кухненската маса. Пълнеха пластмасови чаши за шампанско с малки белгийски шоколадчета, увити в станиол. После ги украсяваха с разноцветна хартия и завързваха на столчето един ябълков цвят с розова панделка.

— Не! — ядоса се и опита да прикрие раздражението си. — И не очаквам, че ще се обади!

Беше на върха на езика ѝ да попита Валери дали е приела предложението му за работа, но не го направи. Съзнаваше, че сестра ѝ още не е решила как да постъпи.

— Като си го знам, сигурно чака ти да му се обадиш — предположи Валери.

— Аз ли? — изненада се Нора. — И за какво?

— За да му кажеш, че си променила решението си и искаш да работиш за него. Трябваше да се сетя по-рано. Нали и с мен беше същото...

Нора настръхна. Сестра ѝ я подпитваше, поставяше на изпитание чувствата ѝ и това съвсем я ядоса.

— Изглежда, че и двамата знаете добре как се играе играта!

Валери се усмихна, явно доволна от развоя на разговора.

— Известен е със способността си да играе на изчакване.

— Да, но при мен тези не минават!

— Според мен Касиди трябва да си доизясни някои неща — допълни Стефи.

Нора премълча и скоро разговорът се отклони към други въпроси. На Нора дори не ѝ бе хрумвало да му позвъни. Но изведнъж се сети, че като негова медицинска сестра би трябвало да се позаинтересува как е със здравето...

— Чудя се какво ли прави Роуди — подметна тя пред баща си вечерта. Мислеше си, че той щеше да е първият, който да я накара да се обади на Роуди, но Дейвид не го беше направил.

— Ако Касиди не се чувстваше добре, щяхме да научим — отвърна ѝ троснато той, — защото веднага щяха да го съобщят по телевизията.

— Рей Фолсъм се обади сутринта. Утре ще вечеряме заедно — съобщи Нора тържествено на баща си.

Цяла седмица се беше мотала из къщи и се бе правила, че Роуди не ѝ липсва. Най-сетне тя реши, че е време да се позабавлява. Рей се изненада, когато Нора прие поканата му. Макар че веднъж му беше отказала, тя си казваше, че ѝ е нужен мъж като Рей. Дори Валери одобри постъпката ѝ.

— Ще ти подейства много добре — увери я тя.

Но когато настъпи часът, в който той трябваше да дойде и да я вземе, Нора вече не бе убедена в правилността на решението си. Той ѝ донесе цветя, което беше много мило, но тя предпочиташе да не ѝ ги беше подарявал. Почувства се виновна. Независимо, че се беше съгласила да излезе с него, мислите ѝ бяха при Роуди, а това не беше честно спрямо Рей.

— О, Рей! — възкликна Нора и вдъхна аромата на малкия букет от розови карамфили. — Прекрасни са!

— Надявах се, че ще ни е хубаво заедно — усмихна ѝ се мило.

Тя също му се усмихна и прехапа устни. Отново започна да размишлява дали е взела правилното решение. В момента, в който се огледа за ваза, телефонът иззвъня. Стефи вдигна слушалката, после надникна в кухнята, където бяха Нора и Рей, и каза:

— За теб е. Ако искаш, мога да приема съобщението вместо теб.

— А-а... — хвърли въпросителен поглед към кавалера си.

— Обади се, имаме достатъчно време.

Нора вдигна слушалката на апарата в кухнята и се настани на един стол.

— Ало.

— Здравей, ангелче!

Тя се изненада толкова силно, че едва не падна от стола.

— Роуди! — беше благодарна, че е с гръб към Рей. Кръвта ѝ се отдръпна от лицето. Почувства се безсилна.

— Липсвах ли ти?

— Бях... твърде заета.

— И аз, но това не ми попречи да мисля за теб.

Не посмя да му признае, че от момента на раздялата им е мислила единствено за него. Не можеше да го каже, след като Рей стоеше само на няколко метра от нея.

— Чуй ме, ангелче, в Портланд съм.

— Наистина ли? — сърцето ѝ подскочи от радост. Беше на по-малко от деветдесет километра от нея!

— В момента довършвам някои работи по проекта заедно с Робинс, но след час-два свършвам. Мислех си да изпратя една кола да те вземе. Докато дойдеш, ще сме свършили. Ще вечеряме заедно.

— О, Роуди!

— Чудесно би било да се видим. По дяволите, липсваше ми! Сигурно и аз съм ти липсвал!

Доплака ѝ се. Той се обаждаше в най-неподходящия момент!

— Не мога. Съжалявам, но не мога!

— Защо? — запита я нетърпеливо. — Да не би да работиш?

— Имам вече други планове за вечерта.

— Промени ги! — нареди ѝ с присъщото си самочувствие. — Не зная кога ще дойда отново.

— Не мога!

— Но защо, по дяволите?

— Отивам на вечеря с един приятел. Тръгваме всеки момент.

Последва кратко мълчание.

— Приятел или приятелка?

— Приятел, Роуди!

Тя разбра колко е ядосан. Явно той смяташе, че Нора трябва да зареже всичко друго в момента, в който ѝ позвъни. Очевидно бе убеден, че е прекарала последната седмица в копнеж по него. Вярно е, но бе решила да не се отдава повече на мъката си, а да помисли как да живее без Роуди. Беше невъзможен! Знаел е, че ще идва в Портланд и срещата им щеше да се уреди много по-лесно, ако я бяха планирали предварително. Вместо това беше чакал до последната минута... „Щом ми се ядосва, че не му вървя по гайдата, вината си е само негова“, помисли Нора.

— Разбирам — наруши пръв мълчанието Роуди. — Тогава ти пожелавам приятно прекарване!

— Ще бъде приятно, сигурна съм!

— Довиждане, Нора!

Преди да успее да му каже още нещо, връзката прекъсна. Нора стисна очи. Имаше нужда от време, за да се успокои. Когато се обърна, видя Рей да разговаря със Стефи.

— Готова ли си? — сякаш не разбра, че е разтревожена.

— Да!

Тя се изненада колко ѝ хареса вечерта с Рей. Наистина беше очарователен и остроумен компаньон.

— Влюбена си в онзи каубой, нали? — запита я той внезапно, когато я изпращаше. След като не му отговори веднага, добави: — Разбирам те.

— Не зная... какво точно изпитвам — призна тя.

— Понякога любовта е такава. Много те харесвам и се надявах, че имаме шанс да бъдем заедно. Но... — сви рамене и протегна ръце към нея. — Може би в крайна сметка всичко ще си дойде на мястото. Обикновено става така. Ако искаш доказателство за това, погледни какво се случи със сестрите ти през последните няколко месеца.

Не знаеше какво да му отговори. Рей беше един прекрасен човек — сериозен мъж и галантен кавалер, който със сигурност би направил щастлива някоя жена. Но не и нея!

Като продължаваше да я държи за ръка, той я поведе към къщата. Целуна я по бузата и прошепна:

— Бих искал да си луда по мен!

— Развалих ти вечерта, нали? — бе натъжена.

— Съвсем не. Надявам се поне, че каубоят ще разбере колко щастлив би следвало да бъде, щом ти го обичаш.

Направи се, че не го е чула и каза:

— Благодаря ти за вечерята, Рей. Наистина беше прекрасна!

— Късмет с твоя каубой! — пожела ѝ той и отново я целуна по бузата.

Нора отвори портата и изчака, докато Рей се качи в колата. Помаха му за сбогом, после влезе въкъщи. Стефи я чакаше.

— Слава богу, че се прибра!

— Да не би... татко?

— Роуди Касиди е тук — набързо съобщи сестра ѝ.

— Тук?! Сега?!

— Татко го забавлява. Роуди е тук вече цял час и е ужасно нетърпелив.

Сърцето на Нора заби лудо. Опита да се успокои, дори се усмихна, преди да влезе в кабинета на баща си. Погледът ѝ се прикова в Роуди, който стоеше облегнат на патериците си и гледаше през прозореца към портата. Явно бе видял, когато Рей я целуна и съвсем не беше очарован от това. Тя едва се сдържа да не се хвърли в обятията му.

— Роуди... Каква изненада!

— Ще ви донеса по чаша кафе — каза баща ѝ и тихичко се измъкна от стаята, като ги остави тактично насаме.

Роуди се обърна и я погледна.

— Убеден съм, че си прекарала една прекрасна вечер.

— Много приятна! — отвърна тя и скръсти ръце.

— Радвам се да го чуя.

Всъщност съвсем не изглеждаше радостен. Погледна я изпитателно със смръщени вежди.

— Моля те, седни — подкани го Нора и му посочи стола. — Не знаех, че имаш намерение да се отбиеш към нас.

— Това променя ли нещата?

— Надявам се, че татко добре те е забавлявал — избягна тя прекия отговор.

— Дейвид се справи идеално.

— Мога ли да направя нещо за теб, Роуди?

— Беше предложила да ми дадеш адреса на някаква агенция за наемане на медицински сестри. Отначало помислих, че ще се справя и сам. Та ти беше така сигурна в това — последните му думи звучаха като обвинение.

— И не успя ли?

— Не успях! С тези патерици се чувствам ужасно. Не мога да си служа с тях както трябва.

— Ще свикнеш, като се упражняваш. Трябва да се научиш да се движиш сам с тях. Медицинската сестра не може да го направи вместо теб.

Той измърмори под носа си нещо, което тя не чу.

— И все пак ще ти дам телефонния номер на агенцията, Роуди.

— Добре.

Нора бързо излезе от кабинета и пред вратата в коридора едва не се сблъска със Стефи и Дейвид. Явно бяха чули разговора ѝ и сега гледаха виновно. Стефи ѝ отправи поглед, изпълнен с извинение, и забърза нагоре по стълбите. Баща ѝ се отправи към кухнята, като бърбореше нещо за кафе.

Когато Нора се върна с лист хартия в ръка, Роуди разтриваше дясното си бедро.

— Още ли те боли кракът? — попита Нора загрижено.

— Боли, и още как!

— Вземаш ли лекарствата?

— Забравям да ги вземам редовно. Ето още една причина, поради която се нуждая от медицинска сестра.

— Медицинска сестра или бавачка? — заяде се тя.

— Медицинска сестра!

Беше ѝ ясно към какво се стреми той, ала нямаше да му позволи да я манипулира! Ако Роуди искаше нещо, трябваше да ѝ го каже направо.

— Наистина ли смяташ, че агенцията може да ми подsigури подходящ човек?

— Убедена съм!

— Предпочитам да е млада и ако е възможно да е блондинка. О, и да е красива!

Нора едва сдържа смеха си. Той се надяваше да я накара да ревнува!

— Ще е по-уместно да помолиш да е способна — подчерта тя. Последва тягостно мълчание.

— Измина цяла седмица! Цели седем дни, Нора!

— Не ти ли се струва, че са били повече? — стремеше се да не среща погледа му, за да не разбере той колко самотна и нещастна е била през това време.

— Много повече! — призна Роуди. — По дяволите, не очаквах, че толкова много ще ми липсваш! — изчакваше търпеливо тя да промени решението си и да приеме предложението му.

— И ти ми липсваше!

Бе опитал да събуди съчувствието ѝ, но безуспешно. Сърцето ѝ обаче беше уязвимо и той добре го знаеше.

— Била ли си някога в Тексас по това време на годината? — като използва патериците с учудваща сръчност, той се приближи съвсем близо до нея.

Не разбра от къде намери сили да се въздържа да не се хвърли в обятията му.

— Била ли си там, Нора?

— Не.

— Това е най-прекрасното кътче на земята!

— Нима е по-красиво от Орчард Вали?

— Ще трябва сама да прецениш! — целият тръпнеше в очакване тя да преглътне гордостта си заради него.

Нора ясно си даваше сметка какво ще се случи, ако се съгласи да го придружи. Щеше да се влюби толкова силно, че да се откаже от всички планове и надежди за бъдещето си. Да се откаже от удоволствията и от всичко останало, което я правеше да бъде самата тя. А в същото време не би могла да му откаже нищо.

Беше ѝ дал да разбере, че няма намерение да се жени, нито пък да създава семейство. Беше признал, че дори Валери да не се беше

омъжила за Колби, той, бизнесменът Касиди нямаше да се ожени за нея. А щом не се бе оженил за сестра ѝ, нямаше да се ожени и за Нора. Дори в случай, че ѝ предложеше, тя не беше убедена, че ще се съгласи. Ако един ден се омъжеше, искаше да има съпруг, който да бъде неделима част от живота ѝ, да споделя всичко с нея и да създадат заедно дом и семейство. Но не такъв като Роуди... Рано или късно тези въпроси трябваше да се повдигнат, нищо че сега не ставаше и дума за тях. Когато това се случеше, Нора искаше да бъде наясно.

— Ако агенцията не може да ти намери подходяща...

— Тогава какво?

— Сигурна съм, че и в Тексас има не по-лоши агенции. Бих могла да се свържа с тях.

— Ужасно си упорита!

— Семейна черта! Чудя се как не си се спречквал по-често с Валери.

— Не съм, защото имахме общи цели, а с теб имаме противоположни — закуцука към телефона и нареди на шофьора си да дойде да го вземе.

— Искаш нещо, което не желая да ти дам.

— И кое е то?

— Искаш гордостта ми.

Погледът му помръкна.

— Беше ми приятно, че се видяхме, Нора.

— И на мен.

— Ако отново излизаш с Ралф...

— Рей! — поправи го тя.

— Разбира се, че е Рей. Просто забравих.

— Излишно е да проявяваш сарказъм.

— Права си! Желая ти всичко най-хубаво във всяко начинание!

Сигурен съм, че с Рей имате общи интереси.

Тя не му отговори...

— Дойдох веднага, щом научих. Какво ѝ е казал? — попита угрижено Валери на следващата сутрин.

— Не зная точно — отвърна Стефи. — Изглежда е искал от нея да размисли и да го придружи в Тексас като негова лична медицинска

сестра.

— А тя му е отказала, нали?

— Така изглежда.

В кухнята влезе Нора. И двете ѝ сестри гледаха съчувствено към нея.

— Разбрах, че Роуди се е отбил снощи — започна небрежно Валери.

— И какво от това?! — извади продукти и започна да меси тесто за кейковете с боровинки.

Правенето на сладки винаги ѝ доставяше удоволствие. Някои жени отиваха на пазар, когато изпаднеха в депресия, други четяха или спяха, трети се занимаваха с физически упражнения. Нора правеше сладки.

— Какво стана, Нора? — настоя Валери.

— Замина си!

— Смяташ ли, че ще дойде пак?

— Кой знае?! — започна да меси още по-настървено.

Не се надяваше, че ще ѝ се обади. Посещението му беше съвсем неочаквано. Едва ли Роуди щеше да дойде отново. За всеки мъж получаването на отказ беше болезнено, особено за такъв като Роуди. Той не беше свикнал да му отказват. Два пъти я беше молил и двата пъти тя му бе отказала. Надали щеше да опита пак.

— Ужасно е разглезен! — предупреди я Валери.

— Всички мъже са такива?! —

Валери и Стефи си размениха мълчаливо погледи.

— Ще ѝ мине — промълви Стефи и Валери се съгласи с усмивка.

И на Нора ѝ се искаше да е така. Името на Роуди не се спомена до края на деня...

Следващата вечер баща ѝ гледаше новините по телевизията и изведнъж я повика. Тя се втурна от кухнята в кабинета. Дейвид сочеше екрана:

— Дават Роуди по новините!

Нора потъна в едно кресло и се подготви да наблюдава образа му. Съобщаваха за разширението на тексаската софтуерна корпорация ЧИПС. Строежът на новата сграда щял да започне скоро. Последните

документи бяха вече подписани и собственикът, Роуди Касиди, се намирал тук. Церемонията по първата копка щяла да се състои след две седмици. Камерата се насочи към него. Дъхът на Нора секна. До Роуди стоеше красива блондинка в униформа на медицинска сестра. Фигурата ѝ бе като изваяна. „Млада, руса и красива — точно каквато я искаше той“, помисли Нора.

— Нора? Добре ли си?

— Да, татко... — едва отвърна тя и пое дъх.

Малко по-късно телефонът иззвъня. Дейвид вдигна слушалката — очевидно беше Валери. Нора отиде в кухнята, за да приготви вечерята. Все още се държеше и не позволяваше на отчаянието да я завладее. Беше взела своето решение. И Роуди бе взел неговото.

— О, Стефи! Толкова си красива! — възкликна Нора, като огледа сестра си.

Стефи беше решила да не облича традиционна булчинска рокля. Роклята ѝ беше от дантела, в цвят екрю, със смъкната талия. Венец от свежи розови пъпки беше вплетен в тъмната ѝ лъскава коса. Нора не можеше да се начуди на промяната във вида на сестра си. Изглеждаше не само красива, но и много щастлива. Излъчваше свежест, спокойствие, истинска радост.

— Вече всички те очакват — съобщи Валери, когато влезе в спалнята. При вида на булката се сепна.

— О, мила! Мама би се гордяла с теб! — сълзи напиреха в очите ѝ.

— Имам чувството, че тя е тук — прошепна Стефи, като протегна ръка да вземе букета си. — Мислех, че в този ден ще ми липсва много, но се случи нещо необикновено. Мама сякаш е застанала до мен. Никога не съм усещала присъствието ѝ така, както сега.

— Чувствах се по същия начин в деня на своята сватба. Любовта ѝ е с нас — изрече Валери и преглътна буцата, заседнала в гърлото ѝ.

И Нора като че ли усещаше присъствието на майка си, но премълча.

— Татко ни чака — напомни Валери.

Болка сви сърцето на Нора. Никога не се беше чувствала по-самотна и откъсната от хората, които обичаше — Валери бе с Колби, Стефи — с Чарлз, а с Нора нямаше никой...

Сватбената церемония щеше да се състои в ябълковата градина. Дърветата бяха натежали от плод и топъл летен вятър се носеше из въздуха. Нежна музика достигна до слуха на Нора. Разбра, че е време да поведе процесията. Страничният двор беше изпълнен с приятели и роднини. Тръгна с шаферките по централната алея към украсената с цветя арка. След тях бяха Стефи и баща ѝ. Всички погледи бяха впити в булката.

Изведнъж самотата, която беше обхванала Нора, я напусна. Сякаш усети присъствието на майка си. Беше толкова силно, че на нея ѝ се прииска да се обърне и да погледне дали наистина не е до нея. Болката, изпитана преди, беше заменена от увереност, че и тя, подобно на сестрите си, ще открие любовта през някой хубав летен ден...

Стефи застана пред пастор Уолън, който беше извършил бракосъчетанието между Валери и Колби преди по-малко от пет седмици. Сестра ѝ нежно целуна баща си по бузата, обърна се и се усмихна на Чарлз. Той също ѝ отправи безкрайно нежна усмивка. Взаимната им любов беше явна.

Нора стоеше до Валери. Бе облечена със същата розова рокля, с която беше на сватбата на по-голямата си сестра. Роклята на Валери беше бледолилава. Стефи даде булчинския си букет от бели розови пъпки и златист ябълков цвят на по-малката си сестра да го държи по време на церемонията.

Няколко минути по-късно Стефи Блумфийлд се закле във вечна любов към Чарлз Томазели и пастор Уолън ги обяви за законни съпруг и съпруга...

Гостите ги поздравиха с радостни възгласи, а младоженците минаха усмихнати под дъжд от житни зрънца. Изведнъж от далечината се донесе някакъв особен тътен. Нора се огледа, за да види какво става. Чак след няколко минути разбра, че се задава хеликоптер. И останалите впериха поглед в небето. Машината бавно се приземи. На спуснатата стълбичка първо се появиха две патерици, а след тях — самият Роуди Касиди. Той огледа набързо тълпата и погледът му се спря върху Нора...

— Дали присъствието ми ще безпокои някого? — лукава усмивка разтегна чувствените му устни...

ГЛАВА ОСМА

— Дали ще безпокоиш някого?! — повтори Нора. — Не, разбира се! Та това е сватбата на Стефи и Чарлз!

— Още една сватба?!

Тя се усмихна, щастлива да го види отново. Явно нямаше значение, че само преди седмица се бяха разделили скарани. Втурна се към него, обви с ръце шията му и го прегърна. Усети въздишката му и разбра, че и той не по-малко от нея се радва на срещата.

— Ако знаех, че тук се венчават, щях да избягам от това място като от чума.

— Защо си толкова против сватбите?

— Не видя ли какво ми се случи миналия път, когато се появих на една от вашите сватби?! — при тези думи протегна десния си крак към нея, така че да огледа гипса, който стигаше до половината му бедро.

— Радвам се отново да те видя, Роуди — поздрави го Колби, обгърнал нежно жена си през кръста.

Двамата мъже се здрависаха. Дейвид също го поздрави с добре дошъл и се възхити от способността му да се появява ненадейно с гръм и трясък.

— Когато се отнася до дъщерите ви, не улучвам подходящо време.

— Напротив! Не би могъл да избереш по-подходящ момент. Прав ли съм, Нора?

Тя кимна. До неотдавна се беше чувствала самотна и отчаяна. Появяването на Роуди наподобяваше небесен дар.

Хората наоколо се оттеглиха към отрупаните с напитки и хапване маси. Нора и Роуди останаха сами.

— Колко ще останеш? — явно времето му беше ограничено.

— Няколко часа. Церемонията по откриването на ЧИПС-Нортуест е определено за днес следобед.

Тя му помогна да се придвижи до един стол и да седне. Когато постави патериците на тревата, близо до него, Нора се огледа наоколо.

— Къде е медицинската сестра?

Той не се престори, че не разбира за кого става дума. Смръщи вежди и промърмори нещо не твърде ласкаво.

— Моля? Не чух добре какво каза.

— По-добре, че не чу. Ако го повторя, ще започнеш да злорадстваш.

— Няма! — думите ѝ прозвучаха почти като обещание.

— Добре тогава. Щом толкова настояваш, ще ти кажа истината. Оказа се неподходяща.

— А защо? Беше убеден, че непременно се нуждаеш от сестра.

— Наистина беше така. За беда, тя се оказа дъщеря на Атила — вожд на хуните. Проблемът с вас, блондинките, е, че външния ви вид лъже. А изглеждате, сякаш сте изтъкани от нежност и доброта.

— Такива сме си!

Той не коментира повече, но направи такава гримаса, че Нора не се стърпя и се засмя.

— Все още имам нужда от медицинска сестра, но ти си единствената, която искам. След като си толкова упорита, принуден съм да се справям сам.

— Животът не е лек!

— Знаех си, че ще злорадстваш!

— Съжалявам, но не мога да се въздържа.

Той протегна ръце към нейните и каза:

— Ти си най-доброто лекарство! Липсваше ми повече от...

— Това, което ти липсва, е, че не можеш да се наложиш!

— Я си признай, напоследък срещала ли си се с Ралф?

— Казва се Рей! Но не, не съм го виждала!

— Нямам право да те моля да не се срещаш с други мъже.

— Не, нямаш!

— И все пак... Трябва да призная, че те ревнувам от него.

— Защо? — Рей ѝ беше само приятел, нищо повече. Нямахте намерение да възбужда ревността на Роуди.

— Струва ми се, че съм по-голям егоист, отколкото предполагам. Искам да си изцяло моя!

Тя се опита да смени темата. Нямаше смисъл да говорят повече по твърде болезнения за нея въпрос. А и Роуди едва ли можеше да се промени.

— Гладен ли си? — попита го тя, като забеляза, че гостите вече си пълнят чиниите с вкусните ордъоври и с другите лакомства.

— Умирам от глад — отвърна Роуди, но когато тя скочи, за да вземе една чиния, я спря с жест и поясни: — Но не за храна!

Погледът му я прикова на място, а след миг тя се усети, че върви към него.

— Мястото не е подходящо — промълви внезапно Нора и спря.

— Къде тогава? Толкова те желая! От момента, в който напуснах болницата, не мога да си намеря място!

— Не забравяй, че сме на сватбата на сестра ми!

— Положително ти се разрешават няколко минути насаме...

— Да, но...

— Нора! Непременно трябва да говорим!

— Не се интересуваш толкова от разговора! И двамата го знаем добре!

— А теб какво те интересува?

— Вече знаеш... — въздъхна тя.

Той се огледа, посегна за патериците и се изправи на крака.

— Води ме!

— Роуди... Не съм убедена, че постъпваме правилно.

— Ще се престорим, че си взимаме нещо за ядене и докато някой успее да забележи, ще се измъкнем. Само за няколко минути. Това е всичко, което искам от теб!

Сърце не й даде да му откаже. Имаха на разположение съвсем малко време, а и Нора копнееше силно по този очарователен каубой.

Мястото, където се беше състояла сватбената церемония, вече беше безлюдно. Нора поведе Роуди към първия ред от столове пред арката, защото съзнаваше, че беше по-добре за него да седне, отколкото да стои прав.

Двамата се настаниха на съседни столове. Ръката му обгърна раменете й, а тя склони глава на гърдите му, въздъхна и притвори очи. Беше мечтала за този миг — миг на спокойствие, без обичайното напрежение помежду им. Роуди я погали по косата и също въздъхна.

— Не познавам жена като теб! Не познавам и друг, който така лошо да играе на дама.

И двамата се засмяха. Нора навлажни устни, готова за целувка. Той не я разочарова. Целуна я нежно и всеотдайно. През целия си живот не беше изпитвала по-хубаво нещо.

— О, Роуди! Толкова ми липсваше! — прошепна Нора, простена от удоволствие и притвори очи.

Той отново я целуна, този път продължително и страстно. И двамата останаха без дъх.

— Ела с мен следобед! — помоли я той.

Предложението беше твърде привлекателно, за да откаже.

— Искам да дойда, но не мога да оставя семейството си в деня на сватбата на Стефи.

— Не ми харесва, че ми отказваш, но те разбирам.

— Каж ми пак колко ужасна е била медицинската сестра.

— Да не би да ревнуваш?

— Страхотно!

— Толкова много ли, че да промениш решението си?

Поклати отрицателно глава.

— Изненадана съм колко добре се справяш с патериците. Можеш да минеш идеално и без мен.

— Точно тук не си права!

Малко по-късно двамата се включиха в сватбеното тържество. Нора напълни две чинии с пресни плодове и с разнообразни ордьоври. Подаваха си взаимно хапки, пиха от една чаша шампанско, разговаряха и се смяха. Струваше им се, че са минали само минути, а в действителност бяха няколко часа.

Хеликоптерът кацна точно в момента, в който младоженците разрязваха сватбената торта. Нора го погледна с ужас, защото знаеше, че ще ѝ отнеме Роуди. Опита да се усмихне. Бяха прекарали няколко часа, необезпокоявани от никого. Дълбоко в душата си тя разбра, че животът ѝ с него винаги ще е такъв. Няколко минути тук, един час там, откраднати от делови срещи...

Когато хеликоптерът се издигна към небето, Нора изпита самота. Помаха с ръка, докато се увери, че Роуди я е загубил от погледа си. Не ѝ беше казал кога пак ще се видят, но бе убедена, че ще е скоро. Трябваше да е така! И двамата не можеха повече да понасят раздялата.

Следващите три нощи Роуди ѝ се обаждаше. Разговаряха по цял час — за незначителни случки и весели истории, както и за сериозни неща. Тя му разказа за любовната история между Стефи и Чарлз. А това, че заминаха на меден месец в Италия, също не беше случайно. Роуди, от своя страна, ѝ разказа за семейството си. Родителите му загинали, когато бил още малък и той израснал по сиропиталища.

Обаждаше ѝ се късно вечер. Поради разликата в часовото време, завършваха разговора, когато в Тексас беше късно след полунощ. Излишно бе да ѝ казва, че краде цял час от съня си, за да се чуят. Но тя го знаеше.

— Заминавам за Сан Франциско рано сутринта, за да се срещна с някои акционери. Вероятно разговорите ще продължат до късно. Надали ще мога да ти се обадя.

— Разбирам.

И тя наистина разбираше. За него корпорацията винаги щеше да бъде на първо място. Работата заместваше семейството, което никога не е имал, и сигурността, която му бе липсвала.

— Не всичко става така, както аз искам, Нора.

— Знам. Не се тревожи! Кога ще се прибереш?

Опитваше да се примири, че отсега нататък винаги ще е така. Корпорацията щеше да си остане основната ос, около която да се върти животът му.

— Най-рано в събота следобед.

— Този уикенд ще работя — съобщи тя, подтиквана от желание да продължи разговора. — Трябваше да разменим дежурствата си с една колежка заради сватбата на сестра ми. Графикът ни се сменя на четири седмици. По този начин можем да бъдем по-дълго със семействата си.

— Защо работиш? — запита я по-скоро от любопитство, отколкото от желание да бъде саркастичен.

Наистина, от финансова гледна точка Нора нямаше нужда да работи. Но тя харесваше професията си. Освен това, искаше да бъде полезна, защото по този начин водеше пълноценен живот. Очакваше Роуди да прояви разбиране.

— Знаеш ли, че майка ми беше медицинска сестра?

— Навярно съм подозирал, защото не съм изненадан.

— Още от малка знаех, че ще се посветя на медицината.

— Майка ти работеше ли в болница?

— За кратко време. След като се омъжила за баща ми и забременяла с Валери, напуснала.

— Липсваше ли ѝ болницата?

— Сигурна съм, че ѝ е липсвала, но щом поотраснахме, използваше уменията си и в друга насока. Когато в овощната градина постъпиха на работа емигранти и някои съседи, мама организира цяла лечебница. После заболя и не можеше повече да работи. Тогава двамата с баща ми създадохме фонд, за да могат работниците и техните семейства да се лекуват в болницата на Орчард Вали — преглътна напирещите сълзи. — Майка ми беше изключителна жена! Щеше да е хубаво, ако я познаваше.

— И аз бих искал, но винаги съм бил убеден, че е била невероятна. В крайна сметка, нали тя те е отгледала? — това бяха най-романтичните думи, които някога ѝ беше казвал. Не очакваше от него нещо повече от обръщения като „ангелче“ и някоя и друга мимолетна целувка... — Струва ми се, че за двама ни ще е по-удобно, ако работиш редовна смяна — продължи той. — Понякога си дежурна, понякога не си, но в повечето случаи работиш много повече, отколкото е по график. Учудвам се как издържаш на това напрежение!

— Аз ли работя много?! Ха! Та ти работиш дори повече от мен! Истинско чудо е, че още си жив!

— Моето е по-различно...

— Съвсем не е и ти много добре го знаеш, само че си твърде горд, за да си признаеш — млъкна за момент и се замисли. — Всъщност съгласна съм, че има разлика. Моят живот не се диктува от службата ми, както твоя от корпорацията.

— Толкова ли е странно, че съм се посветил на ЧИПС? Не забравяй, че аз я основах! Тя означава много повече за мен, отколкото някаква служба. Никой не ме кара да работя по осемнайсет часа на ден. Аз съм решил така.

С лека въздишка Нора промени темата, като го попита за деловите срещи в Сан Франциско.

Когато свършиха разговора, тя слезе на долния етаж. Без да съзнава накъде се отправя, се озова пред кабинета на баща си.

— Искаш ли чаша горещ шоколад, татко?

Предложението ѝ беше повод за разговор и очакваше той да се съгласи. Баща ѝ направи точно така. Веднага остави книгата, която четеше, и я погледна.

— С удоволствие! Да ти помогна ли?

Преди да му отговори, Дейвид я последва в кухнята. Извади млякото от хладилника. Дъщеря му забеляза със задоволство колко енергичен е станал напоследък. Възстановяването му след такава тежка операция беше истинско чудо.

— Как е Роуди? — попита той, като че подозираше за какво иска да говори с него дъщеря му.

— Добре е. Утре заминава за Сан Франциско по работа. Попитах го колко пъти е ходил там. Оказа се, че през последните шест месеца е посетил града десетки пъти.

— Доколкото си спомням, Валери е пътувала няколко пъти с него дотам.

— И аз си спомням това. Знаеш ли обаче, че никога не е бил на Пристанището на рибарите, нито пък се е разхождал из Китайския квартал. Дори не се е возил на корабче из залива! Когато го притиснах, си призна, че е видял само хотелската зала за конференции.

— Роуди Касиди е зает човек!

— Нима не разбираш, че се преуморява! И за какво? Заради някаква си софтуерна компания, която някой далечен роднина ще наследи. Роднина, който най-вероятно ще продаде своя дял от акциите на чужденец!

— Сигурно те притеснява фактът, че Роуди няма наследници.

— Притеснява ме това, че той се преуморява, и то за нищо! На прага е да получи инфаркт — също като теб. Няма режим на хранене, не прави никакви упражнения и работи непосилно...

— Знаеш ли за какво ме кара да си мисля всичко това? — прекъсна я Дейвид и, без да чака отговор, добави: — Роуди Касиди има нужда от съпруга. Не си ли съгласна с мен?

Колкото и да се стараяше да се съсредоточи в работата си, Нора не можеше да откъсне мислите си от Роуди. Беше ѝ казал, че няма да успее да ѝ се обади, тъй като срещите му с бизнесмените щяха да

продължат до късно. През целия следобед тя беше неспокойна и не можеше да си обясни защо.

Когато се прибра вкъщи, завари баща си да плеви градината. Щом я видя, той ѝ махна с ръка и ѝ се усмихна.

— Изглежда, че ще успеем да направим прилична салата от марулята — наведе се към току-що изплевения ред и извади една шепа репички. — Може да нарежем и тях.

За нея бе истинско удоволствие да гледа как баща ѝ се наслаждава на слънцето. Видът му бе на спокоен и здрав човек. Работеше половин ден из овощната градина просто за развлечение, без да се преуморява.

— Да не забравя да ти кажа, че имаш писмо. Струва ми се, че е от Роуди.

Тя не се стърпя и се втурна към къщата. Писмото бе подпряно на една ваза с рози. Името ѝ беше написано с едри букви на плика. С нетърпение го отвори и извади един билет за Хюстън — първа класа. Вторачи се в него, преди отново да го постави в плика. Очевидно Роуди беше забравил, че ѝ се пада да работи през уикенда...

В този момент телефонът иззвъня и когато вдигна слушалката, чу гласа на Роуди.

— Нора, радвам се, че те намирам вкъщи. Имам само няколко минути на разположение. Искан да се уверя, че си получила билета. Невероятно е, че трябва да се съсредоточа при сключването на такива важни сделки, а единственото нещо, за което мисля, е как да те видя по-скоро. Повярвай ми, по този начин не се ръководи компания!

— Не мога да летя за Хюстън този уикенд — каза тя без предисловие. — Вече знаеш защо.

— И защо не?

— Не си ли спомняш, че съм на работа?

— Съвсем забравих! Не може ли някой да те замести?

— Няма да е лесно. Уикендите са особено ценни за всички ни, особено за тези, които са женени и имат семейства.

Той не се поколеба нито за миг.

— Кажете на тази, която ще те замести, че ще ѝ платя десет пъти повече, отколкото ѝ плащат обикновено за уикенда. Имам нужда да те видя!

— Няма да го направя!

— Защо не?! — в гласа му се долавяше гняв.

— Мога да ти говоря до посиняване и ти пак няма да ме разбереш. Планът ти няма да успее!

— Искаш да кажеш, че в Орчард Вали няма да се намери медицинска сестра, която да използва шанса да спечели десеторно повече?

— Точно това искам да ти обясня!

— Не ти вярвам!

— Може и да не вярваш, ала аз добре познавам хората, с които работя. Сигурно ще се изненадаш, но за тях семейството е по-важно от парите.

— По дяволите! Защо усложняваш нещата?

— Роуди, не мога да живея, както ти искаш. Съжалявам, искрено съжалявам, но имам задължения към работата и към колегите си. Не мога да се втурна към Тексас само заради твоята прищявка. Нито пък ще позволя нашите взаимоотношения да се превърнат в неколкочасови откраднати срещи по летищата!

— Изглежда, смяташ, че всичко ти е в кърпа вързано!

— Какво означава това?

— Кой ти каза, че между нас има някакви взаимоотношения?

Тя пое дълбоко въздух, за да преглътне обидата.

— Със сигурност не ти! Разбира се, че си прав! Може би съм си въобразила повече, отколкото е необходимо. Извини ме!

— Нора, не исках да кажа това.

В този момент чу и други гласове, ала не можа да различи чии са.

— Трябва да тръгвам. Чакай ме.

— Разбирам... Съжалявам за уикенда, но няма начин. Моля те, разбери ме!

— Опитвам се. Господ ми е свидетел, че се опитвам. Ако се освободя по-късно, ще ти позвъня. Но не обещавам.

— Добре — не искаше разговорът им да приключи по този начин. За него обаче беше невъзможно да говори повече. — Роуди, обичам те! — извика тя в слушалката с разтуптяно сърце.

Думите ѝ се смесиха с бръмченето на прекъснатата телефонна връзка. Не я чу, но дори и да беше, какво от това?

В събота сутринта Нора отиде на работа. Отново беше в спешното отделение. Мислите ѝ бяха мрачни и си представяше, че е в самолета някъде над Калифорния, на път за Хюстън, щата Тексас.

Едно от най-трудните неща в живота ѝ беше да откаже на Роуди. Нямаше друг избор! Едва започнаха да се разбират и да се преценяват един друг. Независимо от сегашните и бъдещите проблеми усещаше пораждането на едно ново доверие и на чувство на оптимизъм.

Откакто Роуди беше заминал за Сан Франциско, тя нямаше вести за него, с изключение на неприятния телефонен разговор. Беше споменал, че ще се върне в Хюстън в събота следобед по някое време.

Тя свършваше работа в три и се надяваше, че Роуди ще ѝ се обади по-късно вкъщи. Не ѝ беше обещал, че ще позвъни и все пак тя се надяваше. Независимо, че си беше обещала да не позволява на нито един мъж да направлява живота ѝ, покорно беше подчинила сърцето и свободата си на Роуди Касиди. Всъщност нямаше причина да бърза толкова за вкъщи. Ако той се обадеше, докато я няма, щеше да позвъни по-късно.

Доволна, че е насочила мислите си в друга посока, тя продължи да работи. Малко след единайсет, доктор Фулбрайт влезе в спешното отделение, за да ѝ съобщи, че има посетител. Нора помисли, че сигурно е Валери, която понякога се отбиваше в болницата, за да види Колби.

Когато обаче видя, че не е сестра ѝ, а Роуди, Нора замръзна на място. Изглеждаше изтощен. Очите му бяха хлътнали. Лицето му бе бледо, но това нямаше никакво значение за нея. Изпълни я безкрайно щастие, че го вижда.

— Роуди?! — прошепна тя и се озова в обятията му.

Когато я прегърна, едната патерица падна на пода. Нора почувства топлината на тялото му и ѝ се прииска да заплаче от радост.

Няколко пъти беше отказвала да работи като медицинска сестра при него, ала сега за първи път се замисли дали не е сгрешила. Очевидно той се нуждаеше от нея. От Робинс бе научила, че Роуди не е назначил заместник на Валери с надеждата, че ще успее да я склони да се върне на работа.

— Какво правиш тук, Роуди?!

— Щом ти не пожела да дойдеш при мен, аз дойдох при теб. Обядва ли си? — зарови пръсти в косата ѝ.

— Не съм. Ще проверя дали мога да се освободя за малко. И все пак не трябва да напускам болницата.

— Има ли някъде наблизно спокойно място за двама?

Дори да имаше такава, тя трябваше да го издири.

— Може би по това време кафенето няма да е препълнено.

Роуди не се зарадва твърде много на предложението ѝ, но се съгласи. Тя го поведе към асансьора. Усмихна се на двете сестри и съжали, че не може да бъде насаме с него. Ако бяха сами, щеше поне да събере кураж и да повтори това, което беше казала в края на телефонния разговор...

За щастие, в кафенето наистина нямаше много хора и двамата се скриха в най-отдалечения ъгъл. Роуди седна и опря патериците до стената, после хвана ръката ѝ и помоли:

— Седни до мен!

Нещо в гласа му ѝ подсказа, че предстои необикновен разговор. Когато я попита за някое усамотено място, тя помисли, че ще иска да се целуват. Роуди се огледа наоколо, да не би да ги подслушват.

— Ти спечели! — от устните му се отрони тежка въздишка.

— Спечелила съм? Какво? — недоумяваше тя.

— Още отначало знаех какво искаш.

— Наистина ли?

— Това, което иска всяка жена — венчален пръстен. И по-рано съм ти казвал, че не съм от тези, които се женят. Нямам време нито за съпруга, нито за семейство.

Тя бе изумена, но не се издаде.

— Не успях да мигна цяла нощ. Най-сетне разбрах какво целиш. Това не променя нещата. Толкова много те обичам, че не мога вече да разсъждавам трезво.

Нора не знаеше нито какво да мисли, нито как да действа. Беше се опитала да му каже, че го обича, но той не я бе чул от бързане да се върне отново на деловата среща...

— И аз те обичам, Роуди!

— Това помага. Е, не много... Но все пак.

— Струва ми се, че не схващам за какво говориш.

— Наистина ли не разбираш?

Тя поклати отрицателно глава.

— Предлагам ти да се омъжиш за мен. Не че съм особено щастлив, ала доколкото разбирам, нямам друг изход...

ГЛАВА ДЕВЕТА

— Не си щастлив от това, че ми предлагаш да се омъжа за теб ли? — повтори Нора.

— Вече ти казах, че изобщо нямах намерение да се женя.

— Тогава защо го правиш? Да не би да мислиш, че отчаяно си търся съпруг и ще подскоча от радост при предложението ти?

В семейство Блумфийлд Нора се отличаваше с хладнокръвие и уравновесен характер. В случая обаче те не й помогнаха много. Само мъж като Роуди Касиди можеше да си позволи и да обиди една жена, и да й направи предложение за женитба.

— Не че си примряла за съпруг, а просто...

— Според твоето „романтично“ предложение, ти ме обявяваш за победител в състезание, в което голямата награда се отрежда на теб. А аз дори не съм предполагала, че участвам в него! — стисна зъби, за да не даде воля на гнева си.

— Ти така ме обърка, че не знам вече кое какво е. Не стига, че ми отказа да поемеш службата, ами трябваше и да ме измъчваш да те ревнувам от други мъже!

— Само веднъж съм била на среща с мъж! Откъде можех да предположа, че точно тази вечер ще ми се обадиш? Не мога да чета мислите ти! Толкова ли трябваше да бъда поласкана от вниманието ти, че да отменя срещата си с Рей?

— Да! — изкрещя той.

— Тогава ти отказах и сега отново отказвам! Няма да прекарам остатъка от живота си в очакване да се освободи малко време за мен в налудничавия ти график!

— Хайде да не говорим за онзи Ралф!

— Рей! — избухна тя, с което привлече вниманието на околните.

Последва неловко мълчание. Най-сетне Роуди се осмели да каже:

— Да опитаме ли още веднъж? Признавам, че имаше и по-подходящ начин да ти предложи да ми станеш жена. Единственото ми извинение е, че в продължение на трийсет часа не съм мигнал.

— Трийсет часа ли? — в гласа ѝ прозвуча състрадание.

— Да! Не ми помогна и мисълта, че няма да те видя, когато се прибера вкъщи. Сигурно си спомняш, че и тогава ми отказа, нали?

— Но не защото не желяех да бъдем заедно! Знаеше много добре, че трябваше да работя през уикенда. Не си ли спомняш, че ти казах?

— Кое е по-важно — попита я през зъби, — службата ти или аз?

— Продължаваме да се въртим в омагьосан кръг. Искаш винаги да бъда на твое разположение!

— Не е така — прошепна той с подозрително тих глас. — Ако държеше на мен така, както аз държа на теб, сигурно би се съгласила на някои незначителни компромиси.

— О, ти искаш не малки компромиси, а пълен контрол над всичко, а аз няма да ти го позволя.

— При теб е или всичко, или нищо — заяви Роуди с горчив тон.

— Роуди, съгласна съм на компромиси. Това, което искам от теб, е предварително да ме уведомиш, за да знам какво да правя. Съзнаваш ли, че всичко, което сме правили заедно, е било винаги спонтанно? Никога не е било планирано.

— Съвсем не е типично за мен. Когато се влюбих в теб, загубих ума и дума, защото организационните ми способности, предварителните планове и изобщо — всичко отиде по дяволите.

— О, Роуди!

Когато пожелаеше, той можеше да бъде мил и забавен. Но се държеше така, сякаш любовта му е проява на слабост, а не извор на сила, така както мислеше тя.

— Нора! Обичам те! Ще ми направиш ли честта да станеш моя съпруга? — ръката му докосна нейната и той я погледна влюбено.

Сълзите, които изпълниха очите ѝ и я задавиха от вълнение, ѝ попречиха да му отговори веднага. А тя толкова много го обичаше!

— Нямах време да ти купя пръстен, но ти сама ще си го избереш. Отиди при някой бижутер и си купи пръстен с голям диамант — парите нямат значение. Нека изпратят сметката на мое име. Единственото, от което се интересувам, е да те направя щастлива.

Неочаквана болка смрази душата ѝ. Никоя жена не си избираше сама венчалния пръстен. Надали обаче Роуди го проумяваше.

— Никога не съм предполагала, че ще се влюбя в теб — промълви тя тихо.

— И аз — призна Роуди. — Дори не знаех какво е любовта. Харесвах Валери и тя ми липсваше, когато замина заради операцията на баща ти, но това няма нищо общо с любовта.

— Какво искаш да кажеш?

— Мислех, че съм влюбен в сестра ти. И ужасно се ядосах, когато разбрах, че се омъжва за Колби Уинстън. Истина е, че направих всичко възможно да я разубедея. Тя успя да накърни достойнството ми — не беше свикнал да губи и отказът на сестра й бе наранил гордостта му. — По-късно обаче дори да не се беше омъжила, пак нямаше да й предложи женитба — вгледа се в нея. — Не съм бил влюбен в сестра ти. Едва сега разбрах какво означава любовта.

— Наистина ли?

Той кимна.

— И през ум не ми е минавало, че се нуждая от съпруга. Сега бих искал да изгладим всички недоразумения помежду ни. Предлагам ти това, което никога не съм предлагал и няма да предложи нито на сестра ти, нито на която и да било друга жена. Сигурно разбираш колко сериозно говоря.

Сълзите се затъркаляха по бузите й.

— Обещай, че ще се омъжиш за мен, Нора! — започна да я увещава Роуди.

Тя взе салфетка и избърса очите си.

— Толкова бях самотна, когато сестрите ми се влюбиха! Струваше ми се, че целият свят е влюбен, само аз не съм, защото си нямам никого...

— Вече не си сама. Имаш мен! А аз имам теб!

— Сигурен ли си? Ти наистина ще имаш мен, но кого ще имам аз?

Погледът му изразяваше моментно объркване.

— Разбира се, че мен!

— Как се осмеляваш да ми предлагаш да ти стана жена, след като имаш друга?

— Това е абсурдно! — отвърна й нетърпеливо. — През живота си не съм бил женен. Ти си единствената жена, която съм обичал. Не знам откъде си чула тази глупост, но не е истина.

— Не говоря за жена, а за твоята корпорация — ЧИПС.

Той поклати глава и смръщи вежди.

— Не те разбирам.

— Когато кажем „любов“, ти и аз разбираме различни неща. За теб ЧИПС означава всичко — и любов, и сигурност.

— Не мислиш какво приказваш!

— Убедена съм! Наблюдавах те от момента на постъпване в болницата. Карън и аз трябваше да се борим за твоето възстановяване. Адвокатът на компанията висеше пред болницата от момента, в който научи за катастрофата. Инсталираха ти телефон. Не си ли спомняш каква паника те обзе, когато разбра, че е изтекла информация за здравословното ти състояние?

— Не мога да забравя. Акциите спаднаха с два пункта.

— Но ти се държеше така, сякаш беше настанал краят на света.

— И ти би реагирала така, ако ставаше дума за милиони!

— Нима не разбираш? Нямах време за никого и за нищо — нито за мен, нито за семейство. За никого!

— Какво искаш от мен, Нора?

— Чуй ме! Не можеш да продължаваш да живееш по този начин. Да работиш толкова много и да не се грижиш за здравето си. В крайна сметка ще рухнеш. Доколкото виждам, инсултът те дебне. Имаш си Управителен съвет, знам, защото сестра ми беше негов член, ала ти не ги оставяш да ръководят бизнеса — всичко вършиш сам!

— Ще получа инсулт ли? Изпълнена си с любов и доброта, няма що!

— Важно е да изразя чувствата си. Не смятам, че съм песимист. Просто се тревожа за теб!

— Ако бях на твое място, нямаше да се тревожа. Имам застраховка „Живот“ и щом си толкова обезпокоена, ще те направя наследница и изпълнител на завещанието ми.

— О, Роуди, за бога! Но аз не искам парите ти, искам теб!

— Нали си реалистка? Е, тогава, щом като съм толкова зле, най-добре ще е да се омъжиш за мен незабавно. Колкото по-скоро, толкова по-добре. Нали според теб не ми остава много време да живея?

— Как можеш да се шегуваш с такива неща?!

— Ти първа повдигна въпроса.

Явно той не разбираше нищо от това, което Нора му говореше.

— Важното в живота са не вещите и парите, а хората и техните взаимоотношения. Важното е, че двамата с теб ще градим съвместния

си живот, ще създаваме семейство, ще отделяме време един за друг...

— Семейство... — повтори той, сякаш никога не бе чувал тази дума. Въздъхна и се отпусна на облегалката на стола. — Трябваше да предположа, че ще искаш деца. Добре, ще помислим за това. Съгласен съм, но само за едно дете — няма значение дали ще е момче, или момиче. Какво ще кажеш?

Беше като ударена от гръм, за да му отговори. Роуди намръщено погледна часовника си. Времето течеше, а графикът му беше изцяло запълнен. Нуждаеше се от отговор, и то веднага. Бе голям лукс да пилее времето си.

Нора имаше чувството, че целият свят се сгромолясва. Ако му откажеше, това би разбило сърцето ѝ. Но най-болезненото беше, че едва ли Роуди би я разбрал някога. Щеше да я смята за неразумна, взискателна и сантиментална...

— Винаги съм мечтала за това... Но... — Нора опитваше да прикрие вълнението в гласа си. Наклони се към него, погали лицето му, после го целуна по устните. Той сякаш се изненада на тази проява на нежност.

— Ще уредя въпроса с бижутера — присегна се за патериците и стана.

— Роуди... — промълви тя.

Нещо в гласа ѝ го накара да се обърне. Когато я погледна, очите ѝ изразяваха почуда. Атмосферата тегнеше от напрежение.

— Отказваш ми, нали, Нора?

От устните ѝ се отрони тежка въздишка. Притвори очи и кимна.

Той хвърли шапката си върху масата и изкрещя:

— По дяволите! Трябваше да се досетя, че ще постъпиш така!

— Каквото и да мислиш за мен, бъди сигурен, че няма да ми е лесно.

— Положително!

В стремежа си да се измъкне час по-скоро той изпусна една от патериците, което още повече го вбеси. Преди да се оправи с едната, другата се стовари на пода и Роуди отново се отпусна на стола.

— Искам съпруг! Преди да се омъжа, трябва да си кажем няколко думи!

Той успя да вдигне едната патерица и с нейна помощ да вземе и другата. Очевидно искаше да избяга от нея и закуцука набързо през

кафенето. Тя го последва.

— Получи това, което желаше още от самото начало. Предварително успя да подготвиш всичко, нали?

— Да подготвя ли? Какво? — недоумяваше тя.

Роуди се спря и я изгледа с неприкрито възхищение.

— Дълга да ти призная, че си голяма актриса, Нора Блумфийлд! Ти си нагласила нещата така, че да се направя на глупак и да ти предложи брак, а ти да изпиташ удоволствие да ми откажеш!

— Роуди, не си прав! Не бих се задоволила с трохите от трапезата ти. Не бих се примирила да бъда с теб само по няколко откраднати минути!

— Най-добре е да го разбере още сега, нали?

— Да, но...

— Водиш излишна борба, скъпа. Предлагам ти да се откажеш от нея. Корпорацията ме направи такъв, какъвто ме виждаш. Нямам намерение да те оставя да ме водиш за носа! — натисна яростно бутона на асансьора, за да го повика.

— Съвсем не искам да се отказваш от нея — запротестира тя.

Роуди я прекъсна:

— Защо да обсъждаме само твоите желания? Честно казано, те са неизпълними.

Държеше се нарочно настрани от нея, като се подпираше на патериците. Когато асансьорът пристигна, Роуди влезе, обърна се и я погледна. Дори да бе изненадан, че тя не го последва, не го показа.

— Довиждане, Роуди!

— Сбогом, Нора! Не се тревожи за мен! Смятам да си живея страхотно, дори без теб!

Вратите на асансьора се затвориха. Нора сложи ръка на устата си, за да сподави болезнения стон.

— Как е тя? — разнесе се гласът на Валери пред вратата на стаята.

Нора страдаше дълбоко. След раздялата с Роуди, тя се бе върнала в отделението, но установи, че не е в състояние да работи. Шефът ѝ не знаеше как да я успокои, затова бе помолил Колби да отиде при нея.

Съпругът на Валери се опита да я изслуша, но не можа да схване всичко, защото тя непрекъснато плачеше. Обясненията ѝ бяха несвързани. Раздразнен, той явно се бе обадил на сестра ѝ, която бе пристигнала незабавно в болницата.

— Трябва да се прибере вкъщи, но се съмнявам, че ще може сама да шофира — казваше доктор Адамсън на Валери.

Нора помисли с досада, че всички искат да я изкарат по-зле, отколкото бе в действителност. Вярно, че се разплака от мъка и едва успяваше да изрече някоя дума... Но сега всичко се бе оправило — е, почти всичко.

— Нора? — Валери почука леко на вратата ѝ, преди да влезе.

— Здравей! Много по-добре съм, отколкото доктор Адамсън ти разправяше.

— Всъщност Колби е разтревожен. Никога не те е виждал такава.

— И аз самата мисля, че не съм изпадала в подобно състояние. Съжалявам, че разтревожих всички. Вече съм по-добре. Или по-скоро ще бъда.

— Ще ми разкажеш ли какво се случи?

— Няма много за разказване. Ненадейно Роуди се появи и ми направи предложение за женитба. Имах чувството, че нямам друг избор, освен да му откажа.

Валери я погледна така, сякаш щеше да припадне.

— Добре ли те разбрах? Роуди Касиди ти е направил предложение?!

Нора кимна.

— Помолил те е да се омъжиш за него? — повтори сестра ѝ, сякаш не вярваше на ушите си.

Нора кимна отново.

— Не мога да си обясня защо го стори, след като няма и секунда време за мен. Дори поиска сама да избира венчалния си пръстен!

— Не те разбирам. Нали си влюбена в него?!

— Да, и съм сигурна, че и той е влюбен в мен — дотолкова, доколкото изобщо може да бъде влюбен.

— Всички, които те видяха с него на сватбата на Стефи, бяха сигурни, че ще бъдеш следващата булка.

— Той вече е женен за своята корпорация ЧИПС!

— Така ли?

— Не разбираш ли? — проплака Нора от огорчение, че сестра ѝ не ѝ съчувства.

— Струва ми се, че не. А ти какво очакваш от него — да зареже работата си и да се откаже от всичко, което е създал с толкова труд?

— Не! Разбира се, че не!

Почувства се разколебана. През цялото време беше мислила, че е права, а сега сестра ѝ се съмняваше в правилността на действията ѝ!

— Точно сега не бива да се вълнуваш толкова! Доктор Адамсън ме помоли да те закарам у дома. Твърде много си разстроена, за да работиш.

— А какво ще стане, ако...

— Не се притеснявай, Колби ще те замести — прекъсна я Валери.

Нора дори не успя да довърши изречението. Искаше да каже: „А какво ще стане, ако Роуди се обади, и мен ме няма?“. Но той нямаше да позвъни, би се обзаложила. Беше твърде ядосан. И освен това ѝ бе казал сбогом!

Навярно някой беше уведомил баща ѝ, защото я посрещна пред портата. Валери паркира колата, а той поведе дъщеря си към къщи. Наля ѝ едно питие, помоли я да го пие бавно и я посъветва да поспи.

Тя го послуша, без да му противоречи. Явно беше по-изтощена, отколкото си мислеше. Събуди се късно, чак на следващата сутрин. Когато отиде в кухнята, Валери и Дейвид разговаряха. Щом Нора се появи, разговорът веднага се прекъсна. Ясно бе, че става дума за нея.

— Е, и какво решихте? — запита ги небрежно тя.

— За какво става дума? — учуди се баща ѝ.

— За мен и Роуди.

— Няма защо аз да решавам. И двамата имате глави на раменете си. Знаете много по-добре от мен какво да правите.

Искаше ѝ се да притежава поне половината от бащиното си самочувствие. Нима отказът ѝ не беше правилното решение? Та Роуди нямаше и половин час на разположение, за да изберат заедно венчалния пръстен! Бракът им щеше да се превърне в безкрайна битка за надмощие между съпругата и корпорацията. Нора си даваше сметка, че е в състояние да се пребори с друга жена, за да спечели любовта му,

но не и с една компания, чиито основи той бе положил и в която бе вложил парите и душата си. Нора нямаше друг избор, освен да му противостои сега, за да не страда по-късно!

Дните минаваха, а тя живееше в тягостно очакване, макар Роуди да ѝ бе дал да разбере, че повече няма да я потърси.

Баща ѝ обаче беше изпълнен с надежда. Той седеше пред портата, вперил поглед в далечината, сякаш чакаше оттам да се появи някой.

— Няма да дойде, татко.

— Нямаш предвид Роуди, нали?

— Напротив, говоря тъкмо за него!

— Не очаквам да дойде. Прекалено горд е, за да го направи. Не бих могъл да го обвинявам за това. Бедният младеж е влюбен до уши, ала не знае как да постъпи. Жал ми е за него!

— Роуди беше побеснял, че му отказах. Възможно е някога да е бил влюбен в мен, но съм сигурна, че вече не е — сигурна бе, че я е заличил напълно от паметта си.

— Няма ли скоро да му махнат гипса?

— Ако не се лъжа, в понеделник.

Не завиждаше на физиотерапевта му. Щеше да има капризен и труден пациент.

Внезапно тя видя облаче прах да се издига откъм алеята. И Дейвид го бе забелязал. Баща ѝ се успокои, сякаш беше пристигнал дългоочакван гост. Нора обаче не успя да разпознае нито шофьора, нито колата. Едва когато Ърл Робинс слезе от нея, си спомни кой беше той — мъжът, който оглавяваше ЧИПС-Нортуест.

— Здравей, Нора — поздрави той, като затвори вратата на колата и тръгна към портата.

— Здравейте — опита да прикрие учудването си. Докато го запознаваше с баща си, тя се питаше какво ли е довело Робинс тук. Обзе я чувство на паника. Дали с Роуди не се беше случило нещо лошо? — Как е Роуди? Нали не е болен? — надяваше се, че е успяла да прикрие тревогата в гласа си.

Робинс погледна към Дейвид и поклати глава отрицателно.

— Всъщност дойдох тук заради него. А що се отнася до здравословното му състояние, то е отлично. Не се притеснявайте.

— Заведи младия човек в кабинета ми, Нора. Ще донеса чай с лед, освен ако не предпочитате кафе или нещо по-силно за пиене — предложи баща ѝ.

— Предпочитам чай — отвърна Ърл с усмивка.

Тя го поведе към кабинета и затвори вратата. Облегна се на нея, за да се успокои.

— Валери предложи да дойда и да говоря с теб. Честно казано, не съм убеден, че постъпвам правилно. Сигурен съм, че Роуди не би одобрил присъствието ми тук.

Ако Ърл Робинс не смяташе да сяда, Нора имаше нужда от това — и още как! Потъна в креслото и скръсти ръце в скута си. Отново го попита как е Роуди.

— Мисля, че физически вече се възстановява. Свалиха му гипса и ходи с бастун. По-подвижен е отпреди, което е хубаво, но не е достатъчно.

— Не сте дошли само да ми кажете колко добре се движи, нали?

— Не, разбира се! Не е моя работа да си пъхам носа във вашите отношения. Знам само, че е влюбен в теб. Двамата с Кинкейд го забелязахме. Радвахме се на промяната, която настъпи у него. Лично аз нямам кой знае какъв опит в любовта. А и не съм женен. Стори ми се обаче, че и ти си влюбена в него...

— Да, така е — призна тя.

— От момента, в който го изписаха, единственото, за което мисли, си ти. Подлуди всички служители. Истинско чудо е, че някои от основните акционери не се отказаха от компанията, заради него. По средата на преговорите в Сан Франциско Роуди така избухнал, сякаш не си е давал сметка къде се намира. После изведнъж млъкнал и промърморил нещо, което никой не чул. Госпожа Емърих ми разказа за това.

— Вероятно се е тревожил какво става с акциите му.

— Не мисля. Моето мнение, а и на останалите, които добре го познават, е, че е мислил за теб.

— Той повече не мисли за мен! — едва успя да преглътне мъката си.

— Не се дръж като дете, Нора! Ако Роуди разбере, че съм дошъл тук, ще ми одере кожата и ще ме уволни. Разбери само, че той е безкрайно нещастен!

— Предполагам, че си го изкарва на всички около себе си.

— Съвсем не! Именно това ни разтревожи най-много. Никога не е бил толкова... мил. Преживява мъката дълбоко, но не я изразява. В същото време е учтив, любезен и сърдечен!

— Убедена съм, че ще му мине.

— Не зная. Тъй като никога не сме го виждали такъв, не знаем как да реагираме, за да му помогнем. Ти имаш роднини, а той си няма никого!

— Има си корпорацията — отвърна тя сухо, като се стараеше да не среща погледа му.

В този момент на вратата се почука и баща ѝ донесе чаша чай. След това, без да обели дума, се измъкна.

— Благодаря! — Робинс отпи глътка чай и остави чашата настрана. — Дойдох тук, защото Валери смяташе, че е важно да знаеш какво става с Роуди, да разбереш колко много му липсваш и... колко самотен се чувства. Това е всичко! Не искам да отнемам повече от времето ти.

— Благодаря, че ми казахте — независимо, че сестра ѝ го беше накарала да дойде, изпита благодарност към него. Беше ѝ дал повод за размисъл.

— И моля те, не казвай нищо на Роуди за разговора ни!

— Разбира се, че няма! — увери го тя.

Погледна я с облекчение.

Бяха ѝ нужни само две минути, за да реши какво да прави с току-що получената информация и още два дни, за да предприеме нещо...

В четвъртък следобед Нора целуна баща си по бузата, взе куфара си и тръгна към колата на Валери. Сестра ѝ я чакаше, за да я закара до летището.

— Не забравяй да ми се обадиш, чу ли? — извика Дейвид след нея.

— Естествено, въпреки че очаквам Роуди да ме изхвърли.

— Не вярвам! Той има нужда от теб — точно така, както аз имах нужда от майка ти. Бъди мила с него! Горкото дяволче! И представа си няма какво ще му се случи!

Последните му думи ѝ се сториха някак странни. Самата тя също не знаеше какво ще се случи. Оставаше ѝ само надеждата...

В петък сутринта Нора пристигна в корпорация ЧИПС, облечена в най-хубавия си костюм. Седемнайсететажната сграда беше изумително творение на архитектурната мисъл — цялата в матово стъкло и блестяща стомана.

Първото нещо, което Нора си помисли, бе колко е далеч от Орчард Вали. Този факт обаче не я разколеба да осъществи намерението си. Като следваше указанията на сестра си, намери лесно асансьора и скоро се озова на най-горния етаж, където бе разположен кабинета на Роуди.

— Добре дошли, госпожице Блумфийлд — поздрави я любезно секретарката му. Тя стана бавно от стола и лицето ѝ се озари от искрена усмивка.

— Здравейте, госпожо Емърих — изрече несигурно Нора. Беше малко объркана. Нямаше представа, че сградата на ЧИПС е толкова голяма.

— Господи! Много се радвам, че дойдохте! — секретарката забърза към нея и сърдечно я прегърна. — Всички се молахме за това! В момента шефът не е тук... През последните дни не знаях кога точно ще се появи. Бихте ли го изчакали?

Нора последва госпожа Емърих в кабинета му.

— Ще ви донеса кафе. Седнете, където ви е удобно! Чувствайте се като у дома! О, Нора, толкова се радвам, че дойдохте...

Може би беше малко самонадеяно от нейна страна, но Нора се настани в стола на Роуди. Завъртя се към прозореца, от който се разкриваше фантастична гледка към Хюстън.

Когато чу вратата да се отваря, тя се обърна усмихната, като очакваше, че влиза секретарката. Само че не беше тя, а самият Роуди Касиди. И съвсем не изглеждаше доволен.

— Какво, по дяволите, правиш в моя кабинет?!

ГЛАВА ДЕСЕТА

— Роуди!

Не можеше да откъсне очи от него. За първи път го виждаше да стои на крака без патерици. Изглеждаше висок, горд и непокорен. Нямаше никакво значение! Никога не го бе обичала толкова силно, както в този момент.

— Какво правиш тук? — настоя той.

— Дойдох да поговорим. Моля те, седни!

— Но ти си седнала на стола ми!

— О... Извинявай! — скочи и се озова мигновено от другата страна на бюрото.

— За съжаление грешиш, че искам да говоря с теб. Имам няколко предварително уговорени срещи за сутринта.

Точно в този момент се появи госпожа Емърих, която донесе две димящи чаши кафе.

— Добро утро, господин Касиди — намигна весело на Нора и продължи: — Господин Девън се обади и каза, че отменя срещата за девет часа.

Роуди я погледна, сякаш не вярваше на ушите си.

— Звънни на Кинкейд и му кажи да дойде в девет!

— Съжалявам, но той е болен.

— Тогава се обади на Мърфи!

— Господин Мърфи също отсъства — намигна още веднъж съучастнически на Нора и излезе.

— Проклетата глупачка! Добре тогава. Искаше да говориш. Говори! — погледна часовника си. — Давам ти точно пет минути.

Тя се настани удобно в кожения стол срещу него и сложи голямата чанта в скута си. Отвори я и започна да рови в нея. После се отказа, наведе се напред, отпи от кафето и забеляза, че Роуди не е докоснал неговото.

— Струва ми се, че искаше да говориш! — напомни ѝ нетърпеливо той.

— Да, но бях донесла един списък, който исках да обсъдим заедно.

— Списък ли?

Тя кимна разсеяно и наново затършува в чантата си.

— Има няколко важни неща, за които трябва да поговорим, Роуди — усети неодобрителния му поглед, но реши, че няма да му позволи да я разсейва. — Ето го! — възкликна победоносно, като извади един сгънат лист хартия от дъното на огромната си чанта. — Първият въпрос е за венчалния пръстен — започна да нарежда Нора с делови тон.

— Можеш да го пропуснеш.

— Добре. Тогава преминавам към втора точка. Става дума за вицепрезидентски пост. Имаш чудесен Управителен съвет, но се нагърбваш с повече работа, отколкото ти е по силите. Ето защо те съветвам да назначиш вицепрезидент, с когото да споделяш работата през следващите няколко години...

— Вицепрезидент на какво?

— На корпорация ЧИПС, разбира се! Дори ми се струва, че имаш нужда от двама или трима вицепрезиденти. Валери ми каза, че ще препоръча Бил Съмърсет, Джон Мърфи и Ърл Робинс. И тримата добре познават работата и са отлични ръководители. Сестра ми смята също, че ще бъде уместен ход, защото ако не повишиш Бил Съмърсет, може и да напусне.

— Ще го повиша на куково лято! Бил е доволен, че работи за мен.

— Засега може и да е така, но не е изключено друга компания да го привлече на по-висок пост. Да стане вицепрезидент би било съвсем естествено повишение за него.

— Защо си толкова сигурна?

— Не съм — призна си тя, — но сестра ми знае много повече от мен. Препоръките са нейни.

— Така и предполагам.

Тя прокара пръст надолу по списъка.

— Още нещо. Трябва да измислим някакъв компромис относно пътуванията.

— Пътувания ли? — повтори той недоумяващо.

— Не съм напълно убедена, но ми се струва, че трябва да се сведат до минимум. Мисля, че ще мога да идвам с теб понякога. Вероятно два-три пъти годишно. Естествено, ще се съобразяваме с графициите.

— Сигурно се шегуваш. Та аз пътувам десетина пъти месечно!

— Тъкмо това имам предвид. Твърде много са. Децата няма и да разберат, че имат баща, ако пътуваш толкова често.

— Деца ли?! — избухна той.

— Това е седма точка, но след като стана дума, ще я обсъдим сега. Искам да имам повече от едно дете. Обичам децата и с нетърпение очаквам да стана майка. Съгласна съм, че шест са много, но...

— Шест ли?! — наведе се напред и хвана здраво ръба на бюрото.

— Зная, обаче... Баща ми си е наумил тази цифра. Но не се тревожи, защото според мен четири са напълно достатъчни. Добре ще е да имаме две момчета и две момичета. Всъщност това няма голямо значение...

Погледна я, сякаш напълно си бе загубила ума.

— Точка трета — продължи Нора, без да му даде възможност да я прекъсне. — Вероятно ще работиш по четирийсет часа на седмица, а може би и по петдесет. Валери ми каза, че понякога дори не се прибираш вкъщи. Оставаш да нощуваш в кабинета. Смятам, че това е пагубно както за здравето ти, така и за нашите взаимоотношения. Ако се омъжа за теб и се преместя да живея в Хюстън, ще те помоля да си идваш всяка вечер у дома. Напълно разбирам, че си необходим тук, ала и аз имам нужда от теб!

— Още нещо?

— О, да. Има още няколко дреболии, за които всяка бъдеща брачна двойка трябва да си поговори преди сватбата.

— Трябва да побързаш, защото имаш приблизително две минути на разположение — отправи ѝ строг, неумолим поглед.

— Тогава няма да ти губя времето с компромиси, Роуди.

— Добре!

— Ще говоря за най-важната причина, поради която съм тук. Направих грешка, като отказах да стана твоя съпруга. Но то бе съвсем неочаквано и аз не бях подготвена. Ти беше прав, като твърдеше, че единственото ми желание е да се омъжа, и не се интересувам от твоите

желания. Затова ти давам списъка с възможните компромиси. Помисли си!

— Разполагаш с още една минута!

Тя рязко се изправи и чантата ѝ падна на пода. Нора се наведе, за да я вдигне и несръчно се изправи.

— Можем ли скоро пак да се видим, за да поговорим? Тогава ще изслушам твоето становище по въпросите. Бих искала да зная също защо искаш да се ожениш за мен, след като си толкова против брака.

— Именно това е въпросът, който непрекъснато си задавах през последните две седмици. За беда ти не разбираш нищо от бизнес.

— Така е.

— Това обяснява твоето идване. Виждаш ли, аз направих предложение, а ти го отхвърли...

— Да, но ти казах вече, че го направих прибързано. Трябваше да размисля, преди да...

— Очевидно не ме разбираш. Аз оттеглих предложението си!

Сякаш лед скова сърцето ѝ.

— Но...

— Твърде късно е, Нора! Закъсна с две седмици!

— Разбирам... И съжалявам. Предполагах, че предложението ти е искрено, но явно съм се лъгала.

— По онова време наистина беше така.

— Не, Роуди, явно не е било. Любовта не е търговска сделка. Не е нещо, което може да се предлага и да се оттегля по желание. Тя е чувство и взаимно обвързване, което не може да се изпари за една нощ.

— Обикновено не действам импулсивно — обясни той с нежелание, — ала точно така постъпих, когато ти предложих да се омъжиш за мен. С отказа си ти направи голяма услуга и на двамата ни.

Беше твърде объркана, за да отговори веднага.

— Нима това искаш да кажеш?

Роуди мълчеше. Тя се обърна и тръгна, без да знае накъде.

— Довиждане, Нора!

Не му отвърна и напусна кабинета. Спря за миг, притвори очи, за да се овладее, преди да продължи. В този момент дочу гласа на госпожа Емърих:

— Срещата ви не трая дълго!

— Да... — усмихна се на жената, която стоеше като парализирана от недоумение.

„Каква глупачка бях да се появя отново пред Роуди“, мислеше Нора.

— Добре ли сте, госпожице Блумфийлд?

— Да, да, добре съм, благодаря. Ще се грижите за него вместо мен, нали, госпожо Емърих? Не се храни редовно и работи твърде много. Има нужда от... някого.

— От пет години му разправям същото, но той не чува!

— Прекалено е упорит — съгласи се тя.

— Няма ли да останете? Надявах се, че ще се... сдобрите по някакъв начин.

— Струва ми се, че чаках твърде дълго.

— О, скъпа, толкова се надявах, че нещата помежду ви ще потръгнат!

— И аз се надявах на това... — прошепна Нора и се запъти към асансьора.

Хотелът, в който бе отседнала, се намиреше близо до корпорацията. Прииска й се да отиде дотам пеша, но наоколо бръмчаха камиони и автомобили, затова взе такси. Когато се прибра в хотела, позвъни на Валери. Щом й разказа какво се е случило, сестра й избухна:

— Този човек е истински глупак! Опитва да си играе с теб, както с мен. Явно не си е извадил поука. Ще трябва отново да му дадем урок!

— Но той нито се опита да ме измами, нито да ме заплаши.

— Не е могъл, защото козовете са в твоите ръце!

Не схвана напълно думите на Валери, но и без това нямаше значение. Чувстваше се нещастна и сломена.

— Промених плановете си. Следобед се връщам.

— В никакъв случай! Роуди очаква да реагираш точно така. Той самият не вярва в това, което приказва.

— Нямам такова впечатление.

— Почакай и ще се убедиш! Съветвам те да не си тръгваш. Разгледай града, поразходи се из магазините, почини си! Гарантирам

ти, че Роуди ще дойде тук, в Орчард Вали, за да те търси!

— Но, Валери... — не й се играеше подобна игра на криеница.

— Обещай ми! Не мога да се примиря с положението! Роуди наистина се държи по детински, но ние ще му дадем хубав урок веднъж завинаги!

— Но той няма да ме потърси повече!

— Обзалагам се, че ще се обади тук само след един ден!

— Добре — съгласи се неохотно Нора.

— Повярвай ми! Зная как действа. Единственият начин, по който се отнася към чувствата и хората, е като към търговска сделка.

— Направих така, както ти ме посъветва. Взех списъка и говорих по него, сякаш сключвахме сделка.

— Добре си сторила. Само така може да те разбере.

— Да, но нищо не излезе!

— Всичко ще се оправи! Сега стой там, където си! И бъди сигурна, че всемогъщият Роуди Касиди ще пристигне в Орчард Вали!

Не беше убедена, че трябва да послуша сестра си, но й се довери. Всъщност нямаше друг избор, защото наистина искаше да си оправи отношенията с него.

В продължение на два дни Нора се излежаваше край басейна на хотела, правеше покупки и ходеше по музеи и галерии. Вечер се обличаше официално и вечеряше сама в ресторанта на хотела. Никога не се беше чувствала толкова самотна.

Сутринта на третия ден телефонът иззвъня. Нора още беше в леглото. Не бе мигнала цяла нощ. Размишляваше дали да не вземе първия самолет за Орчард Вали. Да виси така по хотелите беше истинска лудост.

— Той е тук! — прошепна Валери, когато Нора вдигна слушалката. — Баща ми разговаря с него в момента и Роуди се държи така, сякаш нищо не знае за теб.

Нора се изправи в леглото от изненада.

— Искаш да кажеш, че Роуди е в Орчард Вали?!

— Точно така. Не изглежда щастлив.

— Няма ли да му кажеш, че съм в Хюстън?

— Може да му кажа, а може и да не му кажа.

— Валери Уинстън, ти си жестока! Искам да чуя Роуди веднага! Настоявам! Чувааш ли?

— Ще го оставя сам да реши. Говорихме с Колби и решихме да приема предложението на Роуди да оглавя клона ЧИПС-Нортуест. Чакай малко, сега ще повикам гордия бизнесмен.

Никога една минута не ѝ се бе струвала като цяла вечност! Въпреки че напрягаше слуха си да чуе какво си говорят у тях, успя да долови само откъслечни думи. В следващия момент чу гласа на Роуди:

— Нора?

— Здравей, Роуди. Аз...

— Валери казва, че си в Хюстън. Вярно ли е?

— Да!

— Няма съмнение, че тя те е накарала. Ако не ѝ бях благодарен, че прие назначението в ЧИПС-Нортуест, щях да я нахокам. Чуй ме, Нора, връщам се в Хюстън. Ще ме посрещнеш ли на летището?

— Разбира се! Обичам те, Роуди! Едва, когато се върнах в хотела, осъзнах, че не съм ти казала най-важното — колко много те обичам!

— И аз те обичам! Ще се омъжиш за мен, нали?

— О, да!

— Вземи списъка със себе си. Има някои неща, които трябва да обсъдим. О, щях да забравя! Назначих Бил Съмърсет за вицепрезидент.

— О, колко те обичам, Роуди!

— Всъщност... Може и да успея да бъда съпруг и баща!

— Ще те чакам на летището! — обеща му тя нетърпеливо.

Четири часа по-късно Нора го посрещна. Той слезе пръв от самолета и се насочи право към нея. Останаха за миг неподвижни и мълчаливи, с впити един в друг погледи. После Роуди въздъхна и я взе в обятията си.

— Малкото ми глупаче! — промълви той и я целуна страстно.

— За кого говориш, за мен или за Валери? — попита тя и обви шията му с ръце.

— И за двете!

Повдигна я и я завъртя.

— Любовта не е търговска сделка, Роуди! Само ние двамата можем да преодолеем различията помежду си. Не искам да се връщам

повече към това!

— Само ти ли? И моето сърце не би издържало повече. Преди да те срещна, Нора Блумфийлд, не знаех, че имам сърце — внимателно я пусна на земята. — През последните няколко дни имах чувството, че ще полудея. Както и всички край мен. Госпожа Емърих беше толкова сърдита, че ме заплаши с напускане — продължаваше да я гледа влюбено в очите.

— Тя е безкрайно мила жена.

— Такава е, стига човек да не я ядосва — засмя се и я прегърна през кръста.

— Какво те накара да промениш решението си?

— Нещо, което ми каза доста отдавна.

— И какво е то?

— Ти ми каза, че любовта и отношенията между хората са най-значимото в живота. Снощи седях на бюрото си и размишлявах. Осъзнах, че желая единствено теб! Исках да чувам гласа ти, да споря с теб за имената на нашите деца, да планираме заедно отпуските си. И исках да ме целунеш!

— О, Роуди! — сълзи замъглиха погледа ѝ.

— По дяволите! Луд съм по теб, Нора Блумфийлд! — придърпа я отново към себе си и устните им се сляха в страстна целувка...

ЕПИЛОГ

— О, Роуди! Нямам търпение да се видя с Дейвид и със сестрите ми! — въздъхна Нора и се настани до съпруга си в самолета.

Не знаеше дали някога щеше да свикне да пътува в малкия реактивен самолет, собственост на Роуди. Беше наистина удобен, защото можеше да каца на мъничкото летище в Орчард Вали.

— Не мога да разбера, защо Валери измисли тази семейна среща три седмици преди термина ти за раждане — отбеляза Роуди и погледна загрижено жена си. Бебе на около година спеше в скута му.

— Не се горещи! Тя я планира преди година, когато още не знаехме за бебето.

— Продължавам да твърдя, че не бива повече да пътуваш.

— Не бихме могли да попаднем в по-подходяща компания. Ако бебето реши да се появи на бял свят по-рано, Колби ще помогне при раждането. Ако си спомняш, Джеф се роди една седмица по-късно.

— Никой не може да гарантира, че това бебе ще се роди по-рано. Освен това, Колби е хирург.

— И все пак знае всичко за бебетата.

Никога не беше очаквала, че Роуди толкова ще се тревожи за нейната бременност. За първи път, откакто се бяха качили на самолета, той се усмихна.

— Положително Колби разбира от бебета. Дори и сега ми е трудно да си представя Валери като майка на близнаци.

— Възхищавам се от нея — каза Нора с нескрито задоволство.

Най-голямата ѝ сестра продължаваше да ръководи клона ЧИПС-Нортуест. Едновременно с това се грижеше за синовете си — близнаци и свършваше цялата предвидена за деня работа. Както клона на компанията, така и семейството ѝ процъфтяваха.

Роуди погледна съпругата си нежно.

— Възхищавам се от теб!

— Наистина ли?

Ако нещо я изненадваше, то това беше промяната в Роуди. Никоя жена не можеше и да мечтае за по-внимателен съпруг от него. Беше научил да разпределя работата и в момента корпорация ЧИПС се ръководеше от четирима вицепрезиденти. Веднага щом Валери прие назначението си в ЧИПС-Нортуест, той я повиши. Най-невероятното от всичко беше, че престана да контролира всичко сам. ЧИПС преуспяваше. Акциите се бяха удвоили, и то само за две и половина години, откакто се бе оженил за Нора.

— Трябва да ти благодаря за толкова много неща — каза той, като я прегърна и я притисна до себе си. После сложи ръка върху корема ѝ, Нора видя как зениците му се разшириха, когато усети движенията на бебето. — Бебето ритат!

— Зная.

— Колкото повече приближава деня на раждането, толкова повече се вълнувам — целуна русата главица на Джеф. — Учудвам се как е възможно да обичам сина си толкова силно! — заяви тържествено Роуди.

— Ти си прекрасен баща! — сгуши се тя в него. — И знаеш ли още какъв си? Прекрасен съпруг!

— Всичко стана с твоя помощ, ангелче! — прегърна я отново и я целуна по косата. — Онзи ден си мислех, че ако бебето е момиче, ще го кръстим Грейс — на майка ти.

— Толкова съм щастлива, че ти го предложи! — усмихна се Нора.

— Какво смята баща ти за второто ни дете? Дали ще е момиче, или момче?

— Наистина той позна, че на Валери и Колби ще им се родят близнаци, а на Стефи и Чарлз — момиче. Но това не означава, че предсказанията му за нашето семейство също ще се сбъднат. Шест деца са твърде много! — забеляза, че Роуди се умълча. Вдигна поглед към него и го попита: — Мисълта за онези деца не те напуска, нали?

Отнасяше се за двете осиротели деца на негов колега, който бе загинал трагично заедно със съпругата си.

— Да. Знам какво е да загубиш родителите си. Страшно ми става, като си помисля, че ще прекарат живота си по сиропиталища като мен.

— Имаш добро сърце, Роуди Касиди. Май в крайна сметка наистина ще се окажем с шест деца.

— Имаш ли нещо против?

— Ни най-малко!

Монотонният шум на мотора я приспа. Когато се събуди, самолетът вече се приземяваше. Стефи и Чарлз бяха пожелали да ги посрещнат и да ги закарат вкъщи.

Нора слезе първа от самолета и моментално се озова в прегръдките на сестра си, която изобщо не се бе променила. Беше грациозна като балерина и толкова красива, че не можеше да откъсне поглед от нея.

— Колко се радвам да те видя! — изчурулика Стефи.

Чарлз беше гушнал един дребосък.

— Здравей, Ейми — Нора протегна ръце към десетмесечната си племенница. — Спомняш ли си леля Нора?

— Може и да те помни, но не и с издут корем — пошегува се Стефи.

— Интересува се много повече от повторното си запознанство с Джеф — отбеляза Чарлз, когато децата се вторачиха едно в друго.

— Как е татко? — осведоми се Нора, когато тръгнаха към колата.

— Никога не е бил по-добре — отвърна Чарлз. — Страшно се вълнува от семейното събиране. Направо не го свърта на едно място. Сигурно е станал преди изгрев-слънце. Почакай само и ще видиш какви приготовления е направил.

— Татко се е превърнал в професионален дядо. Много добре се разбира с Ейми и момчетата. Никога не съм предполагала, че ще видя баща си да лази на колене, за да си играят с него „на конче“. Незабравима гледка! — засмя се Стефани.

Нора не можеше да повярва, че само преди няколко години баща ѝ бе на косъм от смъртта. Сега той кипеше от енергия и се чувстваше идеално. Обаждаше се на Нора поне веднъж седмично и я осведомяваше за всичко, което ставаше в Орчард Вали.

Тъкмо тези разговори ѝ бяха помогнали да превъзмогне носталгията по родния си дом...

Дейвид Блумфийлд стоеше на предната веранда в очакване на дъщерите си и на техните семейства. Роуди помогна на съпругата си да излезе от колата и възвратният мъж забеляза колко нежно се спогледаха. Роуди носеше на ръце невръстния им син. След тях се появиха Чарлз, Стефи и малката Ейми. Дейвид забеляза колко мили бяха един към друг.

Валери и Колби, които се занимаваха с близнаците, скочиха да посрещнат новодошлите. Двете момчета се затичаха към паркинга с грейнали от радост лица. Хванати за ръка, родителите им ги последваха. Околността се огласи от весел детски смях.

При вида на трите си дъщери и семейства им, лицето на Дейвид Блумфийлд се озари от щастлива усмивка.

— Стана точно така, както ти казах, любими — прозвуча в съзнанието му незабравимият глас на Грейс.

Дейвид вдигна поглед към небето.

— По-хубаво е и от сън! — избърса търколилата се сълза и прошепна: — Благодаря ти, Грейс!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.